

Giới thiệu Bông Hoa Nở Rộ Trong Tay Ác Ma

Nếu bạn yêu thích thể loại truyện ngôn tình, nếu bạn yêu thích những truyện thuộc thể loại ngược hay có chút bi thương sâu thẳm mang mác hơi thở tình yêu nhưng lại đắm chìm trong sầu hận, mời bạn đón đọc truyện mới được giới thiệu trên trang đọc truyện online với nhan đề Bông Hoa Nở Rộ Trong Tay Ác Ma. Một chuyện tình tưởng như đầy day dứt, một chuyện tình tưởng chừng đầy bi thương, một câu chuyện tưởng chỉ có nỗi buồn tiếp nối nhưng tất cả ẩn sâu trong đó là tình yêu ngập tràn. Để cho cô có thể chống chọi với cuộc sống này. Cuộc đời đang ban cho cô 4 người con trai :- Người thứ nhất : yêu cô sẽ vì cô mà làm tất cả. - Người thứ hai : để cho cô được sống dù hi sinh cả thế giới này cũng không vấn đề. - Người thứ ba : dù kiếp này kiếp sau , đời đời kiếp kiếp cũng chỉ nghe lời 1 mình cô. - Người thứ tư : trên thế giới này chỉ cần là thứ cô muốn anh sẽ lấy về cho cô , dù đó là mạng sống của anh. Trong căn phòng âm u đen tối , một ông lão chừng 60 tuổi ngồi đối diện với một cô gái trẻ. - Nếu có người muốn động vào đồ của cô , cô sẽ làm gì ?- Tôi sẽ giết người đó. - Cho dù là người đó từng có ân với cô ??- Không một ai có thể cướp của tôi thứ gì nữa. - Cô nói rồi dứt khoát dứt đứng dậy ra khỏi phòng. Trong phòng lặng lẽ vang lên tiếng cười to. Liệu tất cả đến cuối cùng chỉ là ảo mộng hư vô hay luôn hiện hữu, là tình yêu hay chỉ chất chứa thù hận. Mời bạn theo dõi truyện và tìm câu trả lời, bạn cũng có thể đón đọc những truyện khác cùng thể loại như: Cô Vợ Tổng Giám Đốc Xinh Đẹp Của Tôi, Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Đụng Mẹ Ta,....

Bạn đang đọc truyện *Bông Hoa Nở Rộ Trong Tay Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Tan Nát

Trong căn phòng xa hoa và sang trọng. Một người đàn ông cầm con dao đâm vào tim người phụ nữ. Bà ta ngã xuống trên một vũng máu, ánh mắt hiền lành đang hướng về bộ ghế sofa, miệng gọi lên nụ cười dịu dàng từ từ nhắm mắt. Người đàn ông buông con dao đi đến bên bộ ghế sofa. Nơi đó có cô bé 5 tuổi, mái tóc màu xám mái tóc ngã ngang vai đôi mắt xanh biếc như màu biển đang sợ hãi trừng lớn đôi mắt nhìn người đàn ông đang đi đến. Người đàn ông vươn đôi tay còn dính máu sờ vào mái tóc của cô bé, cô sợ hãi, co rút người lại. Ông cười hiền từ, bé cô bé ra khỏi nhà, ông đặt cô dưới gốc cây. Ông lấy xăng đã chuẩn bị sẵn rưới khắp nhà và bật lửa. Ông quay lại chỗ cô bé đang ngồi, ông ngồi xồm xuống, cười hiền từ xoa đầu cô bé.

- Zen hãy nghe ta nói. hãy sống sót mà đừng tin ai hết. hãy mang theo nỗi hận của 2 chúng ta mà sống. Con là người sẽ thừa hưởng tất cả của dòng họ này. Mai này khi con lớn lên, con sẽ hiểu những gì hôm nay ta làm.

Người đàn ông cười với cô bé lần cuối và quay lưng đi thẳng vào căn nhà đang bốc cháy. Nơi ấy có người con gái ông yêu thương đang chờ ông.

Khi cảnh sát đến nơi, căn nhà đã cháy đến không còn nhận dạng được nữa. Họ tìm thấy cô bé đang ngồi co mình dưới gốc cây, ánh mắt nhìn đăm đăm vào căn nhà đã cháy đen.

Bạn đang đọc truyện *Bông Hoa Nở Rộ Trong Tay Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Dòng Tộc Akatsuki

Bất cứ người nào sống ở đất nước Anh. Họ đều sẽ biết đến gia tộc thế lực và cao quý nhất Anh quốc. Đó là dòng tộc bá tước Akatsuki. Những người trong dòng tộc này, mang trong người dòng máu của hoàng gia Anh và quyền lực có thể ngang bằng với tổng thống lúc bấy giờ. Người đứng đầu gia tộc này là bá tước Art Akatsuki. Ông có 3 người con và 5 người cháu. Hầu hết cả gia tộc đều ở Anh quốc, nhưng chỉ có gia đình của con trai thứ 2 là hiện nay ở Đài Loan. Trong tương lai ông sẽ chọn 1 trong năm người cháu để kế thừa ngôi bá tước và tài sản của cả gia tộc. Cũng giống như trong những bộ phim truyền hình, có phần thưởng thì sẽ có người tranh giành, có những cuộc đấu đá lẫn nhau. Cũng như 1 quy luật sinh tồn, người mạnh sẽ sống và kẻ yếu phải chết. Vì quyền lợi bất chấp cả anh em ruột thịt.

Sáng hôm sau, trên mọi kênh thời sự, báo chí đều đưa tin rầm rộ “con trai út của bá tước Art Akatsuki và phu nhân đã chết trong vụ hỏa hoạn – để lại cô con gái bé bỏng“. Tin tức đưa ra làm chấn động cả đất nước Anh quốc. Nhiều nhà chức năng đã vào cuộc điều tra. Sau bao cố gắng cũng chỉ nhận được kết quả : “Vụ hỏa hoạn đêm ấy chỉ là 1 vụ tai nạn“. 2 người chết bỏ lại một cô bé chỉ mới 5 tuổi. Rồi 1 cô bé sẽ sống ra sao trong 1 gia tộc không hề có 1 chút tình thương, mọi người đối mặt với nhau chỉ vì tiền tài và địa vị ?? Đứa trẻ tội nghiệp mang trong người cái tên Zen Akatsuki.

Bạn đang đọc truyện *Bông Hoa Nở Rộ Trong Tay Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Tang Lễ

Đám tang được diễn ra tại một nhà thờ lớn trong thành phố. Mọi người trong gia tộc Akatsuki tề tựu đông đủ nơi này, kể cả người con trai thứ hai vợ và hai con ở Đài Loan cũng trở về. Người đến tham gia cũng là người nổi tiếng, có địa vị trong xã hội. Bên trong, không khí âm trầm, buồn tẻ. Cha xứ đang đọc những lời xá tội.

Trong góc nhà thờ, 1 cô bé mặc váy dài trắng, đang co mình trong góc.

-Này, cô bé ngồi trong góc kia là ai vậy? Tóc nó màu xám đẹp quá ha – 1 cậu bé có nét lai Đài Loan hỏi đứa bạn đứng bên cạnh.

-Không biết, nghe nói nó là con của 2 người đã mất, là cháu của bác Art. Hình như tên là Zen thì phải – Cậu bé vừa nói vừa làm ra vẻ suy ngẫm.

-Này lại chơi với cô bé đi – Cậu bé lúc nãy lên tiếng toan bước đến gần Zen.

-Ngài Đăng, con đi đâu vậy? – Giọng nói của trong trẻo của người phụ nữ Đài Loan đang bước đến bên cậu bé.

-Mẹ, con muốn đến chơi với cô bé kia – Cậu chỉ tay về phía Zen.

-Không được – Người phụ nữ không cần suy nghĩ đã lập tức trả lời.

-Tại sao? Cô bé ngồi một mình rất buồn – Cậu nói mà đôi mắt vẫn nhìn chăm chăm vào Zen.

-Ngài Đăng, chúng ta về đây chỉ để dự đám tang của chú con, rồi sẽ đi ngay. Nếu không cần thiết chúng ta không nên nói chuyện với quá nhiều người. – Bà sớm đã không thích gia tộc Akatsuki, dù chồng bà là người của gia tộc này. Bà cũng không muốn có nhiều quan hệ với họ cho lắm, bà càng không muốn cậu con trai yêu quý của bà suốt ngày chỉ biết ‘toan mưu tính kế, đấu đá lẫn nhau’. Nếu lần này không có chuyện lớn xảy ra thì bà cũng không về đây. Thấy Ngài Đăng vẫn nhìn Zen, bà nói tiếp – Con xem, không ai chơi với con bé đó cả, chứng tỏ nó là người không tốt. Con là cậu bé ngoan sẽ không chơi với những người không tốt phải không?

Một cậu bé tuổi còn nhỏ làm sao suy nghĩ được nhiều thứ. Cậu chỉ biết mẹ là người thương cậu nhất và mẹ sẽ không bao giờ gạt cậu. Tuy cậu cảm giác được cô bé kia không phải là người xấu, nhưng ý định đến gần cô bé vì những lời của mẹ đã giảm đi rất nhiều.

-Ngài Đăng ngoan mau đi tìm chị đi – Người phụ nữ vỗ về cậu bé.

-Dạ! – Cậu xoay người nhìn Zen lần nữa rồi chạy đi chỗ khác.

Ở phía xa có những tiếng bàn tán xôn xao.

-Này, hình như con bé kia là Zen Akatsuki đó.

-Đâu?

-Đó, là con bé từ đầu đến cuối cứ co mình trong góc đó. Con bé có mái tóc màu xám đó.

-À.. Nó là con bé khác chết cha mẹ nó chứ gì? Đúng là kẻ không may.

-Đúng vậy! gia tộc chúng ta đúng là xúi quẩy mới có đứa cháu như vậy.

Mọi ánh mắt đổ dồn về cô bé co mình trong góc, ánh mắt khinh bỉ có, chán ghét có, đồng tình có, thông cảm và thương hại cũng có. Nhưng nào có ai dám bước ra bênh vực cô. Ai cũng nói “Mọi việc không liên quan đến trẻ em, trẻ em là vô tội” nói là điều đơn giản nhưng bấy ai làm được?

Lời xì xầm to nhỏ, lời qua tiếng lại, rồi cũng đến tai cô. Nhưng cô có thể làm gì đây? 1 cô bé chỉ mới 5 tuổi “cái tuổi ăn chưa no, lo chưa tới” như cô có thể làm gì? Cô muốn nói “tất cả mọi chuyện không phải như vậy”, nói rằng cô không phải kẻ xúi quẩy, cô không khác chết cha mẹ mình. Nhưng rồi ai sẽ tin cô, ai sẽ nghe lời cô nói? Cô ngấn khuôn mặt đã sẫm đầy nước mắt, ánh mắt nhìn lên nơi cao nhất

kia. Nơi ấy có ngài bá tước cao quý đang ngồi đó. Người mà cô gọi là ông nội. Cô ngồi đây nhìn ông, trông chờ sự giúp đỡ. Chỉ cần ông lên tiếng, bọn người ngoài kia sẽ không nói cô là kẻ xúi quẩy nữa, chỉ cần ông lên tiếng, cô sẽ lại được mọi người yêu thương như khi xưa. Nhưng đáp lại sự mong chờ của cô chỉ là ánh mắt lạnh băng không hơi ấm, những lời xì xỏ không thương tiếc. Ông ngồi ở nơi cao kia như vị quân vương đang nhìn những nô bộc của mình.

Cuối cùng tang lễ cũng kết thúc. Ai trở về nhà nấy. Zen được sắp xếp ở dinh thự chính, cũng là ở chung một nhà với Bá tước Art. Nơi biệt thự tọa lạc ở nơi trung tâm thành phố. Cả ngôi dinh thự được xây dựng theo lối cung đình. Bên ngoài ngôi dinh thự được bao bọc bởi một hàng rào cao và rộng lớn. Bước qua cổng sắt lớn là vườn hoa trà quý hiếm. Ở giữa là đường sỏi. Hai bên là hai hàng người, quần áo ngay ngắn, vẻ mặt nghiêm trang đang cúi đầu chào đón. Đi thêm khoảng nữa là đến cửa lớn, bên trái là hồ bơi rộng lớn. Zen đi sau lưng Bá tước Art bước vào.

Bạn đang đọc truyện *Bông Hoa Nở Rộ Trong Tay Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\).Net](http://EbookFull(chấm).Net).

Chương 4: Cuộc Sống

Zen rụt rè ngược mắt nhìn những người xung quanh, trên mặt họ không hề có nụ cười. Cô hoảng sợ nín áo của Bá tước Art.

- Ông nội – Tiếng Zen nho nhỏ thốt ra.

- Từ nay phải gọi ta là Bá tước – Giọng nói lạnh lùng thốt ra, như một mệnh lệnh không hơn không kém.

- Bá tước – Zen lập lại như một cỗ máy. Đôi mắt xanh mở to như không tin nhìn ông.

- Mart, việc của nó ta giao cho ông – Bá tước Art để lại câu nói rồi quay lưng đi.

Zen đứng đó nhìn theo bóng lưng ông dần khuất sau dãy hành lang dài.

- Zen tiểu thư, mời cô đi theo tôi – Người tên Mart lên tiếng. Ông là quản gia của dinh thự này, mọi việc trên dưới trong dinh thự này đều do ông giải quyết.

Zen đi theo ông, cô được sắp xếp ở căn phòng cuối dãy hành lang 1. Nơi này ban đêm vắng vẻ, bên dưới dãy hành lang là vườn hoa lớn.

- Mai này tiểu thư sẽ ở đây. Janet sẽ là người trông chừng tiểu thư. Tôi là Mart quản gia ở đây. Có việc gì tiểu thư có thể tìm tôi. Quản gia Mart nói rồi xoay qua cô hầu gái đứng bên cạnh. Janet hãy trông chừng tiểu thư cẩn thận.

- Dạ. Cô hầu gái tên Janet cuối đầu trả lời. Sau khi nhận được câu trả lời quản gia Mart liền xoay người đi, chỉ còn Zen và Janet đứng ở đó.

Cạch.. Janet mở cửa phòng mang vali hành lý của Zen vào trong. Khi thấy Zen còn ngẩn người đứng ngoài cửa.

- Tiểu thư, vào đi, tôi đứng ngoài hành lang lạnh lắm. Janet dịu dàng nở nụ cười với Zen.

Đây là nụ cười đầu tiên Zen nhận được khi cha mẹ cô mất. Ánh mắt buồn rầu dần trở nên sáng ngời, đôi môi nhỏ bé hé ra nụ cười tươi.

- Vâng. Zen trả lời một cách ngoan ngoãn rồi chạy vào phòng.

Janet sắp xếp cho Zen tắm rửa, rồi rời khỏi phòng.

- Tiểu thư, mời người dùng cơm. Janet quay lại với khay cơm trên tay.

- Sao chúng ta không ăn cùng với ông a.. bá tước. Zen vẫn nhớ ngài Bá tước không cho cô gọi là ông nội.

Trên mặt Janet cứng lại một chút nhưng rất nhanh đã bị nụ cười che lấp.

- Trẻ em thì không được ngồi ăn ngang hàng với người lớn. Cho nên tiểu thư hãy ăn nhanh đi rồi còn đi ngủ khuya rồi. Janet xoa đầu Zen một cách dịu dàng.

Tuy vẫn thắc mắc nhưng Zen không hỏi, Zen tin Janet. Janet rất giống papa, vì papa luôn xoa đầu Zen như vậy. Nhưng papa đã bỏ Zen lại. Papa và mama đã đi và bỏ Zen lại một mình.

- Janet, có phải không ai cần Zen nữa không? - Hai mắt Zen ươn ướt.

- Tại sao tiểu thư lại hỏi vậy?

- Có rất nhiều người không muốn chơi với Zen, papa và mama cũng bỏ Zen đi, ông nội cũng không cần Zen nữa.

- Không đâu, tiểu thư là một cô bé ngoan. Tuy cha mẹ tiểu thư không còn nữa, nhưng họ sẽ mãi ở đây, sẽ mãi bên cạnh người. Janet đặt tay lên ngực trái của Zen.

- Thật không? - Đôi mắt xanh mở to nhìn Janet đầy mong đợi.

- Thật chứ, tiểu thư mau ăn đi. Janet thúc giục Zen.

Zen mỉm cười, ngoan ngoãn ăn hết cơm, rồi trèo lên giường nằm. Janet dọn dẹp mọi thứ, sửa lại góc chăn cho Zen.

- Tiểu thư ngủ ngon. Phòng Janet ở bên cạnh, có gì tiểu thư cứ căn dặn. Janet cười dịu dàng. Trong lòng cô thấy thật tội nghiệp cho cô bé này, tuổi còn nhỏ đã không có cha mẹ ở bên. Rồi cô bé sẽ sống ra sao khi không có người chở che??

-Janet cũng vậy-Zen mơ mơ màng màng nói.Hôm nay quá mệt mỏi,mí mắt cô không thể nhắc lên được nữa.

Khi thấy Zen đã chìm vào giấc ngủ.Janet mới nhẹ nhàng rời khỏi phòng,trở về phòng của mình.

Sáng hôm sau, trên những cành cây chim hót,mọi người tất bật làm việc của mình.Làn gió nhẹ của ngày sớm nhẹ nhàng thổi,những tia nắng đưa nhau chiếu sáng.Vài tia nắng len lỏi vào khung cửa sổ.Trong phòng,đầy tiếng thở dốc,Zen nằm trên giường hai mắt mở to,đôi con ngươi sợ hãi nhìn lên trần nhà.

Cạch!Janet mở cửa bước vào phòng.

-Tiểu thư,sáng rồi,mau dậy thôi-Janet vừa nói vừa vén màn cửa sổ,để những ánh nắng của ngày sớm chiếu rọi khắp căn phòng.Janet bước đến gần giường-Tiểu thư,ngươi sao vậy?Tại sao lại đỏ nhiều mồ hôi thế này?-Janet giọng lo lắng,đỡ Zen từ trên giường ngồi dậy.

-Zen thấy hình ảnh tối hôm đó.Máu,có rất nhiều máu,lửa cháy rất lớn-Giọng nói cô run run.Sợ,cô đang rất sợ.

-Tiểu thư tiểu thư bình tĩnh lại.Đó chỉ là mơ thôi.-Thấy Zen đã bình tĩnh,Janet tiếp-Để Janet giúp tiểu thư rửa mặt.

-Không cần,tôi có thể tự làm-Zen bước xuống giường đi đến phòng tắm.

Khi Zen ra khỏi phòng tắm,thì bàn đã dọn sẵn thức ăn sáng.Hôm nay Zen khoác lên người một cái áo dài và chiếc quần bò ôm sát chân kết hợp với mái tóc xám dài ngang vai,khuôn mặt tròn bầu bĩnh.Cô giờ đây như một thiên thần nhỏ bé.Zen đi đến ngồi vào bàn,ánh mắt cô đượm buồn,cô vẫn còn nhớ đến giấc mơ lúc này.

-Mời tiểu thư dùng bữa sáng.

Bạn đang đọc truyện *Bông Hoa Nở Rộ Trong Tay Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Sự Thật

Ăn xong bữa sáng,trong lúc Janet đang dọn dẹp, Zen ngồi ngắm những chiếc xe hơi đang đậu trong sân.

-Sao hôm nay đông người tới đây quá vậy ?

-Vâng! Vì đây là dinh thự chính, nên hằng ngày có rất nhiều người tới đây vì công việc.

-Janet, tôi xuống dưới chơi được không ?

-Dạ được, để Janet đi với tiểu thư.

-Không cần,hôm qua đi một lần tôi đã nhớ đường rồi. Tôi đi một lát sẽ trở về-Zen vốn là cô bé thông minh và sáng dạ,dù là việc gì chỉ cần cô nhìn một lần cô sẽ tiếp thu rất nhanh giống như chúng nó đã in sâu vào não cô vậy.

Zen ra khỏi phòng đi dọc theo dãy hành lang dài,xuống dưới lầu.Cô đi ngang qua phòng khách nơi những người hầu gái đang quét dọn,không ai để ý đến Zen.Cô đi thẳng ra ngoài cửa lớn,rẽ phải cô đi ngang qua hồ bơi.Đến vườn hoa,Zen thấy một đám trẻ đang chơi bóng.Zen đã thấy họ trong nhà thờ hôm đó.Bọn trẻ chăm chú vào trái bóng không ai phát hiện ra sự có mặt của Zen.Cô chọn ghế đá gần đó để ngồi.Trái bóng bị đá văng đến chân Zen.Cô cuối người nhặt trái bóng,đi đến gần bọn trẻ.

-Cho mình chơi cùng với-Zen nở nụ cười tươi,đưa trái bóng về phía trước.

Bốp..-Trái bóng bị một cô bé trạc tuổi Zen có mái tóc ngắn màu vàng đánh bay xuống đất.

-Mày là ai?Mà đòi chơi với tui tao ?-Cô bé vẻ mặt kênh kiệu.

-Chị Barbara,nó là con chú ba,là đứa xui xẻo,chúng ta đừng chơi với nó.-Một đứa bé khác đứng cạnh Barbara nói khề vào tai cô.

Barbara liếc nhìn Zen khinh thường và xoay người bỏ đi.

-Này,đừng đi-Zen đưa tay chạm vào vai Barbara,cô không muốn bị bỏ lại một mình.

Bốp..Zen bị đẩy ngã xuống đất.

-Bỏ bàn tay thấp hèn của mày ra khỏi người tao-Barbara phui lấy tay áo,nơi Zen đã chạm vào,ánh mắt khinh thường nhìn Zen-Mày chỉ là con của hầu gái thôi,có tư cách gì chạm vào đại tiểu thư như tao?

-Không phải,không phải-Zen không ngừng lắc đầu,ánh mắt khó hiểu nhìn Barbara.

-Mẹ tao nói,mẹ mày chỉ là hầu gái trong dinh thự của chú ba thôi.Không biết mẹ mày đã dung kế gì,làm cho chú ba yêu mẹ mày say đắm.Mới sinh ra thứ nghiệt chủng như mày,mày không xứng đáng mang họ của dòng tộc cao quý này.Mẹ thấy hèn sinh ra con cũng thấp hèn. ...-Barbara nói rất nhiều rất nhiều nhưng Zen đã không nghe được gì nữa.Trong đầu cô chỉ vang lên câu nói “Mẹ thấp hèn sinh ra con cũng thấp hèn “

-Cầm miệng-Zen ngồi bật dậy,đẩy ngã Barbara,đôi tay mũm mĩm đặt trên cổ Barbara-Tao không cho phép,không được nói xấu mẹ tao-Tay cô dùng sức bóp chặt cổ của Barbara.

Mặc cho Barbara vùng vẫy, la hét.Zen cũng không thể nghe thấy gì nữa.Giờ đây trong đầu cô chỉ văng vẳng câu nói “Mẹ thấp hèn sinh con cũng thấp hèn,mẹ thấp hèn sinh con cũng thấp hèn “

-CẦM MIỆNG, TAO KHÔNG CHO PHÉP NÓI XẤU MẸ TAO, KHÔNG CHO PHÉP – Zen hét lớn lập đi lập lại câu nói,đôi tay càng siết chặt.

Zen lúc này như một con vật đang bị thương,đang “nhe nanh đưa vuốt “để bảo vệ thứ quan trọng nhất của mình.

Bạn đang đọc truyện *Bông Hoa Nở Rộ Trong Tay Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Quyết Định

Những đứa trẻ xung quanh đều hoảng sợ bỏ chạy.-Tiểu thư,người hãy bình tĩnh-Janet lao tới cố gắng lấy tay Zen ra khỏi người Barbara.Cô chắn trước người Barbara,mặt đối diện với Zen.Lúc này cô đang phụ quét dọn trong phòng khách thì lũ trẻ chạy vào.Khi cô hay tin chạy ra,không ngờ mọi chuyện lại ra nông nổi này.

-Đại tiểu thư,cô không sao chứ?-Vài người hầu gái chạy đến đỡ Barbara đang sợ hãi từ dưới đất ngồi dậy.

-Barbara,con có sao không?Con bị sao thế này-Một người bàn bà trên người mang toàn trang sức quý giá,về mặt hốt hãi từ trong nhà chạy ra.

Barbara đang sợ hãi như tìm được cái phao.Ôm chầm lấy người đàn bà ấy.

-Mẹ mẹ,con nhỏ đó,nó đánh con,mẹ nhìn xem,cổ con rất đau,đau quá mẹ ơi-Barbara làm nũng vùi đầu vào ngực người đàn bà đó mà khóc.

-Đúng là mẹ nào con nấy,trong người chảy máu thấp hèn,thì mãi mãi vẫn là thấp hèn,không có gia giáo-Bà ta ném ánh mắt khinh thường nhìn về phía Zen.

Janet lúc này đã nép qua một bên,chỉ còn mình Zen đứng đó.Không ai bảo vệ,không ai chò che,không ai để cô có thể làm nũng,không ai để cô dựa vào,chỉ mình cô đứng nơi đó,đầu cúi sát,hai bàn tay nắm lấy góc áo đến đỏ ngầu.

-Còn làm ra vẻ tội nghiệp,bắt lấy nó,phải cho nó biết trong gia tộc này ai mới là chủ-Người đàn bà kia quát.

Những hầu gái xung quanh tuy không muốn bước lên nhưng các cô đi làm để kiếm miếng ăn,bản thân là người hầu thì không thể trái lệnh chủ,đành phải can rằng đi lên.Xung quanh mọi người bu lại mỗi lúc một đông.Còn có tiếng to nhỏ.

-Xảy ra chuyện gì vậy?

-Hình như có con bé nào đó đánh đại tiểu thư của dòng tộc Akatsuki.

-Ai mà to gan vậy?

-Không biết,con bé này lạ lắm.Nó có mái tóc màu xám.Đó!Nó đang bị người ta giữ bên kia-Những tiếng bàn tán xung quanh,chỉ tay về phía Zen đang bị mấy người hầu gái bắt lại.

Barbara nép trong ngực người đàn bà kia,đưa ánh mắt đặc ý nhìn về phía Zen.

-Linda,có chuyện gì đang xảy ra ở đây vậy?-Người đàn ông giọng nói nghiêm nghị,mái tóc vàng đã điểm bạc,đôi lông mày chau lại,về mặt không vui.

-Ông xã,con nhỏ đó dám đánh Barbara của chúng ta,anh phải giúp con đòi lại công bằng-Linda nhìn thấy chồng mình liền đến kể tội.

-Linda,đây không phải là nơi để làm loạn-Ông thấp giọng mắng vợ.Rồi xoay người nói với những người xung quanh-Nếu mọi người đến đây có việc thì xin mời vào phòng khách ngồi dùng trà,còn không thì cửa đằng kia,không tiễn-Lời ông vừa dứt,đám đông lập tức dẫn ra.Họ không ngu ngốc gì mà trái lại lời của con trưởng dòng tộc Akatsuki để rồi mang họa vào thân.

-John...-Linda không hài lòng với cách giải quyết của chồng bà.

-Linda, em mang con về trước, đừng làm loạn ở đây nữa-Ông nói giọng dứt khoát.

Tuy không muốn dễ dàng bỏ qua cho Zen nhưng bà cũng không thể trái lệnh của chồng bà. Linda hờn dỗi xoay lưng bỏ đi, Barbara đành cùng mẹ quay về. Nhưng trước khi đi Barbara đã nói một câu, câu nói này đã làm thay đổi cả cuộc đời Zen.

-Lần này tao tha cho mày, nhưng sẽ không có lần sau đâu.

Câu nói vừa dứt, Zen liền ngẩn đầu nhìn thẳng vào mắt của Barbara, làm Barbara giật thót. Barbara vội xoay người theo mẹ bỏ đi. Tuy cô không muốn thừa nhận nhưng ánh mắt lúc này của Zen mang lại cho cô cảm giác sợ hãi.

-Ai chịu trách nhiệm trông chừng con bé này?-Khi thấy vợ và con đã rời khỏi. John cao giọng hỏi.

-Dạ, là tôi-Janet bước ra, vẻ mặt lo lắng.

-Hãy mang con bé về phòng và đảm bảo chuyện ngày hôm nay sẽ không xảy ra lần nào nữa. Gia tộc này không chấp nhận những kẻ không biết lớn nhỏ-Ông gằn giọng, nhìn thẳng vào mắt Zen. "Con bé thật sự rất giống cô ấy". Hình ảnh người con gái với mái tóc đen dài, đôi môi mỉm cười thoáng hiện trong đầu ông. Ánh mắt ông thoáng dịu dàng nhưng rất nhanh để được che lấp bởi sự lạnh lẽo.

-Dạ! Vâng ạ, tôi sẽ không để việc này xảy ra lần nữa-Janet cuối đầu trả lời.

-Hừ-John hừ lạnh rồi bỏ đi.

Khi thấy John đã rời đi, Janet vội đưa Zen về phòng, đóng cửa lại, lập tức ngồi xổm xuống xem xét người Zen.

-Tiểu thư, người không sao chứ? Tại sao người lại làm như vậy? Lỡ có chuyện gì thì thế nào?-Janet nhẹ nhàng trách cứ.

-Janet, có phải không có thể lực thì sẽ bị mọi người khinh thường hay không?-Zen nhẹ giọng hỏi lại.

-Cái này...-Janet thật sự không biết trả lời câu hỏi của Zen như thế nào?

-Được rồi, cô ra ngoài đi, tôi muốn nghỉ ngơi-Zen cắt ngang lời nói của Janet. Cô xoay người bước lên giường, hai mắt nhắm lại.

Janet chỉ biết ngẩn người nhìn một loại hành động, cô chỉ biết bất lực thở dài rồi đi ra khỏi phòng. Cửa phòng vừa đóng lại, Zen liền mở mắt, chống tay ngồi dậy, dựa lưng vào cạnh giường. Ánh mắt cô nhìn vào khoảng không giữa phòng. Trong lòng Zen đã âm thầm quyết định một điều. Cô phải trở nên mạnh hơn, điều ngày hôm nay cô nhận được, cô sẽ bắt gia tộc này trả lại gấp bội. Giờ đây câu nói ngày hôm ấy của cha thoáng vang trong đầu cô.

-Con hãy sống, hãy mang theo nỗi hận của chúng ta mà sống-Giờ đây cô đã hiểu nỗi hận của cha và mẹ, gia tộc này chỉ xem trọng tiền tài và thể lực, thực chất không có cái gọi là tình thương gia đình. Nỗi hận mà cha mẹ cô phải chịu, cô bắt họ phải chịu gấp mười lần, bàn tay Zen xiết chặt.

Trong phòng, một quyết định đã được đưa ra, một con người mới bắt đầu xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Bông Hoa Nở Rộ Trong Tay Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Thay Đổi

Sau chuyện ngày hôm đó, không đứa trẻ nào dám tới gần Zen và những người trong tộc càng nhìn Zen với ánh mắt khinh thường. Thời gian trôi qua, Zen đến tuổi đi học, cô và Barbara được đưa vào một trường quý tộc nổi tiếng trong thành phố. Vào ngày thi xếp lớp, thành tích của Zen hơn hẳn mọi người. Vì thế hội đồng xét tuyển đã cho Zen vào thẳng lớp 2, kết quả ấy khiến cho những đứa trẻ khác phải ganh tị, nhất là Barbara Akatsuki. Nhưng kết quả ấy khiến cho Zen không hài lòng, cô cảm thấy như thể vẫn chưa đủ. Cô đã đăng ký một lớp học võ, cơ thể này của cô còn quá yếu. Thời gian cứ như thế trôi, Zen vẫn bị mọi người ghét bỏ nhưng cô đã không còn coi trọng chuyện đó nữa.

Khi những đứa trẻ khác đang học đánh vần từng chữ cái thì cô đã biết sử dụng máy tính một cách thuần thục, khi những đứa trẻ khác đang ở ngoài sân chơi đùa, thì cô đang trong phòng tập luyện, không ngừng làm cho cơ thể mạnh hơn, khi những đứa trẻ khác đang say giấc ngủ, thì cô đang không ngừng chăm chỉ bên bàn học. Vì cô biết cô không có thời gian để lãng phí, cô phải sử dụng những gì có thể để trở nên mạnh hơn.

6 năm trôi qua, ánh mắt của Zen dần thay đổi, ánh mắt cô nhìn những thứ xung quanh ngày càng lạnh lẽo. Sự thay đổi của cô ngày càng rõ rệt, rõ ràng đến mức, giờ đây cô đã trở thành người có tiềm năng để trở thành người đứng đầu gia tộc. Và điều đó đã làm cho đại phu nhân không vui.

Bạn đang đọc truyện *Bông Hoa Nở Rộ Trong Tay Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Cô Ấy Khác Biệt

Trong căn phòng quen thuộc, bên khung cửa sổ, Zen đang nhàn nhã uống cà phê sáng và đọc sách. Mái tóc xám ngang vai giờ đã dài đến thắt lưng, đôi mắt xanh to tròn trong sáng. 6 năm qua, cô đã có thói quen mỗi buổi sáng phải uống cà phê và đọc sách.

Cạch... Janet từ bên ngoài vội vã bước vào phòng.

-A, tiểu thư, người đã dậy rồi? Để Janet pha cà phê giúp người-Janet chuẩn bị rời khỏi.

-Janet, tôi tự pha rồi. Cô sáng giờ đã đi đâu vậy? -Zen vẫn đọc sách, đầu không ngẩng lên hỏi.

-Haizz, tiểu thư ơi! Hôm nay rất nhiều việc phải làm, nào là quét dọn nhà cửa, nào là lọc nước hồ bơi, còn phải tỉa cây trong vườn nữa. Janet sắp mệt chết rồi-Janet than thở.

-Những người khác đâu? -Zen chau mày.

-Họ còn bận hơn Janet nữa.

-Hôm nay có chuyện gì mà khẩn trương vậy? -Zen thắc mắc hỏi, mắt vẫn chăm chú vào quyển sách.

-Nghe quản gia Mart nói hôm nay sẽ có khách quý đến đây.

-Khách quý? Là ai? -Zen hờ hững.

-Janet nghe lén được ngài bá tước và quản gia Mart nói chuyện, khách quý lần này là... -Janet suy ngẫm, cố nhớ lại cuộc đối thoại-À, là dòng dõi hoàng gia bên Na Uy, là gia tộc Kuran. Janet còn nghe được lần này họ đến đây là muốn hợp tác với gia tộc chúng ta mở rộng thị trường Anh Quốc. Đối với thế lực của họ, gia tộc chúng ta còn phải nể nan vài phần đó-Janet đặc ý nói, dường như phát hiện được bí mật rất lớn.

-Janet, cô dường như nghe ngóng được nhiều thứ nhỉ-Cô ngẩng đầu nhìn Janet.

-Hi hi-Janet cười đến rạng rỡ-Janet sẽ là lỗ tai của tiểu thư, sẽ giúp tiểu thư nghe ngóng mọi chuyện.

-Thì ra còn có thế lực khiến cho gia tộc này phải nhúng nhường-Zen uống một ngụm cà phê, vị đắng và thơm của cà phê hòa tan trên đầu lưỡi, lan tỏa ra khắp khoang miệng giúp cho tinh thần con người càng thêm tỉnh táo.

-Vậy hôm nay có rất nhiều người đến đây?

-Đúng vậy, cả nhà đại lão gia đang ở bên dưới-Nhắc đến đây, Janet lại nhớ đến chuyện của 6 năm trước.

Bên ngoài cửa sổ truyền đến tiếng ồn ào.

-Tới rồi-Zen liếc mắt nhìn xuống sân.

-Đâu? Đâu? -Janet lập tức lao đến cửa sổ, thò đầu ra ngoài-Woa, thật hoành tráng.

Bên dưới hai chiếc Bugatti Veyron một trước một sau đậu giữa sân vườn. Một người đàn bà quần áo đơn giản, miệng cười tươi khoát tay người đàn ông về mặt nhân hậu, nụ cười hiền từ trong xe bước ra. Cánh cửa xe thứ hai mở ra, ba cậu bé khoác trên người những bộ âu phục lần lượt bước xuống. Dưới ánh nắng mặt trời, ba cậu bé như ba thiên thần bước ra từ câu chuyện cổ tích, thu hút mọi ánh nhìn.

-Chào mừng đến dinh thự của gia tộc chúng tôi-Bá tước Art và gia đình John về mặt vui mừng đi lên chào đón-Mời các vị vào trong.

Khi mọi người đã yên vị, trà bắt đầu được mang lên. Ánh mắt của những người hầu gái trong phòng khách cứ dán vào khuôn mặt như búp bê của ba cậu bé.

-Mời mọi người dùng trà-Bá tước Art niềm nở mời.

-Bá tước Art, ngài có một dinh thự thật đẹp-Phu nhân Laura lên tiếng mở lời trước-Ông xã em cũng muốn có dinh thự như vậy-Bà xoay qua làm nũng với chồng.

-Được, chỉ cần em vui là được-Frank Kuran người đứng đầu dòng tộc Kuran, hiền lành và thương vợ và còn được mệnh danh là ông trùm trong giới kinh doanh.

-Còn ba cậu bé này là...-John ngập ngừng hỏi.

-Đây là ba cục cưng của chúng tôi-Laura tự hào khoe những đứa con như thiên thần của mình-Đây là đứa lớn,tên là Jack Kuran,15 tuổi-Laura chỉ đứa bé ngồi xa bà nhất.Cậu bé có vẻ lạnh lùng,khi được nhắc đến,cậu chỉ nhìn lướt qua mọi người mà không hề mở miệng-Mọi người thông cảm,nó là đứa ít nói-Bà hạ giọng nói-Cho nên nó không đáng yêu chút nào-Câu nói của Laura làm cho mọi người vui vẻ bật cười-Đây là đứa thứ hai-Bà xoa đầu cậu bé ngồi giữa,cậu nở nụ cười tươi.

-Con tên là Nick Kuran,năm nay 14 tuổi-Nick làm động tác giơ tay phát biểu,hành động trẻ con làm mọi người vui vẻ.

-Còn đây là đứa dễ thương nhất,tên Keyshi Kuran,12 tuổi.Nó có mái tóc nâu đỏ rất đẹp phải không?-Keyshi vừa nói vừa không kiên dè,xoa đầu Keyshi.

-Mẹ,tại sao cô bé kia nhìn con hoài vậy?-Keyshi thẳng thừng đặt câu hỏi,tay chỉ về phía Barbara đang ngậy người nhìn Keyshi.Cậu để ý,từ khi cậu bước xuống xe đến bây giờ,cô bé kia cứ nhìn chằm chằm cậu,thật khó chịu!

Mọi người chuyển ánh mắt qua nhìn Barbara.

-Ahừm!Em gái à!Em không cần mê ra mặt như thế đâu?-Cậu bé trai ngồi cạnh Barbara nói giọng mỉa mai.

Thấy mọi người đang nhìn mình,Barbara giật mình,thẹn thùng đỏ mặt.

-À!Xin giới thiệu đây là hai đứa con của tôi-Linda lên tiếng giải vây cho con gái-Đây là Calvin Akatsuki con trai trưởng của tôi,nó chỉ mới 13 tuổi thôi-Linda xoay qua Barbara-Còn đây là cô con gái tôi thương nhất là Barbara Akatsuki,11 tuổi.

-Keyshi này,mai này Barbara làm vợ con,con chịu không?-Laura vốn rất tinh mắt,từ khi bước vào đây bà đã phát hiện ánh mắt say mê của Barbara dành cho Keyshi.

-Không-Keyshi trả lời không cần suy nghĩ.

-Tại sao?-Laura không ngờ Keyshi sẽ trả lời như vậy.

-Vì cô ta không xứng đáng-Keyshi nhanh chóng nói ra suy nghĩ của mình,ánh mắt kiên quyết.

Không gian trong phòng khách trầm xuống.

Trên lầu,trong phòng.

-Tiểu thư,người có thấy không?Ba đứa trẻ lúc này đẹp quá.Nhất là cậu bé có mái tóc màu nâu đỏ,dễ thương chết được-Janet sung sướng kêu lên.

Đáp lại sự phấn khích của Janet là sự im lặng tuyệt đối của Zen.Cô vẫn đang chăm chú vào quyển sách của mình.

Tiểu thư,người có nghe Janet nói gì không?-Janet hờn dỗi lên tiếng.

-Có-Zen hờ hững trả lời.

-Vậy người có ý kiến gì?Janet khẩn trương hỏi.

-Ý kiến gì?-giọng nói vẫn hờ hững.

-Tiểu thư,Janet tức chết vì người mất,người thấy ba cậu bé lúc này thế nào?-Janet giậm chân nói.

-Không thấy rõ-Zen không quan tâm đến đề tài của Janet.

-Haizz-Janet thất vọng thở dài.

-Cô muốn nghe ý kiến của tôi lắm sao?-Zen nhướn mày nhìn Janet.

-Phải Phải-Hai mắt Janet lập tức sáng lên.

-Vậy thì...-Zen cố ý kéo dài câu nói,thấy vẻ mặt Janet bắt đầu căng thẳng-Xuống dưới dạo một vòng xem sao?-Zen nực cười khi thấy mặt Janet xui lợ.

-Vâng-Janet chạy đến cầm quyển sách trên bàn giúp Zen.

Không khí dưới phòng khách vẫn im lặng,Không ai nói lời nào.Keyshi không thấy trong lời nói của mình có gì không đúng,nên cũng không mở miệng giải thích.Barbara vốn là người kiêu ngạo,lại bị Keyshi từ chối thẳng thừng.Trong lòng dù rất tức giận và không cam tâm nhưng cũng không làm gì được,đành cắn răng nuốt con tức vào trong.Chút hành động của Barbara đã lọt vào mắt của Jack,cậu chỉ cười lạnh,vui vẻ ngồi xem kịch.

Cộp cộp..Không khí ngọt ngào cuối cùng được phá vỡ bằng tiếng bước chân.Mọi người đều tập trung vào người từ cầu thang đi xuống

Keyshi ngẩng mặt lên,ánh mắt cậu liền bị thu hút bởi cô bé có mái tóc xám dài đến thắt lưng,đôi con ngươi xanh biếc,làn da trắng hồng.Cô mặc một chiếc áo dài ôm sát người kết hợp với quần short,không chút cầu kì chỉ đơn giản mà tôn lên vẻ đẹp của cô gái mới lớn.Trong lòng Keyshi dâng lên cảm giác rất lạ,rất khác biệt.Tim cậu bỗng nhiên đập rất nhanh,như có cái gì đó đang dần dần chớm nở mà chính cậu cũng không phát hiện.

Ánh mắt của Jack nhìn Zen lóe lên một tia sáng rồi lập tức biến mất,không ai nhìn thấy.

Bạn đang đọc truyện *Bông Hoa Nở Rộ Trong Tay Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Môi Chạm Môi

Zen nhìn lướt qua những người khách lạ,không nói lời nào đi thẳng ra ngoài cửa.

-Cô bé kia là ai vậy ?-Thấy Zen đi ra ngoài,Laura thắc mắc hỏi.

-À..Đó là con của cậu em trai thứ ba của tôi-John lên tiếng.

-Vậy cô bé tên gì?-Keyshi tò mò.

-Cô bé tên là Zen-John bắt đầu đi trả lời câu hỏi của Keyshi.

-Zen..Zen Akatsuki-Keyshi nhắc đi nhắc lại tên của Zen như muốn khất sâu nó vào tâm trí.

Hành động của Keyshi khiến mọi người kinh ngạc,nhất là Laura,bà chưa thấy Keyshi chăm chú điều gì như vậy.

Bên ngoài.

Tiểu thư,tiểu thư,người thấy rõ mặt của ba cậu bé đó chưa?-Janet háo hức.

-Rồi-Zen chọn ghế đá đằng sau đám cây gần hồ bơi ngồi xuống,mở quyển sách Janet mang theo,tiếp tục đọc.

-Vậy người thấy thế nào?-Đôi mắt Janet mở to đầy mong đợi.

-Cũng được-Zen hồ hững trả lời.

-Cái gì mà cũng được?Họ dễ thương thế cơ mà,nhất là cậu bé có mái tóc màu nâu đỏ,đúng là cực phẩm-Janet vẫn thao thao về vẻ đẹp không ai sánh bằng của ba đứa con nhà Kuran.

Trong phòng khách,trong lúc mọi người đang nói chuyện vui vẻ.

-Mẹ ơi,con muốn ra ngoài chơi-Keyshi nêu ý kiến.

-Đây không phải nhà của chúng ta,con không nên chạy nhảy lung tung-Laura mở lời khuyên con.

-Nhưng ngồi ở đây rất buồn và chán nữa-Keyshi nài nỉ,ánh mắt bắt đầu long lanh nước,nhìn như cậu bé vô tội bị người khác ức hiếp.

-Được rồi được rồi,thằng quỷ nhỏ lại làm bộ mặt này.Mẹ sẽ cho con ra ngoài chơi nhưng phải có người đi theo-Laura dấu biết Keyshi đang giả vờ nhưng mỗi khi nhìn thấy vẻ mặt vô tội của cậu thì bà lại không đành lòng.

-Hay là để Barbara đi cùng Keyshi như vậy là được rồi-Linda lên tiếng.Bà muốn tạo cơ hội cho Barbara.Chỉ cần Barbara có thể lọt vào mắt của một trong ba cậu bé của tộc Kuran thì lợi ích có được sẽ không thể kể hết.

Tuy không thích Barbara đi theo nhưng cậu muốn ra ngoài tìm Zen.Mái tóc xám tung bay trong gió,cậu muốn được chạm vào nó một lần.

-Cũng được-Keyshi hồ hững đáp,đứng dậy cuối chào mọi người rồi hướng ngoài cửa đi ra.Nghe được câu trả lời của Keyshi Barbara mừng như điên,về mặt hơn hờ chạy theo ra ngoài.

Đi theo sau Keyshi,ánh mắt Barbara không thể rời khỏi cậu được.Vẻ đẹp của Keyshi khác hẳn vẻ lạnh lùng của Jack,không giống với vẻ niềm nở vui tươi của Nick.Vẻ đẹp của cậu là sự kết hợp hài hòa của phương đông lẫn phương tây kết hợp với mái tóc nâu đỏ huyền bí càng tôn lên khí chất cao quý vốn có.

-Keyshi-Giọng Barbara nhỏ nhỏ,Keyshi không quay lại vẫn tiếp tục đi về phía hồ bơi-KEYSHI-Barbara lớn tiếng kêu và chạy chắn trước người Keyshi.

-Tôi lớn tuổi hơn cô đấy-Keyshi lạnh lùng,ánh mắt nhìn thẳng Barbara.

Thấy Keyshi nhìn mình,Barbara then thùng cuối đầu xuống.Keyshi chán ghét nhất là loại con gái chỉ biết then thùng này.Cậu không quan tâm nghiêng người đi ngang qua Barbara.Khi Barbara ngẩng đầu lên thì đã bị Keyshi bỏ xa.

-Anh Keyshi,chờ em với-Barbara vừa đuổi vừa kêu.Không may,Barbara trượt chân,nhào người về phía trước.

Bùm.Keyshi bị Barbara đẩy rơi xuống hồ bơi.

-Cứu..cứu..cứu với.tôi..tôi không biết bơi-Keyshi vùng vẫy kêu cứu.

-Tiểu thư hình như ở hồ bơi có tiếng ai đó kêu cứu-Janet giọng hốt hãi.

-Anh Keyshi,anh Keyshi,anh chờ em một lát,em sẽ kêu người tới cứu anh-Barbara hoảng loạn,giọng run run,quay đầu bỏ chạy.

-đừng đi..đừng..cứu..cứu với..cứu..-Không biết Keyshi đã vùng vẫy bao lâu nhưng giờ đây cậu không thể cử động được nữa,cậu cảm thấy ê ẩm,cả người không còn sức.Mắt cậu cay xè vì nước hồ bơi,mí mắt nặng trĩu dần dần khép lại,hình ảnh cuối cùng cậu nhìn thấy là cô bé tóc xám đang chạy rất nhanh về phía cậu.Cả cơ thể Keyshi buông lỏng,rồi không biết gì nữa.

Bùm.Zen lao xuống hồ,bơi thật nhanh đến chỗ Keyshi,Zen cố gắng nâng mặt cậu lên trên mặt nước,gỡ văng cân bằng và sửa lại tư thế cho hai người rồi bơi vào cạnh hồ.

-Tiểu thư,người cẩn thận đó-Janet đứng ở cạnh hồ lo lắng nhìn Zen đang bơi vào.

-Đỡ lên-Zen đưa Keyshi cho Janet.

Janet đỡ Keyshi nằm lên bờ,sau đó Zen mới tự mình chống tay lên thành hồ để lên bờ.Zen lập tức chạy đến bên Keyshi,không ngừng dùng tay ấn mạnh vào ngực cậu.Động tác này cô đã học được từ quyển sách chỉ kỹ thuật sơ cấp cứu.

-Keyshi..Keyshi.Con tôi sao thế này?-Khi nghe Barbara nói Laura liền từ trong nhà chạy ra.Bà lao đến bên Keyshi nhưng đã bị Frank ngăn lại.

-Đừng kích động Laura,chờ chút đã-Frank ôm vợ nhìn về phía Zen đang sơ cấp cứu cho Keyshi.Tuy ông rất lo lắng nhưng bây giờ không phải lúc kích động

Mọi người dồn ánh mắt lo lắng về phía Keyshi nhưng trên mặt Zen không chút khấn trương,từ đầu đến cuối chỉ có khuôn mặt bình tĩnh.Zen ngừng động tác ấn mạnh vào ngực Keyshi,cô lấy tay bóp mũi cậu,lấy hơi và cuối người xuống,môi cô chạm vào môi Keyshi.

Bạn đang đọc truyện *Bông Hoa Nở Rộ Trong Tay Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Rời Đi

Làm một loại hành động không có kết quả,mọi người gần như tuyệt vọng thì..

-Khụ..Khụ..Khụ-Keyshi ho hết nước từ cổ họng ra,khuôn mặt xanh méc đã điểm lại chút hồng.Keyshi từ từ mở mắt người đầu tiên cậu nhìn thấy là Zen đang nhìn cậu thật lâu và dường như cậu không chán ghét ánh mắt của Zen.Khi còn mơ màng Keyshi đã rơi vào vòng tay quen thuộc.

-Keyshi con làm mẹ sợ quá-Laura thấy Keyshi đã tỉnh liền thoát khỏi vòng tay của chồng,chạy đến ôm chầm đến Keyshi.Bàn tay lau những giọt nước còn sót trên mặt Keyshi,đỡ cậu đứng dậy.

-Cám ơn cháu đã cứu con chú-Frank đến gần Zen.

-Chỉ cám ơn thôi sao ?-Zen nhướn mày nhìn Frank.

-Vậy cháu muốn gì?-Frank mỉm cười hỏi.

-Tôi muốn phần thưởng của tôi-Zen cũng mỉm cười trả lời.

-Cháu muốn phần thưởng ra sao?-Frank không tức giận mà mỉm cười hỏi lại.

-Tôi muốn một căn chung cư cao cấp và một thẻ ATM bạch kim-Zen kiêu ngạo nói ra thứ mình muốn.

-Cô có biết mình đang nói chuyện với ai và đang nói gì không?-Linda lớn tiếng quát.

Frank không quan tâm lời của Linda,ông nhìn vào đôi mắt xanh của Zen như muốn nhìn thấu suy nghĩ cô.Nhưng ông chỉ nhìn thấy đôi con ngươi xanh biếc sâu thẳm,tĩnh lặng như nước.

-Được,ngày mai 9 giờ sáng hãy đến địa chỉ này,chúng ta sẽ làm thủ tục chuyển nhà-Frank nói và đưa tờ danh thiếp cho Zen.

-Được-Zen nhận tờ danh thiếp một cách tự nhiên-Ngày mai tôi sẽ đến đúng giờ.Còn bây giờ tôi xin phép về phòng trước-Zen mỉm cười rồi bỏ đi.

Cô đi ngang qua người Jack.Nếu cô nhìn không lầm,ánh mắt Jack nhìn cô rất khác biệt,ánh mắt rất lạnh,lạnh đến thấu xương.Cậu vẫn đứng đó nhìn theo bóng lưng của Zen dần khuất sau lối đi.Miệng lắp bắp:

-Zen Akatsuki,tôi không ngờ em lại thú vị như vậy-Jack nở nụ cười lạnh,ánh mắt nhìn đắm đắm theo lối Zen vừa đi.

Trên đường về phòng,Zen không tự chủ đưa tay chạm vào môi mình.Hình ảnh môi chạm môi xuất hiện trong đầu cô.

-Môi cậu ta thật mềm và ấm-Zen bất tri bất giác thốt ra câu nói.Giọng cô trở nên dịu dàng mà chính cô cũng không phát hiện.

Sau khi Bá tước Art an bài mọi chuyện ổn thỏa,Frank và Laura cũng không truy cứu thì trời cũng đã chiều tối.

-Đã trễ rồi chúng tôi cũng phải về thôi-Gia đình Kuran đứng dậy,Frank bắt tay cùng Bá tước Art.

-Vâng!Xin lỗi vì chuyện ngày hôm nay-Bá tước Art hỏ thẹn.

-Không sao,chi là tai nạn thôi mà.Huống hồ Keyshi đã không có gì.Thay tôi cảm ơn cháu Zen nhé-Frank nở nụ cười vui vẻ.

-Vậy còn chuyện hợp đồng ??-Bá tước Art ngập ngừng.

-Tôi rất có hứng thú với thị trường Anh quốc,chúng ta hãy hợp tác vui vẻ.

-Được hợp tác vui vẻ.Để tôi tiễn cả nhà ra xe-Bá tước Art đề nghị.

Bá tước Art tiễn gia đình Kuran ra ngoài xe.

-Anh Keyshi..em..em.-Barbara lúng túng.

-Được rồi.Không sao-Kayshi dứt khoát,cậu không muốn nghe giọng nói của cô bé này nữa.

Mọi người đã vào trong xe,chi còn Keyshi đứng ngoài,ánh mắt cậu nhìn vào nhà hướng về phía cầu thang,cậu đang chờ đợi..

-Keyshi sao không vào xe?-Nick từ trong xe thò đầu ra.

-À..Vào ngay đây-Keyshi đưa mắt nhìn cầu thang lần nữa rồi mới bắt đầu đi vào xe.

Khi hai chiếc xe sang trọng rời khỏi dinh thự thì nụ cười trên môi Bá tước Art cũng biến mất,ông đi vào nhà chỉ bỏ lại câu nói:

-Gọi Zen xuống đây.

Trên lầu,trong phòng Janet đang giúp Zen sửa lại mền gối.

Cốc..Cốc..Cốc

-Đến ngay-Janet vội vàng chạy ra hướng cửa.

Cạch..

-Có chuyện gì vậy?-Janet nhìn cô hầu gái trước mặt.

-Janet,cô vào báo với tiểu thư Zen là ngài bá tước đang đợi cô ấy dưới phòng khách,báo cô ấy xuống ngay.Còn nữa đừng nói tôi không nhắc nhở cô nha,tôi thấy sắc mặt của đại phu nhân rất khó coi đó-Cô hầu gái thận trọng nói.

-Tôi biết rồi!Cám ơn cô đã nhắc nhở,tôi sẽ báo lại với tiểu thư.Làm phiền cô-Janet cúi chào cảm ơn rồi đi vào phòng.

-Có chuyện gì vậy?Janet-Zen từ phòng tắm bước ra,hướng phía quyển sách đang ở trên bàn đi đến.

-Không hay rồi tiểu thư,ngài bá tước đang dưới phòng khách chờ người-Janet lo lắng-Tiểu thư,bây giờ người còn đọc sách được sao?Ngài bá tước muốn gặp người chắc là vì chuyện lúc này.Hay là chúng ta xuống dưới xin lỗi và nói sẽ không lấy căn chung cư cấp kia và..

-Janet,cô làm ở đây bao lâu rồi?-Zen đặt câu hỏi cắt ngang.

-Janet vào đây lúc 10 tuổi đã làm được 7 năm rồi-Janet dừng lại như có điều gì đó không đúng-TIỂU THƯ BÂY GIỜ KHÔNG PHẢI LÚC HỎI VIỆC NÀY-Janet ánh mắt lo lắng nhìn Zen.

Zen đóng quyển sách lại,đặt nó trên bàn rồi hướng phía cửa đi đến.

-Tiểu thư, người đi đâu vậy?-Janet chạy theo sau.

-Xuống phòng khách-Zen lạnh lùng lên tiếng.

Dưới phòng khách,không khí căng thẳng.

-Con nhỏ đó dám bắt chúng ta chờ nó,nó tưởng nó là ai chứ?-Linda tức giận-Quản gia Mart,ông kêu người lái con nhỏ đó xuống đây cho tôi.

-Không cần mất công như thế đâu-Zen mĩa mai từ trên lầu đi xuống,cô đi đến bộ ghế sofa chọn chỗ trống ngồi xuống.

Hành động của Zen càng làm Linda bức tức.

-Cô không biết cuối chào những người lớn tuổi hơn cô sao?-Linda bức tức.

-Vậy các người cho tôi biết,các người đã làm gì cho tôi mà bắt tôi phải cúi đầu trước các người?-Zen nhướn mày,giọng trào phúng.

-Cô..-Linda tức giận nhưng không biết nói gì.

-Ahìmm..-Bá tước Art hắng giọng-Zen,con có cảm thấy yêu cầu sáng nay của con là không đúng không-Bá tước Art lạnh lùng.

-Vậy ngài bá tước đây có thể nói cho tôi nghe,tôi đã làm gì không đúng?-Không thấy Bá tước Art trả lời,cô tiếp-Tôi cứu con của họ,tôi đòi phần thưởng của tôi,họ trả phần thưởng cho tôi,Như vậy có gì sai?-Zen nhìn thẳng vào bá tước Art không nhanh không chậm nói-Cũng như các người thôi,các người giúp họ mở rộng thị trường Anh quốc ngược lại các người nhận được lợi ích từ họ,có qua có lại không phải sao?-Zen nhướn mày, gương mặt cô không chút gợn sóng,bình tĩnh như nước-Và lại các người phải cảm ơn tôi mới đúng nếu lúc đó tôi không nghe được tiếng kêu cứu..thì mọi chuyện thật khó lường nha-Cô chuyển ánh mắt qua Barbara-Phải không đại tiểu thư??

Barbara bị ánh mắt của Zen làm cho giật thót,không biết nói gì.Saka ngồi bên cạnh nhìn Zen,cô bé mới ngần này tuổi lại có thể nói lên những lời đó.Con bé thực sự chỉ có 11 tuổi thôi sao?Sự lạnh lùng của cô, sự cao ngạo của cô, sự bình tĩnh của cô, mỗi ánh mắt của cô đều làm người ta không tự giác bị cô chinh phục. Trên người cô dường như cất giấu vô số điều thần bí khiến người ta muốn đi thăm dò.

Không khí trong phòng khách trở nên căng thẳng,không ai biết nói gì,những điều Zen nói đều đúng. Trên thế giới này,không ai cho không ai cái gì.Mình lấy cái gì của họ thì phải trả cho họ thứ khác,họ lấy cái này của mình thì phải trả cho mình thứ kia,có qua có lại,đó là một quy luật xưa nay chưa từng thay đổi.

-À..Tôi muốn thông báo một chuyện,ngày mai tôi sẽ dọn ra khỏi đây,nói đúng hơn là tôi sẽ dọn ra ngoài sống-Zen nói rất tự nhiên như đó là điều đã được sắp đặt sẵn.

-Cô có biết đây là đâu không?Mà cô muốn ở thì ở muốn đi thì đi?-Linda lên tiếng,chỉ cần nghĩ đến Zen đã cứu Keyshi,tạo được hình tượng tốt trước mặt gia đình Kuran thì bà lại tức giận.

-Đây là dinh thự chính của gia tộc Akatsuki. Vậy thì đã sao?-Zen thần nhiên.

-Cô..

-Năng lực của con chưa thể dọn ra ngoài ở được-Bá tước Art vẻ mặt khẳng định.

-Ngài bá tước ngài hiểu năng lực của tôi hơn cả tôi sao?-Zen trào phúng-Với lại tôi chỉ thông báo cho các người một tiếng thôi.

-Tôi không cho phép,tôi lấy thân phận là đại phu nhân,tôi..

-Vậy thử ngắn tôi xem,đại phu nhân-Không chờ Linda nói hết,Zen cắt ngang câu nói.Đôi mắt trong như nước nhìn thẳng vào Linda,làm cho bà ta bất chợt rung mình.

-Nếu không còn việc gì thì tôi về phòng đây-Zen dứt khoát đứng dậy đi lên phòng.Janet cũng cúi chào mọi người rồi đi theo cô.

-Trời thái độ đó là thái độ gì đây?-Linda không tin những gì bà đang thấy.

-Được rồi,John hãy đưa vợ con về đi,ta muốn nghỉ ngơi.-Bá tước Art đứng dậy đi về phòng.

-Nhưng mà..-Linda vẫn không chịu bỏ qua.

-Thôi nào Linda,trễ rồi chúng ta nên về thôi-John nhỏ giọng khuyên.

Trong căn phòng xa hoa và sang trọng,bá tước Art ngồi một mình trên ghế,ánh mắt ông nhìn ra bầu trời đêm ngoài khung cửa sổ.6 năm qua,những việc Zen làm ông điều biết và ông cũng biết con bé đã dần dần thay đổi.Nhưng điều ông không ngờ là con bé lại biến đổi hoàn toàn đến như vậy.Ánh mắt con bé không còn là ánh mắt van xin,mong chờ khi bị người khác bắt nạt,gìờ đây chỉ còn là một lớp sương lạnh lẽo.

-Con bé đã rất hận gia tộc này-Tiếng bá tước Art rất khẽ rất nhỏ như muốn nói cho chính mình nghe.

-Tiểu thư,người định dọn ra ngoài sống thật sao?-Vừa bước vào phòng Janet liền lên tiếng.

-Phải,cô theo tôi hay không?-Zen vào phòng bước đến bên quyển sách để trên bàn.

-Đi,tiểu thư đi đâu Janet sẽ theo đó-Janet chân thành trả lời.

-Vậy sao không mau thu xếp đồ đạc đi.-Zen mở quyển sách lúc nãy đọc còn dở.

-Vâng-Janet bắt đầu xếp quần áo vào vali.6năm trước,Zen cùng chiếc vali và vài bộ quần áo dọn đến đây.6năm sau,cũng chiếc vali này và vài bộ quần áo cô rời khỏi đây.Thời gian 6 năm nói dài không dài nói ngắn không ngắn nhưng nó đã giúp cô hiểu ra nhiều điều.Lần này cô đi,cô sẽ quay lại và giành lại tất cả những gì là của cô.

Khi Janet sắp xếp xong quần áo vào vali thì mi mắt Zen cũng đã nặng trĩu.

-Tiểu thư cô cần gì nữa không?-Janet hỏi Zen.

-Không,cô quay về phòng đi và đừng quên ngày mai chúng ta có cuộc hẹn lúc 9 giờ đây-Zen bước lên giường,nằm xuống.

Sáng hôm sau,chuyện Zen muốn dọn ra ngoài sống đã lan khắp dinh thự,trở thành đề tài bàn tán của mọi người hầu trong nhà.

Cốc..Cốc..Cốc

-Vào đi-Zen soi mình trước gương.Hôm nay cô mặc cái áo phong rộng kết hợp với chiếc váy ngắn ngang đầu gối,trần đầy sức sống.

-Tiểu thư chúng ta đi được chưa?Sắp đến giờ rồi đó-Janet thò đầu vào phòng hỏi thúc.

-Đi thôi-Zen bước ra khỏi phòng.

Hai người một chủ một tớ,một trước một sau đi thẳng ra cổng lớn trước nhiều ánh mắt ngạc nhiên.

Trên sân thượng.

-Ngài để con bé đi thật sao?-Quản gia Mart lên tiếng hỏi.

-Nó nhất định sẽ quay lại,quay lại để đòi món nợ mà gia tộc này đã nợ nó-Bá tước Art nhìn theo bóng lưng của Zen càng nhỏ dần bên dưới.

Bạn đang đọc truyện *Bông Hoa Nở Rộ Trong Tay Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Nó Xứng Đáng

Janet đón được taxi,tài xế giúp hai người để hành lý vào cốp sau xe.

-Làm ơn hãy đến địa chỉ này-Zen đưa danh thiếp hôm qua của Frank cho tài xế.

Một lúc sau,taxi đã đậu trước tòa nhà cao ốc ở trung tâm thành phố.

-Hãy chờ ở đây,chúng tôi lên rồi xuống ngay-Zen mở lời.

-Vâng!Hai vị cứ tự nhiên-Tài xế vui vẻ đáp.

Sau khi nhận được câu trả lời của tài xế,Zen và Janet bước xuống xe,đi vào tòa nhà cao ốc,bước đến quầy tiếp tân.

-Xin hỏi công ty này ở chỗ nào?-Zen lấy tờ danh thiếp đưa cho cô gái ngồi quầy tiếp tân.

- Văn phòng luật sư này ở lầu 3, hai vị có thể đi thang máy ở đằng kia, khi ra khỏi thang máy thì rẽ phải sẽ thấy- Cô gái tiếp tân tận tình chỉ chỗ giúp Zen.

- Cảm ơn- Zen xoay người hướng thang máy đi đến.

Đình. Cửa thang máy lầu 3 mở ra. Zen và Janet theo lời cô tiếp tân lúc này rẽ phải.

Cạch. Cô đẩy cửa bước vào văn phòng luật sư trước mặt.

- Xin chào, đây là văn phòng luật sư, chúng tôi có thể giúp gì cho hai người- Một chàng trai mặc đồ công sở, bước đến vui vẻ chào hỏi.

- Tôi là Zen Akatsuki, tôi có cuộc hẹn với ngài Frank Kuran tại đây lúc 9 giờ- Zen nhẹ nhàng nói.

- Vâng, ngài Frank đã có căn dặn trước, mời hai vị theo tôi.- Chàng trai dẫn đường đi trước.

Cạch. Chàng trai dẫn Zen và Janet vào một phòng chờ.

- Mời hai vị ngồi đây, quản lý của chúng tôi sẽ đến ngay- Chàng trai cúi chào rồi quay ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn lại Zen và Janet ngồi chờ.

- Tiểu thư, chúng ta để lấy nhà, không phải đến văn phòng nhà đất sao? Sao lại đến văn phòng luật sư?- Janet khó hiểu.

Zen không nói gì, khoe miệng khẽ nhếch, cô đã biết câu trả lời "Vì nếu đến văn phòng nhà đất thì chỉ cần ký tên là có thể lấy nhà, còn đến văn phòng luật sư thì phải ghi cả sơ yếu lý lịch mới được lấy nhà. Frank Kuran ông muốn biết gì về tôi?"

Cạch. Cửa phòng được mở ra.

Một người đàn ông tuổi đã cao từ ngoài bước vào, ngồi vào ghế đối diện Zen.

- Tôi là Harry, luật sư đại diện cho ngài Frank, ngài ấy đã trao đổi với tôi công việc của chúng ta ngày hôm nay. Trước khi làm thủ tục chuyển nhà, cô hãy điền vào những thông tin dưới đây- Harry được tờ giấy thông tin về phía Zen. Hôm qua khi nghe tin từ ngài Frank, ông đã rất ngạc nhiên. Tại sao ngài ấy lại chuyển nhượng căn chung cư cao cấp hơn cả trăm triệu cho một con bé chỉ mới 11 tuổi? Nhưng giờ ông đã hiểu, con bé tuy tuổi còn nhỏ nhưng ánh mắt của nó lạnh lùng đến tuyệt đối, bình tĩnh như nước không chút gợn sóng. Kinh nghiệm sống đã nói cho ông biết trong quá khứ của con bé đã xảy ra một việc rất kinh khủng và con bé đã từng rất tuyệt vọng.

Zen cầm viết điền vào những chỗ trống trên tờ thông tin, điền xong cô bỏ viết xuống, đẩy tờ giấy về phía Harry. Ông coi sơ qua, rồi lấy sắp hồ sơ khác ra.

- Đây là hợp đồng, giấy tờ, hộ khẩu và chìa khóa của căn chung cư cao cấp mới xây ở khu Lion trong trung tâm thành phố. Căn nhà ở lầu 3 lô A địa chỉ là 303. Cô xem qua, nếu không có vấn đề gì thì ký tên vào bên dưới- Harry đẩy sắp hồ sơ về phía Zen.

Zen xem qua một loạt những chi tiết và giấy tờ nhà quan trọng, sau đó mới lấy viết ký tên vào.

- Còn đây là thẻ ATM bạc kim, ngài Frank nhờ tôi giao cho cô, nó có trị giá 10 triệu USD. Cô xem lại xem còn thiếu thứ gì không? Nếu không thì hãy ký tên xác nhận vào đây.

Mọi việc được giải quyết xong, Zen và Janet đứng dậy rời khỏi, hai người đi theo lối cũ ra khỏi tòa cao ốc, họ leo lên xe taxi lúc này.

- Làm ơn đưa chúng tôi đến ngân hàng gần nhất- Zen nói với tài xế.

- Tiểu thư không phải chúng ta về nhà sao? Đến ngân hàng làm gì? Janet thắc mắc mở lời.

- Làm giàu- Zen nhếch miệng.

Vài phút sau, taxi đã đậu trước ngân hàng, Zen vẫn như cũ bảo tài xế ở đây chờ cô, Zen và Janet bước vào ngân hàng. Vì là buổi trưa nên ngân hàng khá vắng, Zen dễ dàng chọn được một bàn trống rồi ngồi vào.

- Tôi có thể giúp gì cho hai vị- Cô gái mặc đồng phục nhân viên ngân hàng lên tiếng hỏi.

- Tôi muốn tạo một tài khoản trong ngân hàng của cô và hãy giúp tôi chuyển số tiền trong thẻ ATM này vào tài khoản của tôi- Zen lấy thẻ ATM đưa cho cô nhân viên.

- Được- Cô nhân viên lấy ra tờ giấy đưa cho Zen- Đây là các quy định khi gia nhập vào ngân hàng chúng tôi, còn về phần tiền lãi hằng tháng sẽ là 0.9% và ưu đãi sẽ tùy theo số tiền nhiều hay ít- Cô nhân viên tận tình giải thích.

- Được cứ làm theo lời cô nói đi- Zen đồng ý.

Mọi việc xong xuôi, Zen và Janet bước lên taxi chuẩn bị về nhà.

-Tiểu thư,người thật thông minh-Janet trên xe hưng phấn kêu lên.

-Về chuyện gì?

-Về chuyện gửi tiền vào ngân hàng đó,nếu cứ để tiền trong thẻ thì số tiền vẫn như vậy nhưng nếu gửi vào ngân hàng thì tiền lại đẻ ra tiền,cứ như vậy chúng ta sẽ giàu to-Janet vui vẻ.

Zen không nói gì chỉ cười nhẹ ra tiếng.

Một lát sau hai người về đến nhà,Zen lấy chìa khóa ra mở cửa. Vừa bước vào nhà Janet đã hưng phấn chạy khắp nơi.

-Tiểu thư..Tiểu thư căn nhà này rộng quá.Nó có tới 3 phòng ngủ,một phòng khách lớn,một nhà bếp,bên ngoài còn có một lang thang hướng ra ngoài đường lớn.Tiểu thư,phòng bếp rộng rãi còn có đầy đủ đồ dùng gia dụng nữa này.Tiểu thư phòng khách còn có TV nữa này.Tiểu thư trong phòng ngủ cũng có TV còn có phòng tắm và một tủ đồ thật lớn..ý còn có bàn học nữa-Cô chạy ra phòng khách ngó qua ngó lại-Tiểu thư đây là loại TV mới ra đó,còn nữa bộ sofa này thật êm,nhún thật thích-Janet chạy từ phòng ngủ vào phòng bếp rồi ra phòng khách,miệng hưng phấn nói không ngừng,làm cho Zen cảm thấy nhức đầu-Tiểu thư..

-Thôi được rồi Janet,cô mà còn nói nữa mai này sẽ không ai lấy đâu.Mau mang hành lý vào phòng đi,cô thích phòng nào thì cứ lấy phòng đó-Zen không chịu nổi lên tiếng,bước đến ghế sofa ngồi.

-Ồ-Janet xụ mặt-Vậy tiểu thư người lấy phòng nào?

-Phòng đầu tiên-Zen với tay lấy remote TV.

-Vậy Janet sẽ lấy phòng kế bên người-Janet hí ha hí hửng mang vali hành lý của Zen và balô của mình vào phòng.

Sau khi sắp xếp xong mọi việc,,Janet bước ra ngoài thì thấy Zen đang nhàn nhã xem TV.Giờ đây cô mới có thời gian quan sát kĩ Zen.Tiểu thư của cô đã thay đổi rất nhiều kể từ lần đầu tiên gặp,cô không còn là cô bé yếu mềm của ngày xưa,cô ấy không còn khóc khi nghĩ đến chuyện quá khứ và cũng mất đi luôn nụ cười ngây thơ của trẻ mới lớn,mắt dần đi ánh mắt long lanh mong được người khác yêu thương và nuông chiều.Chỉ còn lại trước mắt cô một tiểu thư lạnh lùng,thông minh,xinh đẹp,bình tĩnh và thanh cao.Cũng bởi vì điều đó nên cô chỉ có một mình,cô đơn và lẻ loi.Tới bây giờ cô mới cảm thấy được mình may mắn.Tuy cô là cô nhi không cha không mẹ phải làm việc cực khổ nhưng ít nhất cô còn được người khác quan tâm giúp đỡ.Nhưng tiểu thư thì không,cô ấy lớn lên trong gia đình giàu có,không cần lo cảnh cơm áo gạo tiền nhưng từ đầu đến cuối cô ấy chỉ có một mình.Lúc bị người khác bắt nạt một mình cô ấy đứng đó chịu đựng,lúc gia đình người khác sum họp đầy đủ,quây quần bên nhau thì trong căn phòng rộng lớn cũng chỉ có cô ấy một mình.

-Janet,cô làm gì mà đứng đó khóc vậy?Nước mắt Janet không biết khi nào đã rơi xuống.

-Không có,tại vì được ở nhà mới nên Janet vui đến khóc đó mà-Janet gượng cười.

Qt..Qt..Qt..Janet thẹn thùng,nhìn Zen cười xấu hổ

-Đã một giờ rồi à-Zen nhìn lên đồng hồ treo tường-Janet kêu pizza đi.

-Vâng-Janet cầm điện thoại bàn gọi pizza-Tiểu thư,chờ một chút họ sẽ mang đến ngay-Janet gác điện thoại xuống-Nhưng mà tiểu thư,chúng ta ở đây vậy còn tiền sinh hoạt..-Janet ngập ngừng.

-Cô yên tâm tuy chúng ta dọn ra ngoài nhưng tiền vẫn là gia tộc đó lo-Mắt Zen vẫn dán vào TV.

-Tiểu thư ngày mai người phải đi học rồi phải không?-Janet hỏi.

-Ừ.

-Ngày mai tiểu thư muốn ăn gì?Janet ở nhà làm sẵn chờ người về-Janet vui vẻ.

-Sao cũng được,tùy cô thôi-Zen hồ hững đáp.

Đỉnh..Đong..Cạch..Janet ra mở cửa.

-Tôi đến giao pizza.

Janet nhận bánh rồi đưa tiền cho cậu giao hàng.

-Tiểu thư đến ăn pizza này-Janet đặt pizza lên bàn ăn.

-Janet sau khi ăn xong,hãy liệt kê những thứ cần mua,lát nữa chúng ta sẽ đi siêu thị-Zen căn dặn.

Ăn xong,Zen đứng dậy đi vào phòng.Janet ở lại dọn dẹp sạch sẽ.Sau đó lấy giấy bắt đầu liệt kê những thứ cần thiết.

-Xong rồi-Janet lau những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán,cô liếc nhìn qua đồng hồ treo tường-5 giờ rồi sao?Phải tắm nhanh,lát sẽ cùng tiểu thư đi mua sắm.Vui quá..-Janet vui vẻ chạy vào phòng.

Buổi tối Zen và Janet ra khỏi nhà,đón taxi đến khu thương mại trung tâm

-Tiểu thư người biết không đây là lần đầu tiên Janet được đi trung tâm thương mại đó-Janet cười toe toét.

Zen không nói gì,chỉ cười nhạt.Số phận con người vốn là vậy đó.Nếu sinh trong gia đình giàu có,ngậm thìa vàng ra đời thì sẽ không lo không nghĩ sống đến cuối đời.Còn sinh trong gia đình nghèo khổ thì phải làm việc từ sáng đến tối,đầu tắt mặt tối cũng không được quyền than van.Đời người vốn là nghiệt ngã như vậy.

Zen và Janet dựa theo danh sách đã liệt kê.Sau khi thanh toán hai người để cho nhân viên siêu thị mang hàng đến tận nhà.

-Tiểu thư,chúng ta đi dạo chợ đêm được không?Janet nghe mấy chị trong làm chung trong dinh thự nói chợ đêm gần trung tâm mua sắm rất vui-Janet mong chờ nhìn Zen.

-Ừ-Zen không nỡ từ chối.

-Tiểu thư,Janet không ngờ chợ đêm lại đông vui như vậy đây-Janet hưng phấn chạy lung tung.

Zen nhìn Janet,cô ấy rất giống cô hồi ấy.Lúc xưa,cô cũng được cha mẹ dẫn đi trung tâm thương mại mua sắm,sau đó cả nhà ba người con vui vẻ dạo chợ đêm.

-Con gái đừng chạy lung tung,coi chừng té đó-Người đàn ông lên tiếng gọi.

-Papa,chợ đêm vui quá-Cô bé vừa chạy vừa xoay đầu lại ngậy thơ nói.

-Zen mệt không con,đổ hết mồ hôi rồi nè-Người phụ nữ mái tóc đen xòa dài,mỉm cười dịu dàng,lấy khăn giấy lau mồ hôi giúp Zen.

-Mẹ ơi,mai một mẹ có đưa con đến đây chơi nữa không?

-Chỉ cần mai này Zen lớn lên thành cô bé ngoan và tài giỏi.Cả gia đình ba chúng ta sẽ thường xuyên đến đây chơi-Người phụ nữ cười hiền từ.

-Yeah!Con yêu papa mama nhất-Zen mừng rỡ reo.Mắt cô sáng lên khi thấy xe bán kẹo bông gòn-Papa con muốn ăn kẹo bông gòn.

-Được,đề ba mua cho con.

Cứ như vậy một nhà ba người hạnh phúc vui vẻ bên nhau,trong góc chợ ba trái tim được sưởi ấm.Nhưng giờ đây điều đó đã không còn như tấm gương rơi xuống đất vỡ vụn.Vận nơi quen thuộc này nhưng chỉ còn mình Zen.

-Tiểu thư,tiểu thư người bị làm sao vậy?-Janet đang chạy lung tung khi xoay lại đã không thấy Zen đâu nữa.Cô liền chạy trở về đường cũ thì thấy Zen đang đứng mất hồn.

-À!Không có gì-Tiếng nói của Janet đã kéo Zen về thực tại.

-Tiểu thư ở đằng kia bán gì mà đông quá kia-Zen chưa kịp trả lời đã bị Janet hăng hái lôi đi.

Janet lôi Zen đến trước cửa hàng rộng lớn.

-Woa thật đẹp-Janet chấn chú vào những đồ trang sức treo trên tường.

Zen không nói gì,cô không hứng thú với những thứ lòe loẹt này.Zen xoay người quan sát những kệ đựng khác,ánh mắt cô bị thu hút bởi con dao được trưng bày trong tủ kính đặt giữa phòng.Con dao thật đẹp,thật lộng lẫy nhưng trong biển người họ chỉ chú ý đến những thứ lòe loẹt xung quanh.Nó được lộng trong khung kính,được những bóng đèn rọi vào tỏa sáng xinh đẹp nhưng không ai khen ngợi,không ai để ý,nó chỉ được lộng trong khung kính,một mình,lạnh lẽo.Zen bất giác đi đến gần,tay chạm vào mặt kính bên ngoài con dao.Trên cán dao có khắc một hoa hồng nở rực rỡ xung quanh có bốn dây leo quấn lấy hoa hồng không rời.

-Sao hả cô bé,thích nó à-Người bán hàng nhìn Zen cười lấy lòng,mở tủ kính lấy con dao ra.

-Bao nhiêu?Zen vẫn nhìn con dao.

-Cô bé thật tinh mắt,con dao này được mài rất tinh xảo,những đường khắc trên nó rất khó để khắc được,cô bé nhìn xem rất tinh tế,còn lớp bạc..-Người bán hàng không ngừng khen ngợi con dao.

-Có bán hay không?-Zen cắt ngang lời nói của người bán hàng.

-Bán dĩ nhiên là bán-Người bán hàng cười nịnh hót.

Janet-Zen lớn tiếng gọi.

-Vâng-Janet đang mải mê xem trang sức,nghe tiếng Zen gọi liền chạy lại.

-Trả tiền-Zen cầm lấy con dao đi ra khỏi tiệm.

Sau khi trả tiền Janet liền chạy đuổi theo Zen.

-Tiểu thư,tiểu thư người có biết con dao đó bao nhiêu không?Janet đuổi kịp Zen.

-Bao nhiêu?

-Đến 100 đô lận đó-Janet tiếc nuối-Tiểu thư,Janet thấy con dao ấy không ai thèm để ý,chỉ có người mới mua thôi,còn mua với giá cao như vậy-Janet thất vọng.

-Vì nó xứng đáng-Zen nói rồi bỏ con dao vào túi.

Bạn đang đọc truyện *Bông Hoa Nở Rộ Trong Tay Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Ác Ma

Hai người đi dạo chợ đêm một lúc rồi quay về.

-Lúc này mới mua mà giờ đã giao đến nơi rồi,hiệu suất làm việc của trung tâm thương mại thật cao-Trước cửa nhà có chướng ngại vật lúc này mưa,Janet bước lên lấy chìa khóa chuẩn bị mở cửa thì-Ủa,tại sao cửa lại không khóa,lúc này trước khi đi Janet nhớ đã khóa cửa kĩ rồi mà-Janet ngạc nhiên.

Zen ở phía sau đôi lông mày chau lại.Janet bước lên đẩy cửa,cô từ từ bước chân vào nhà,xoay lưng chuẩn bị mở đèn phòng khách thì một bóng đen từ trong nhà chạy ra,vung tay hướng lưng cô chạy đến.Khi Janet xoay người lại thì bóng đen đã đến rất gần.

-Aaaaaa-Janet sợ hãi la lên.

Janet nghĩ lần này mình chết chắc rồi thì có bàn tay kéo cô về phía sau,Zen đứng chắn trước người Janet.Bóng đen đang lao đến rất nhanh,giơ tay đánh về phía Zen,cô nhanh chóng nghiêng người,tay trái nắm lấy khuỷu tay của đối phương,bẻ xuống thật mạnh.Trong bóng tối chỉ nghe tiếng la nhỏ rồi im bặt.Được thể Zen gạt chân đối phương,quật cả người đối phương xuống sàn.Cả người ngồi lên người bóng đen.Tay phải nhanh nhẹn rút vào túi quần lấy con dao,bật nhẹ lưỡi dao ra,kê vào cổ đối phương.

Zen đã học võ được 6 năm,giờ cô đã trở thành một cao thủ taekwondo và cả karate,tuy mới 11 tuổi nhưng cô cao hơn và khỏe hơn các bạn cùng lứa rất nhiều.

Janet bị những hành động trước mắt làm cho hoảng sợ.Khi bình tĩnh lại,cô mới lúng ta lúng túng chạy vào nhà bật đèn.Đèn được bật lên,Zen mới nhìn rõ được người con trai đang bị cô kềm vào cổ,mái tóc vàng có vài sợi đã bị cháy nắng,đôi con ngươi màu đỏ đang chăm chăm nhìn Zen không chút dao động,không chút sợ hãi là một ánh mắt liều mạng.

-Tiểu thư chờ chút,để Janet báo cảnh sát-Janet chạy vội vào nhà,cầm lấy điện thoại.

-Janet ra ngoài mang đồ vừa mua mang vào nhà đi-Zen vẫn nhìn vào đôi con ngươi màu đỏ,mắt không rời.

-Nhưng mà..-Janet ngập ngừng.

-Nhanh đi-Zen dứt khoát.

-Vâng-Janet ra ngoài cửa mang đồ vào trong rồi đóng cửa lại.

Zen từ trên người người con trai lạ đứng dậy,gấp lưỡi dao vào,người con trai cũng từ dưới sàn ngồi dậy,mắt nhìn đăm đăm vào Zen khó hiểu.

-Janet lấy cho tôi ly nước-Zen lên tiếng.

-Vâng-Janet nhìn người con trai lạ sau đó mới xoay vào trong.

-Tại sao không báo cảnh sát-Thật lâu không thấy Zen có bất cứ hành động nào người lạ lên tiếng.

-Tôi không hứng thú với việc hại người mà không lợi mình-Zen nói tay cầm remote mở TV.

-Cô cho tôi đi?-Người con trai lạ nghi hoặc hỏi.

-Cửa ở đằng kia-Mắt Zen vẫn dán vào TV.

Người lạ nhìn Zen thật lâu như muốn nhìn thấu xem cô đang suy tính chuyện gì nhưng chỉ đổi lại cậu nhìn thấy một cô bé bình thường,mặt không gọn sóng.Người lạ xoay lưng mở cửa đi ra khỏi nhà.

Rầm..Cửa vừa đóng lại Janet từ trong bếp cầm ly nước chạy ra.

-Tiểu thư,sao người không báo cảnh sát bắt cậu ta?Cậu ta là trộm đó-Janet đặt ly nước xuống bàn.

-Rất uổng phí-Zen cầm ly nước đưa lên miệng.

-Làm gì mà uổng phí.Janet không biết tiểu thư đang suy nghĩ gì nữa-Janet hồn dỗi,bắt đầu soạn những đồ vừa mua.

-Tôi đi ngủ trước,cô sắp xếp đồ rồi cũng đi ngủ sớm đi-Zen tắt TV,đứng dậy bước vào phòng.

Sáng hôm sau.

Reng..Reng..Reng..

Zen với tay tắt đồng hồ báo thức trên đầu giường.Cô ngồi dậy xuống giường,vệ sinh thân thể,mặc đồng phục mà Janet đã chuẩn bị sẵn ngày hôm qua mặc vào và mang cặp ra ngoài.Trên bàn ăn Janet đã chuẩn bị sẵn thức ăn sáng.

-Tiểu thư,chào buổi sáng,mời người dùng bữa sáng-Janet đứng cạnh bàn cuối chào-Tiểu thư,lát người tan học Janet đến đón người nhé-Thấy Zen ngồi vào bàn Janet lên tiếng.

-Tùy cô thôi-Zen bắt đầu bữa sáng.

Sau khi dùng xong bữa sáng,Zen ra ngoài đi học.Janet ở nhà bắt đầu làm công việc nhà.

-Sắp đến giờ tiểu thư tan học rồi-Janet ngừng công việc đang làm,chuẩn bị rời khỏi nhà.Cô khóa cửa thật cẩn thận mới xoay lưng đi.

Reng..Reng..Reng..Tiếng chuông báo reo lên các lớp học như bầy ong vỡ ò ạt chạy ra.

-Barbara,tôi nghe nói con nhỏ Zen đã dọn ra ngoài ở,không còn ở dinh thự chính nữa.Có đúng như vậy không?-Trong góc sân một đám con gái đứng tùm ba tùm bảy.

-Phải!Nó đã dọn ra đi từ hôm qua rồi-Nhớ đến hình ảnh con nhỏ đó chạm đôi môi dơ bẩn của nó và môi anh Keyshi thì Barbara lại tức giận không chịu được.

-Ủa,tại sao nó lại có nhà mà dọn đi vậy ?Tớ nghe nói nó đã cứu con trai út nhà Kuran phải không?-Một cô bé khác lên tiếng.

-Phải,nó lấy có đã cứu anh Keyshi đòi hỏi bác Frank phải cho nó căn nhà và thẻ ATM bạch kim đó-Barbara lên tiếng kể tội.

-Không phải chứ?Đúng là kẻ cơ hội mà-Cả đám con gái nhón nhao.

-Chính mắt tớ đã nhìn thấy.Làm sao giả được-Đang nói Barbara nhìn thấy một bóng người đang chạy nhanh về phía lớp,ánh mắt cô lóe sáng-NÀY-Barbara gọi lớn.

Janet đang chạy thì nghe có tiếng ai gọi sau lưng,cô xoay người lại.

-Chào tiểu thư-Thấy Barbara đến gần,Janet vội cúi chào.

-Cô làm gì ở đây vậy?Đừng nói là cô đến đây để học đó nhé-Những người xung quanh bật cười,ánh mắt chế nhạo nhìn Janet

-Dạ không!Tôi chỉ đến đây đón tiểu thư..

Bốp..Janet ngã xuống đất,tay ôm má đã in đậm 5 dấu tay

-Hỗn láo,ai cho cô cái phép xưng ngang bằng với tôi vậy hả?-Barbara đứng bên trên vẻ mặt vui vẻ nhìn Janet đang sợ hãi bên dưới-Còn nữa cô đừng nghĩ ra khỏi dinh thự thì không coi ai ra gì,cái đứa con hoang kia..

Vụt..Bốp..Cái cặp bay thẳng vào mặt Barbara.Mọi người dồn ánh mắt về hướng cái cặp bay đến,Zen đang đứng đó nhìn Barbara với ánh mắt lạnh lùng.

-Tiểu..Tiểu..thư-Mắt Janet đã sớm đọng đầy nước mắt.

Zen liếc nhìn Janet ngồi dưới đất, ánh mắt cô dừng lại bên má đỏ ửng của Janet, cả người cô tản ra khí lạnh khiến những người xung quanh rùng mình, cô cất bước đến chỗ Barbara đang ngồi. Thấy Zen đang đi đến, khuôn mặt lạnh lùng như diêm vương đòi mạng, Barbara bất giác nhớ lại hình ảnh 6 năm trước, một nỗi sợ hãi xuất hiện trong lòng.

-Đứng..đứng..yên,không được bước đến-Barbara chỉ tay về phía Zen,khuôn mặt sợ hãi quên cả việc ngồi dậy.

Khỏe miệng Zen nhếch lên,rõ ràng là cô đang cười nhưng lại mang lại cho mọi người cảm thấy rợn tóc gáy.Zen ngồi xổm xuống trước mặt Barbara,tay cô đặt trên cổ cô ta một cách chậm rãi mà nhẹ nhàng.Khi Barbara phát hiện điều gì đó không đúng thì cổ mảnh khảnh của cô đã bị Zen nắm lấy.

-Buông..Buông tôi ra-Barbara đẩy dựa cố gắng kéo tay Zen ra khỏi cổ mình.

Thấy Barbara phản kháng Zen càng siết chặt tay hơn

-Đau..huhu..Đau quá..Buông ra..Buông..

Xung quanh càng ngày càng đông người bu lại.Nhưng không ai bước ra ngăn cản,một phần vì họ e ngại quyền thế của gia tộc Akatsuki nhưng phần lớn trong số họ đều căm ghét tính kiên cường của Barbara nên khi thấy cô ta gặp nạn không ít người cảm thấy vui mừng.

-Các em đang làm gì vậy?- Thầy giám thị quát lớn.

Zen không quan tâm đến lời thầy giám thị,cô đang hứng thú với khuôn mặt tái mét vì không thở được của Barbara. Thấy thầy giám thị sắp đến gần,Zen buông tay.

-Khụ..Khụ..Khụ..-Như người chết đuối được cứu Barbara không ngừng hít thở không khí,khuôn mặt xanh mét nay đã điểm lại chút hồng.Đôi mắt sợ hãi nhìn chằm chằm Zen.

Cô chồm người về phía trước,hành động của Zen làm cho những người xung quanh nín thở,Barbara sợ hãi muốn xoay người chạy trốn nhưng đã bị bàn tay nhanh nhẹn của Zen nắm lấy sau gáy,không thể nhúc nhích.Cô nghiêng người nói vào tai Barbara.

-Lần này tao tha cho mày,nhưng sẽ không có lần sau đâu-Giọng Zen rất khê,khê đến mức chỉ như gió thoảng qua nhưng lại làm cho Barbara nghe được từng chữ một.

Câu nói vừa dứt,Barbara quay đầu,mặt đối mặt với Zen,đôi mắt trừng lớn như không tin những gì mình vừa nghe.Đôi mắt với Barbara,Zen nhìn cô ta mỉm cười.Sau đó đứng dậy mang cặp rồi đi.Janet thấy Zen rời đi cô mới từ dưới đất leo đèo chạy theo.Đám người bu lại xung quanh thấy Zen đi tới liền tách đôi nhường đường cho cô đi.Thấy Zen đã đi xa đám con gái lúc này mới chạy đến.

-Barbara cậu không sao chứ?

-Nó ..Nó..Điên rồi-Barbara giọng run run.Cô có thể cảm nhận được lúc này chỉ cần nó xiết chặt thêm chút nữa thôi,nếu lúc này thầy giám thị tới trễ thì..thì cô không dám tưởng tượng sẽ ra sao nữa-Nó..nó là ác..ác ma.

-Barbara,cậu đừng nói lung tung,cậu làm chúng tớ sợ đó-Mặc cho những đứa trẻ khác có nói như thế nào Barbara vẫn ngồi yên bất động miệng không ngừng lập đi lập lại hai từ ác ma.

Bạn đang đọc truyện *Bông Hoa Nở Rộ Trong Tay Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 13: Lời Hứa

Từ khi rời khỏi trường Zen không nói gì cứ im lặng như thế mà đi.

-Tiểu..tiểu..thư người đang giận sao?-Hồi lâu Janet mới áp a áp ứng lên tiếng.

-Tại sao cô nghĩ tôi đang giận?-Zen không quay đầu lại tiếp tục bước đi.

-Vì..vì lúc này tiểu..tiểu thư rất đáng sợ-Tiếng Janet nói càng lúc càng nhỏ.

-Đáng sợ lắm sao?-Zen nghiêng đầu liếc nhìn người phía sau,Janet đón nhận ánh mắt của Zen bất chợt rùng mình “tiểu..tiểu..thư thật đáng sợ”.

Hai người không ai nói gì một trước một sau bước đi,bất chợt Zen rẽ vào một tiệm thuốc ven đường.

-Làm ơn lấy cho tôi tuyết kem bôi mỡ-Zen ngược nhìn người đang đứng trên quầy thuốc.

-Tiểu thư,người bị trầy xước gì sao?Có phải lúc này không cẩn thận hay không?-Janet lo lắng,chạy lên trước người Zen,nhìn khắp nơi trên người cô.

-Mua cho cô-Janet định vương tay xoay người Zen mấy vòng liền bị câu hỏi của Zen làm dừng động tác.

-Thật..thật sao?-Mắt Janet long lanh nước.

-Trả tiền rồi lấy thuốc đi-Zen nhìn Janet rồi ra khỏi tiệm thuốc.

Nghe được câu nói của Zen,Janet lúng ta lúng túng lấy tiền đặt lên quầy thuốc rồi chạy theo.Vừa bước được mấy bước,Janet cảm thấy điều gì đó không đúng.

-A!Quên tuyết kem rồi-Janet quay đầu chạy vào tiệm thuốc vội vàng lấy tuyết kem đã để sẵn trên quầy trước ánh mắt buồn cười của cô chủ tiệm-Tiểu thư,chờ Janet với.

Zen nhìn về phía sau thấy Janet đang ba chân bốn cẳng đuổi theo, trên môi cô bất chợt nở nụ cười vui vẻ. Chuyện ngày hôm nay xảy ra chắc chắn sẽ không dừng lại ở đây. Janet quá ngây thơ và thánh thiện. Cô ta không đủ sức để chống chọi những con ác thú ngoài kia. Nếu lúc này cô không đến kịp thì Janet phải chịu bao nhiêu sự nhục nhã nữa. Cũng đã đến lúc cô phải tạo một nguồn thế lực để có thể tự bảo vệ chính mình và Janet.

Đình..Zen và Janet bước ra khỏi thang máy lầu 3.

Từ xa Janet thấy có bóng ai đang đứng trước cửa nhà. Đến gần thêm chút nữa.

-Tiểu thư là cậu ta-Janet lên tiếng.

Trên mặt Zen không chút bất ngờ, vẫn bình tĩnh đi về hướng cửa. Janet vừa đi vừa nhìn chăm chăm người đang đứng đằng kia, còn đôi con ngươi màu đỏ thì nhìn Zen không rời.

-Mở cửa-Zen lên tiếng khi thấy Janet cứ đứng yên nhìn người lạ kia.

-À!Vâng-Janet lấy lại tinh thần, lúng ta lúng túng mở cửa.

Zen bước vào nhà, người lạ kia cũng theo sau lưng Zen bước vào, đóng cửa lại.

-Tiểu thư, cậu ta..

-Được rồi Janet cô đi vào phòng thoa thuốc đi-Zen cắt đứt lời của Janet.

-Vâng-Janet đành ngậm ngùi xoay người đi vào phòng.

Bây giờ chỉ còn Zen và người lạ kia.

-Tôi không muốn vòng vo. Tôi muốn 2 triệu-Người lạ nhìn Zen như muốn nhìn thấu suy nghĩ của cô nhưng đổi lại cô chỉ nhàn nhã đưa ly cà phê lên miệng.

-Đổi lại ?-Đôi con ngươi bình thản như nước nhìn người con trai lạ.

-Tôi sẽ làm việc cho cô-Người con trai khẳng định.

-Tôi không cần một kẻ vô dụng đứng bên cạnh tôi.

Câu nói vừa dứt, đôi bàn tay của người con trai lạ nắm chặt. Tuy anh chỉ là tên du côn nhưng cũng không ít người muốn anh làm việc cho họ và cũng chưa ai dám nói anh vô dụng. Vậy mà cô bé con trước mắt anh lại dám nói như vậy. Anh vương đôi con ngươi màu đỏ nhận xét cô bé: cử chỉ nhẹ nhàng, sắc mặt bình tĩnh, đôi mắt to tròn, mái tóc xám dài. Cô xinh đẹp, thanh cao và kiêu ngạo, dường như trên thế gian này không ai xứng đáng làm cô để vào mắt, cô ngồi đó khí chất như một nữ vương. Không biết tại sao anh lại muốn đi theo cô bé này, quan trọng hơn anh muốn được sự công nhận của cô.

-Cho tôi 6 năm thời gian, 6 năm tôi sẽ trở nên mạnh hơn bây giờ, ít nhất có thể đủ mạnh để đứng bên cạnh cô-Người lạ kiên quyết, ánh mắt nhìn thẳng Zen như muốn cô tin tưởng ở anh.

Zen dứt tay vào túi lấy tờ séc, điền vào vài chi tiết rồi đưa cho người lạ.

-Ngày này 6 năm sau, hẹn gặp lại-Một câu nói hứa hẹn tất cả.

Người lạ rất tự nhiên nhận lấy tờ séc đi về phía cửa, tay anh đặt vào nắm cửa, không quay đầu lại nói.

-Tôi là Mike hãy nhớ đây. Hẹn gặp lại, cô chủ-Mike không biết tại sao anh lại muốn cô bé này nhớ tên mình, anh chỉ biết 6 năm sau anh nhất định sẽ trở lại, trở lại để được sự công nhận của cô.

Cứ như vậy một lời hứa được đưa ra, một cuộc hẹn đã được định sẵn. Những tia nắng buổi ban trưa, những cơn gió nhẹ nhàng thổi mình chứng cho tất cả.

Bạn đang đọc truyện *Bông Hoa Nở Rộ Trong Tay Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Gặp Lại

“Đây là bản tin chính trị..Keyshi Kuran người đứng đầu của gia tộc Kuran hùng mạnh đã chính thức hợp tác với gia tộc Akatsuki mở rộng thị trường Anh Quốc.Và theo dự tính sẽ chuyển trụ sở chính đến Anh Quốc trong nay mai...”

Đình đông..Janet đang bận biểu với cả đồng việc nhà nghe tiếng chuông vội vàng chạy ra mở cửa.

-Có thư gửi cho cô,xin ký nhận-Anh nhân viên mặc đồng phục bưu điện đưa tờ ký nhận về phía Janet.

Janet ký nhận rồi cầm lá thư bước vào nhà.

-Ủa,đây không phải là mợ của gia tộc của chúng ta sao?-Janet tò mò lật qua lật lại lá thư.

-Cái gì vậy?-Zen đang xem TV ngẩng đầu lên hỏi.

-Tiểu thư chúng ta có thư từ gia tộc gửi đến-Janet đưa lá thư cho Zen.

Zen đón nhận thư,nhìn đầu dò in trên lá thư.Cô mở phong thư ra,bên trong có tấm thiệp đồ.

-Là thư mời sao?-Janet thắc mắc.

-Tối nay 8 giờ tại dinh thự chính gia tộc Akatsuki,mở tiệc chiêu đãi-Zen đọc nội dung tấm thiệp.

-Tiểu thư,người có định đi không?-Janet lên tiếng.

-Họ mời mà chúng ta không đi thì không nể mặt cho lắm-Zen nhếch miệng-Janet chúng ta không gặp họ bao lâu rồi?-Zen bỏ lại tấm thiệp vào phong thư.

-Từ khi chúng ta dọn ra ngoài thì không gặp những người trong gia tộc nữa,tính qua tính lại cũng 6 năm rồi đó.-Janet nhẩm tính.

-6 năm rồi sao?Cũng đã đến lúc người nhà gặp mặt-Zen nhếch miệng.

-Vậy chúng ta có cần đi mua váy dạ hội không?

-Không cần-Zen bỏ lại 2 chữ rồi đi vào phòng.

-Vậy váy đâu mà tiểu thư mặc chứ?-Chờ Zen vào phòng,Janet mới thăm hỏi.

Buổi tối..Cốc..Cốc..Cốc..

-Tiểu thư à!8 giờ rồi chúng ta nên đi thôi.-Janet bên ngoài phòng hỏi thúc.

-Vào đi-Tiếng Zen từ phòng vọng ra.

Cạch..Janet bước vào phòng,cô mở to mắt như không tin những gì mình nhìn thấy.

Zen đang đứng trước gương,cô khoác trên người bộ váy đỏ ngắn,chiếc cổ rộng làm lộ thêm bộ ngực trắng sữa đầy đặn,chiếc váy ôm sát tạo nên vòng eo thon gọn,đôi chân dài càng thêm quyến rũ.Con người to tròn trong như nước,sóng mũi cao dọc dừa,đôi môi đỏ căng mọng,mái tóc xám dài xõa ngang vai.Trên mặt chỉ đánh lớp phấn lót móng,đơn giản mà tự nhiên.Cô giờ đây tràn đầy nhựa sống,xinh đẹp như một yêu tinh có thể mê hoặc bất cứ chàng trai nào.

-Woa!Tiểu thư người thật đẹp,người mua bộ váy này lúc nào vậy?-Janet phấn khởi.

-Cái này là của mẹ tôi-Zen ngắm mình trong gương hài lòng nở nụ cười “Mẹ ơi!Mẹ thấy không?Con của mẹ đang sống rất tốt”.

Dinh thự chính hôm nay đặc biệt đông vui,bữa tiệc được tổ chức ở ngoài trời,phòng khách bên trong bày biện những đồ ăn thức uống để cung ứng cho nhu cầu của khách.

Trong góc phòng

-Sao hả?-Nick huyết vào vai người bên cạnh-Có chọn được em nào chưa?-Không nghe được tiếng trả lời,Nick bắt đầu đi thử dài-Vẫn còn chờ sao?6 năm rồi,6 năm cô bé không về thì chắc hôm nay cũng không xuất hiện đâu-Nick nhẹ giọng khuyên,ánh mắt anh rơi vào khuôn mặt đẹp như tượng vẫn nhìn chăm chăm về phía cửa,bắt đầu đi lắc đầu.

-Anh Keyshi-Giọng từ xa vọng lại.

-Lại đến,Keyshi cô ta bám theo em như vậy,em có từng nghĩ cô ta cũng...-Nick ngập ngừng,ánh mắt xảo trá nhìn Keyshi và kết quả anh đón nhận được ánh mắt lạnh như băng của cậu-Được rồi,được rồi,anh không nói nữa,em càng ngày càng giống anh hai rồi đây.Lạnh như băng-Nick bắt mắt biểu môi.

-Chào anh Nick-Barbara cười tươi.

-Chào em

-Chào anh Keyshi-Ánh mắt Barbara mong chờ nhìn Keyshi.

-Chào-Keyshi lạnh lùng lên tiếng.

-Anh Keyshi,anh thấy hôm nay em thế nào?-Dù thất vọng nhưng Barbara đã rất nhanh khôi phục lại tinh thần.Cô xoay một vòng,hôm nay cô khoác lên người bộ váy dạ hội lộng lẫy,mang trên người bộ trang sức đá quý thời thượng càng tôn thêm thân phận của một đại tiểu thư giàu có.

-Chiếc váy này là chiếc váy vài hôm trước được đấu giá bên Luân Đôn phải không?-Thấy Keyshi không hứng thú,Nick đành mở lời.

-Phải,anh nhận ra sao?-Barbara mừng rỡ.

-Buổi đấu giá anh cũng có mặt,hôm đó chiếc váy này được tranh giành rất dữ dội,không ngờ em lại mua được-Nick tán thưởng.

-Bộ váy này được nhà thiết kế nổi tiếng Luân Đôn làm ra,trên thế giới chỉ có ba cái,gia đó rất xứng đáng.-Barbara tự hào khi nói về chiếc váy của mình.

Bên ngoài cửa truyền đến tiếng xôn xao.

-Có chuyện gì bên ngoài vậy?-Barbara giữ người hầu gần đó lại hỏi.

-Dạ tiểu thư là tiểu thư Zen đã tới.

-Nó đến đây?-Barbara nghiêng răng.

Lời người phục vụ vừa dứt Nick và Keyshi đồng loạt dời mắt ra phía cửa,ánh mắt của cả hai rơi vào cô gái có mái tóc xám dài đang bước vào.Bỗng nhiên trong đầu Nick lại có một thắc mắc,rõ ràng Barbara và Zen bằng tuổi,lớn lên cùng một gia tộc nhưng tại sao hai người lại khác nhau đến vậy?Nhìn vào Barbara người ta có thể dễ dàng nhận ra.Cô có khí chất của một thiên kim tiểu thư giàu có,được nuông chiều,sống trong nhung lụa từ nhỏ,sang trọng và quý phái nhưng Zen thì khác cô đơn giản mà cao quý,xinh đẹp và tài giỏi,lạnh lùng mà kiêu ngạo,trên người cô toát ra khí chất vương giả vốn có,là khí chất của một nữ vương.Nick liếc nhìn qua Keyshi,"cô bé đã trở về rồi,em sẽ làm gì đây Keyshi".

Từ đầu đến cuối ánh mắt của Keyshi chỉ chú ý vào hình bóng cô gái đứng trong góc phòng,mái tóc xám xòa dài xinh đẹp,hình bóng mà cậu luôn thấy trong những trong từng giấc mơ.Cậu toan bước đến thì..

-Keyshi,Nick may quá các con đều ở đây,có cả Barbara nữa à.Bá tước Art đang tìm ba đứa đây.Lại đây nhanh nào-Laura từ xa vội vàng bước đến.

-Nhưng mà con..

-Chúng con sẽ đến ngay,mẹ và Barbara đi trước đi-Nick cắt lời Keyshi.

-Được,nhanh nha con đừng để người khác chờ lâu-Laura trước khi đi căng dạn.

-Em phải đi tìm cô ấy-Keyshi toan bước đi nhưng bị Nick cản lại.

-Keyshi,em bình tĩnh,em mà bỏ đi thì sẽ thất lễ.Em không còn là cậu bé ngày xưa muốn làm gì thì làm,gì em là tổng giám đốc công ty Black Moon.Phải lấy sự nghiệp làm trọng-Nick cố gắng khuyên Keyshi.

-Nhưng mà..-Keyshi vẫn còn lưỡng lự.

-Keyshi nghe anh nói chỉ nói chuyện một lúc thôi.Cô ấy đã trở về thì không đột nhiên biến mất đâu.

-Được-Cuối cùng Keyshi cũng bị Nick thuyết phục.Anh nhìn hình bóng Zen trong góc phòng đang nói chuyện với người con trai khác,đôi lông mày chau lại biểu hiện không vui."Chờ anh".cậu thầm nhủ rồi xoay người bước theo Nick.

Gia đình Kuran và bá tước Art đang nói chuyện rất vui vẻ.Chỉ riêng Keyshi ánh mắt luôn nhìn bên ngoài.

-Anh Frank,anh thật có phúc,ba đứa con đều đã trưởng thành nên người.Keyshi còn chịu thừa kế tâm huyết của anh,anh có thể về hưu được rồi-John

thật lòng khen.

-Bọn trẻ còn non lắm,còn phải nhờ tiền bồi như anh giúp đỡ nhiều-Frank vui vẻ.

-Jack,công ty Grey của con chuẩn bị thế nào rồi?-John chuyển hướng qua Jack.Jack tuy là con trai trưởng nhưng anh không muốn thừa hưởng công ty của gia tộc nên anh đã ra ngoài lập công ty của riêng mình.

-Cũng đã đầu vào đấy rồi,tháng sau sẽ chính thức lên sàn-Jack tự hào.

-Mọi người cứ nói chuyện vui vẻ,con muốn đi vệ sinh một lát-Keyshi không chờ được nữa,cậu phải rời khỏi đây,cậu phải đi tìm Zen.

-Cháu cứ tự nhiên-Bà tước Art lên tiếng.

Jack đứng yên nhìn bóng lưng Ketshi chạy vội về phía cửa.Anh biết cậu ta đang vội và đi tìm cô bé.Lúc này anh đã nhìn thấy cô,xinh đẹp và gọi cảm 6 năm không gặp anh thật sự muốn xem xem cô đã thay đổi như thế nào?

Keyshi vội chạy lại chỗ lúc này Zen đứng nhưng đã không thấy cô đâu.Anh như đứa trẻ bị lạc,hốt hoảng nhìn xung quanh tìm kiếm”Zen Zen em ở đâu?”.Ánh mắt anh dừng lại người con trai lúc này nói chuyện với Zen.

-Cô gái tóc xám lúc này đâu rồi-Keyshi vội vàng chạy lại,anh dường như muốn gào lên,tay bóp chặt vai người con trai.

-Cô..Cô ấy đi về phía hồ bơi rồi-Người con trai giật thót.

Nghe được câu trả lời,Keyshi liền chạy đi,anh cảm đầu chạy về phía hồ bơi”Zen,em nhất định phải chờ anh,chờ anh”

-Zen

Zen đang đứng hưởng thụ không khí im lặng của ban đêm,dường như cô nghe có ai gọi tên cô,cô bất giác xoay người lại.Trước mắt cô là người con trai có mái tóc nâu đỏ bù xù,bộ vét đen xốc xếch,không ngừng đứng thờ gập,ánh mắt nhìn chằm chằm cô.

Keyshi đứng đó nhìn Zen như không tin được những gì mình thấy.Cô đứng đây,trước mắt anh.Dưới ánh trăng sáng bên bờ hồ,cô xinh đẹp như một thiên thần.Anh không dám bước đến,anh sợ cũng giống như những giấc mơ chỉ cần anh bước lên một bước thì cô sẽ lập tức biến mất.

-Zen.

-Anh là ai?Sao lại biết tên tôi?-Zen thờ ơ hỏi.

-Em không nhớ sao?6 năm trước ngay tại nơi này,em đã cứu anh-Keyshi lo lắng”Zen,xin em,xin em đừng quên anh”

Zen khẽ nhún mày,cố gắng lục lại kí ức của mình,một loạt hình ảnh hiện ra trong đầu cô.

-Mái tóc nâu đỏ,anh là con trai thứ ba của gia đình Kuran.

-Anh tên Keyshi,là Keyshi Kuran-Keyshi lặp lại tên mình,anh muốn cô nhớ đến anh.

-Chào Keyshi-Zen nhẹ nhàng cười.

-Chào em,Zen-Keyshi vui mừng cười đến sáng lạng.

Bạn đang đọc truyện *Bông Hoa Nở Rộ Trong Tay Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Đây Không Phải Là Nhà

-Anh Jack,anh có thấy anh Keyshi đi đâu rồi không?-Barbara lên tiếng.

-Không biết,sao em không tìm xung quanh?-Jack lạnh lùng.

-Em đã tìm hết rồi,chỉ còn bên ngoài hồ bơi là chưa tìm thôi nhưng anh Keyshi sẽ làm gì 1 mình bên ngoài hồ bơi chứ.

-Lỡ không ở một mình thì sao?Sao em không ra ngoài xem thử-Jack gợi ý.

-Không ở một mình sao?-Barbara nhìn xung quanh”Đứa con hoang nó cũng không có ở trong này”-Không lẽ..-Barbar trừng to mắt-Anh Jack em xin

phép đi trước-Barbara bị sự ghen tuông che mắt nên không thấy nụ cười nhạt trên môi Jack”Keyshi,em sẽ giải quyết như thế nào?”

-Zen chúng ta..chúng ta có thể nói chuyện được không?-Thật lâu sau Keyshi mới ngáp ngừng lên tiếng.

-Được-Zen không hiểu tại sao cô lại đồng ý với Keyshi,2 người ngồi xuống ghế đá gần đó.

-Em lần này là trở về luôn sao?-Keyshi mở lời trước.

-Không,chi về đây dự buổi tiệc này thôi-Zen đơn giản trả lời.

-Cám ơn-Keyshi nhỏ giọng.

-Về chuyện gì?

-Về chuyện cứu anh và cảm ơn vì em đã trở về-Zen chưa kịp hiểu được câu nói thì..

-Anh Keyshi-Barbara vui mừng nhưng khi cô nhìn thấy người ngồi cạnh Keyshi thì nụ cười của cô lập tức biến mất.

-Cô ra đây làm gì?-Giọng Keyshi không vui.

-Anh Keyshi,cô Laura đang tìm anh bên trong đây với lại Zen,cô đã trở về cũng phải chào mọi người một tiếng chứ.

Hành động này của Barbara làm Zen bật cười”Barbara,cô thích người con trai này sao?”

-Cũng được-Zen nhìn thẳng vào mắt Barbara.

-VẬY anh đưa em vào-Keyshi dịu dàng lên tiếng

-Nick,con có thấy Keyshi đâu không?-Laura lo lắng hỏi.

-Về rồi kìa-Nick đang không biết trả lời thế nào?thì Jack lên tiếng,ánh mắt nhìn về phía cửa.

Laura liền đưa mắt nhìn theo.Bà thấy Keyshi,Barbara và một cô gái lạ đang bước về phía này.

-Ông xã,cô gái tóc xám kia là ai vậy?Em cảm thấy Keyshi rất chú ý đến cô ta-Trong trí nhớ của bà dường như đã gặp cô gái này ở đâu rồi nhưng nhất thời bà không nhớ ra.

Frank lần theo ánh mắt của Laura nhìn thấy Zen,khóe miệng ông khẽ nhếch”Cuối cùng con cũng chờ được”.Bao năm qua,ông biết Keyshi vẫn luôn muốn gặp lại Zen,mà cả chính bản thân ông cũng muốn gặp lại cô bé này.Cô bé đã mang lại cho ông cảm giác như chỉ có cô mới xứng đáng đứng cạnh Keyshi.

-Em quên rồi sao Laura?Cô gái đó là người đã cứu Keyshi vào 6 năm trước.-Frank nói khẽ vào tai Laura.

-Hèn gì em cảm thấy con bé quen mặt như vậy?Thì ra là đã gặp qua.Ông xã,anh có cảm thấy ánh mắt Keyshi nhìn con bé có cái gì đó rất khác biệt hay không?-Laura thắc mắc.

-Ba mẹ đang to nhỏ cái gì vậy?-Keyshi bước đến-Con xin giới thiệu với mọi người đây là Zen,mọi người đã gặp qua-Keyshi vui vẻ.

-Gặp rồi..Còn là dạng gặp một lần là không thể quên nữa-Nick nhìn Keyshi trêu chọc.

-Cháu là cô bé đã cứu Keyshi năm đó phải không?-Laura đã biết nhưng vẫn hỏi.

-Vâng-Zen nhẹ giọng đáp.

-Cháu có biết tại sao lâu như vậy mà cô vẫn nhớ không-Laura đến gần Zen hơn-Vì cháu giống Keyshi có màu tóc rất đặc biệt-Laura sờ vào mái tóc xám của Zen.

Thấy hành động của Laura,Linda ở phía sau càng cảm tức,bà liếc mắt nhìn Barbara vô dụng đứng bên kia.

-Zen,cháu về sao không báo di biết,để đi ra đón-Linda cầm tay Zen,về mặt như người mẹ lâu ngày không gặp con,nhớ nhung vô vùng.

-Không cần đâu,lần này trở về,cháu muốn tạo bất ngờ đó mà-Khi nói đến chữ “bất ngờ” đôi tay Zen siết chặt hơn nhưng trên mặt vẫn giữ nguyên nụ cười tươi.Linda khẽ nhăn mặt vì đau,vội vàng rút tay về.

Những ai tinh mắt đều nhìn thấy,trên mặt Zen cười nhưng tâm không cười,sự chán ghét bộc lộ rõ ràng.Jack đứng 1 bên đưa ly rượu lên khẽ nhấp môi.Ánh mắt vẫn dán chặt vào Zen,miệng khẽ nhếch”em đã thay đổi xinh đẹp hơn,lạnh lùng mà kiêu ngạo.Tôi thật mong chờ lần trở về này của em”.

-Zen hay lần này cháu dọn về đây luôn đi-Bà tước Art nhìn thấy được Zen là 1 thiên tài.Từ nhỏ cô đã rất thông minh,rất ham học hỏi,tiếp thu lại rất nhanh nhưng quan trọng nhất cô lạnh lùng và quyết đoán.Chỉ cần thêm vài năm nữa cô sẽ trở thành người thừa kế sáng giá,ở lại bên cạnh và làm việc cho

ông

-Không cần đâu,lúc trước tôi dọn đi không hề nghĩ sẽ quay trở về-Zen thẳng thừng từ chối.

Câu trả lời của cô làm những người khách xung quanh giật thót,chưa có ai dám từ chối Bá tước Art thẳng thừng như vậy,dù là con trưởng của dòng tộc Akatsuki cũng không dám phản bác lời nói của ngài bá tước huống hồ chỉ là cô cháu gái bị bỏ rơi không ai quan tâm đến.Mọi người xung quanh dồn ánh mắt tội nghiệp về phía Zen.

-Con nhỏ đó chán sống rồi sao mà dám nói kiểu đó với ngài bá tước.

-Được mời đến dinh thự chính của gia tộc Akatsuki mà còn ra về cao sang.

-Chắc chắn nó sẽ bị dẫn cho một trận cho xem.

-Cái đồ không biết điều-Tiếng bàn tán bắt đầu vang lên.

Keyshi từ đầu đến cuối vẫn đứng cạnh Zen không di chuyển dù chỉ là nửa bước.Ánh mắt sắc bén của anh nhìn lướt qua những người xung quanh,ánh mắt mang theo vài phần đe dọa,những người xung quanh đón nhận ánh mắt của Keyshi đều im bật,không ai dám nói một lời.Tiếng bàn tán cũng không còn.Anh không cho phép,không cho phép bất cứ ai nói xấu Zen,không bắt cứ ai có thể nhận xét người con gái của anh.

-Nhưng đây dù gì cũng là nhà của cháu mà-Câu nói của bá tước Art làm mọi người không tin được.

Linda mờ to mắt như không tin những gì mình vừa nghe.Theo bà biết thường ngày bá tước Art sẽ đem những người chống lại ông ép đến bước đường cùng làm cho họ sẽ quay lại van xin ông giúp đỡ.Sau đó,ông sẽ như 1 vị chúa đang rộng vòng tay khiến cho họ trở thành con rối mặc cho ông sắp đặt,còn không ông sẽ trực tiếp tống họ vào tù vì 1 tội danh nào đó mà chính ông đặt ra,làm cho họ sống cũng không được mà chết cũng không xong.Nhưng lần này ông lại nhỏ nhẹ khuyên bảo,không 1 chút đe dọa hay ép buộc và chỉ có 1 người mới có thể khiến ông khúm núm nhỏ nhẹ đến như vậy.Đó chính là người thừa kế sau này của gia tộc Akatsuki.Ánh mắt Linda nhìn Zen càng tăng thêm phần chán ghét và căm tức.

-Đối với tôi nơi này từ đầu đến cuối chưa từng là nhà-Zen cố ý nhấn mạnh 4 từ cuối,ánh mắt trong suốt không chút gợn sóng nhìn thẳng bá tước Art.

Bạn đang đọc truyện *Bông Hoa Nở Rộ Trong Tay Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Là Của Nhau

John ở 1 bên quan sát Zen.Ông không hề phủ nhận con bé có tố chất của một người lãnh đạo.Cô là sự hòa quyện của xinh đẹp và lạnh lùng và có cả người con trai yêu cô say đắm.Ông nhìn thấy rất rõ ràng cách Keyshi nhìn Zen,ánh mắt của cậu rực sáng ngọn lửa nồng nhiệt,yêu chiều hết mực.Ánh mắt của cậu rất giống với người em trai út của ông,là ánh mắt chỉ dành riêng cho người mình yêu.

Nick ở một bên không nói gì,người anh đang nhìn không phải bá tước Art cũng không phải Zen mà là Jack.Anh ta đang nhìn Zen,nhìn rất chăm chú,chăm chú đến mức ánh mắt không còn chứa thêm ai nữa..Anh chưa từng thấy Jack như vậy.Anh ta đã quen không ít cô gái,nhưng chưa ai có thể làm anh ta chú ý như vậy.Nghĩ đến đây trong đầu Nick lại bỗng nhiên xuất hiện 1 ý nghĩ nếu điều anh suy đoán là đúng thì..Nick dời ánh mắt qua Keyshi"Anh nghĩ em phải mau lên nếu không muốn mất cô gái mà lâu nay em chờ đợi".

Phía sau bếp.

-Janet à!Cô về đây rồi có đi nữa không?-1 nhóm hầu gái đang ngồi tám chuyện với nhau.

-Đi chứ,Zen tiểu thư đi đâu Janet sẽ đi đó-Janet vui vẻ,lần này trở về cô được rất nhiều người chào đón.

-Zen tiểu thư đối với người hầu có tốt không?-Một cô gái trong số đó lên tiếng.

-Rất tốt,tiểu thư rất hay cùng Janet đi mua sắm còn đi đại chợ đêm mua thật nhiều đồ-Janet thành thật kể.

-Woa!thật sung sướng,Chúng tôi cũng muốn đi ra ngoài,suốt ngày trong dinh thự thật chán..

-Chán lắm sao?-Quản gia Mart thỉnh thoảng ở đằng sau lên tiếng.Mọi người đứng thẳng dậy,cuối sát mặt không dám ngán đầu lên.Ông liếc qua những người đang cúi đầu rồi dừng lại ở Janet-Janet có phải cô ra ngoài lâu quá nên không cần nhớ quy tắc của dinh thự nữa hay không?-Quản gia Mart nghiêm giọng.

-Dạ..Không-Janet rụt rè.

-Vậy cô hãy cho tôi biết trong giờ làm việc thì có được tùm ba tùm bảy nói chuyện hay không?

-Dạ...Không-Tiếng Janet càng lúc càng nhỏ.

-Còn các cô nữa,muốn ra ngoài lắm sao.Vậy tôi sẽ cho các cô nghĩ việc để ra ngoài chơi thoải mái chịu không?-Mart nhìn qua những người hầu còn lại.

-Dạ...Không-Họ nhỏ tiếng trả lời.

-Nói lớn lên xem nào?Chưa được ăn cơm sao?Có muốn ra ngoài nữa không-Mart lớn tiếng.

-DẠ KHÔNG-Họ hoảng sợ đến nỗi phản xạ có điều kiện cùng nhau hô to.

-Còn không mau làm việc-Mọi người tản ra ai nấy làm việc của mình.Chờ khi quản gia Mart rời khỏi Janet mới dám ngán đầu thở phào nhẹ nhõm.

-Bây giờ là mấy giờ rồi-Janet băng quơ hỏi.

-Gần 12 giờ rồi.

-Trẻ vậy rồi sao?Phải gọi tiểu thư về thôi,ngày mai tiểu thư còn phải đi học nữa-Janet hướng phía đại sảnh chạy ra.

Janet nhìn vào phòng khách"Làm gì tùm lại một cục vậy trời?",tò mò thế là cô quyết định lấy ghế đứng lên xem.Cô nhấc ghế chạy đến gần đám đông,cô trèo lên ghế "À!Tiểu thư kia,mà họ đang nói gì vậy ta?".Mọi người đều đặc hết sự chú ý vào cuộc đối thoại giữa bá tước Art và Zen nên không ai chú ý đến sự có mặt của Janet.Cô muốn chạy đến bên Zen,nhưng cô đã quên mình đang đứng trên ghế và thế là..

-Aaa..Rầm..-Janet tiếp xúc thân mật với mặt đất.

Mọi người dời ánh mắt về phía Janet.Cô xấu hổ ôm mặt từ dưới đất ngồi dậy đi nhanh về phía Zen.

-Cô làm gì mà ra nông nổi này vậy?-Không còn giọng nói lạnh lùng thay vào đó là sự quan tâm ấm áp.Điều đó làm Keyshi khó chịu.

-Đã trẻ rồi,ngày mai tiểu thư còn đi học-Janet rụt rè lên tiếng.

-Đã trẻ như vậy rồi.Tôi xin phép về trước mọi người cứ ở lại vui vẻ-Zen xoay người đi.

-Đề anh đưa 2 người về,bây giờ rất khó đón taxi-Keyshi nói với theo.

-Vậy làm phiền rồi-Zen xoay lưng về phía Keyshi trả lời.

-Chờ anh một chút,anh đi lấy xe-Keyshi mừng rỡ.chạy nhanh ra ngoài cửa.

Thấy một loạt hành động trước mắt,Barbara cay nghiệt nắm chặt bàn tay.Ánh mắt Linda nhìn Zen càng ác ý.Zen đi khỏi,mọi việc trở lại như cũ,buổi tiệc tiếp tục diễn ra.

Bên trong xe không khí im lặng.

-Tiểu thư xe cậu Keyshi thật đẹp.Hôm trước Janet có xem TV thấy họ có quảng cáo loại xe này.Nó là loại xe mui trần mới nhất hiện nay,còn màu xám là màu phải đặt mới có được đó.Tiểu thư người xem màu của xe rất giống màu tóc của người.

-Vậy sao?

Không gian xe trở lại im lặng,không ai nói gì nữa.Một lúc sau,chiếc xe đã đậu dưới khu chung cư Lion.Keyshi mở cửa xe giúp Zen.

-Cám ơn-Zen bước xuống xe.

-Đề anh đưa em lên,gì là buổi tối đi 1 mình rất nguy hiểm-Keyshi đang muốn biết nhà Zen ở đâu?

-Không cần đâu.Ở đây an ninh rất tốt.Tôi đi đây,tạm biệt-Zen nói rồi xoay người đi.

Chờ Zen đi được một khoảng,Janet liền chạy đến kéo Keyshi.

-Cậu Keyshi,chúng tôi ở căn hộ 303 ở lầu 3,căn hộ cuối ấy-Janet nói nhỏ.

-Janet cô không có ý định về nhà sao?-Zen hỏi thíc.

-Vâng,Janet đến ngay-Janet hô to-Cậu nhớ đến chơi nha-Rồi mới xoay người chạy đến chỗ Zen.

Keyshi đứng nhìn theo bóng lưng 2 người dần khuất sau tòa nhà.

-Cám ơn.

Một ngày mới lại bắt đầu, chim chóc trên cây lại hót, những con đường ngoài phố lại đông nghẹt người. Janet đang tất bật với cả đồng công việc nhà.

King. Kong. Cách.

- Cậu Keyshi, mời cậu vào nhà- Janet mừng rỡ- Mời cậu ngồi- Janet lễ phép.

Keyshi bước vào nhà, cậu nhí quanh căn nhà rất ngăn nắp và gọn gàng.

- Cậu Keyshi, sao cậu rảnh rồi vậy? cậu không đi học sao? - Janet đặt ly nước lên bàn.

- Không, tôi đã lấy bằng đại học cấp tốc 1 năm trước rồi. Hiện giờ tôi đang quản lý công ty Black Moon- Keyshi đơn giản giải thích.

Gia đình Kuran có 3 anh em nhưng cậu con trai lớn thì đã ra ngoài lập nghiệp mở công ty riêng. Con thứ 2 Nick Kuran đã chạy theo ước mơ nhà thiết kế của mình chỉ còn lại con trai út là Keyshi Kuran thừa hưởng công ty của gia tộc. Tuy tuổi còn nhỏ nhưng anh đã được nhiều người trong giới kinh doanh biết đến, thừa kế công ty không bao lâu đã đưa công ty lên đến đỉnh cao trở thành tập đoàn hùng mạnh nhất thế giới. Sự quyết đoán và lạnh lùng của anh trong công việc đã khiến không ít người phải nể sợ.

- Cậu Keyshi thật giỏi- Janet tán thưởng.

- À! Zen đâu rồi- Keyshi nhìn xung quanh tìm kiếm.

- Tiểu thư đi học rồi. Mà cậu Keyshi này, lát cậu đi đón tiểu thư giúp Janet nha, việc nhà nhiều quá Janet không có thời gian- Janet nài nỉ- Còn nữa cậu hãy đưa tiểu thư đi ăn cơm luôn đi, ở nhà vẫn chưa nấu cơm- Janet bắt đầu đi.

- Cũng được- Keyshi vui vẻ nhận lời.

- Vậy giờ cậu đi luôn đi, tiểu thư sắp đến giờ tan học rồi. Tiểu thư chỉ học ở trường quý tộc gần đây thôi- Janet hối thúc.

- Cảm ơn- Trước khi đi Keyshi xoay người chân thành nhìn Janet.

- Không có gì- Janet như hiểu ý cười tươi.

Reng. Reng. Reng. Trước cổng trường đông đúc người. Một chàng trai bước ra từ chiếc Bugatti mui trần thể thao xám. Chiếc áo trắng hở ngực, cùng chiếc quần đen làm cậu nổi bật lên cùng làn da trắng ngần. Cậu xuất hiện như một thiên thần.

- Ai mà đẹp trai quá vậy? Tớ có thể nghe thấy tim đang đập liên hồi- Những cô gái xung quanh xôn xao.

- Nhìn kia, chiếc xe đó cũng là xe hàng T.O.P đó.

- Các cậu xem, anh ấy là Keyshi Kuran người thừa kế của gia tộc Kuran đó- Một cô gái mang cuốn tạp chí cho mọi người xem.

- Ngoài đời anh ấy còn đẹp hơn ở trong hình- Cả đám con gái cứ đứng xôn xao không chịu đi, làm kẹt cả cổng trường.

Barbara đứng bên cạnh liếc mắt chế nhạo, cô nhìn qua Keyshi “Anh thật sự rất đẹp. Lần đầu tiên nhìn thấy anh, em đã không cảm lòng được mà bị anh thu hút. Hàng ngày trôi qua, anh dần dần thay đổi, mái tóc nâu đỏ đã dài hơn, đôi mắt phượng dài hẹp, sống mũi cao, tất cả hòa quyện tạo nên khuôn mặt toàn nữ đến tuyệt đối”. Barbara mãi mê nhìn Keyshi. Bỗng nhiên đám con gái xung quanh nhón nhao kéo Barbara trở về thực tại. Keyshi đang bước đến chỗ Barbara, đi rất nhanh, đến rất gần. Tim cô đập nhanh từng nhịp, nhưng Keyshi đi ngang qua cô thậm chí không nhìn đến cô đang đứng ở đó. Mắt anh hướng về hình ảnh ai đó sau lưng cô.

- Zen- Keyshi nhẹ nhàng gọi, ánh mắt chỉ chứa hình bóng Zen.

- Chào. Sao anh ở đây? - Zen bình thản. Xung quanh các cô gái đều nhìn cô, ghen ghét có, ganh tị cũng có. Zen nhếch miệng cười nhưng Keyshi không hề nhìn ra điều ấy. Ánh mắt anh chỉ tập trung vào Zen như cả thế giới chỉ cần có cô là đủ.

- Janet nhờ anh đến đón em, cô ấy bận việc nhà không đến được- Keyshi giải thích.

- Ừ- Zen đơn giản nhận lời rồi hướng xe Keyshi đi đến.

- Cặp nặng không? Anh mang giúp em- Keyshi dịu dàng cười nhẹ.

Zen nhìn Keyshi đôi con ngươi xanh biếc nhìn thẳng anh.

- Nặng- Một chữ đơn giản, cô đưa cặp về phía Keyshi.

Xung quanh bắt đầu vang lên tiếng bàn tán.

- Con nhỏ đó dám bảo anh Keyshi mang cặp giúp nó sao?

-Nó nghĩ nó là ai chứ?

-Thật quá đáng-Đám con gái xung quanh căm tức.

Đổi lại những tiếng kêu ca,Keyshi vui vẻ đón lấy cặp Zen mang lên vai.Dưới ánh nắng của buổi ban trưa,hai người sánh vai nhau bước đi mang lại cảm giác bình yên và ấm áp như một sự sắp đặt của chúa trời hai người sinh ra vốn đã dành cho nhau.

Bạn đang đọc truyện *Bông Hoa Nở Rộ Trong Tay Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Đùng Đùng Vào

Và như thế Keyshi và Zen càng ngày gặp mặt càng nhiều hơn.Hình ảnh Keyshi đưa đón Zen ngày càng quen mắt,tin đồn cũng càng ngày càng nhiều.Điều đó đã truyền đến tai Linda.

Rầm. .Linda tức giận đập bàn.

-Mẹ phải là sao bây đây?-Barbara ngồi bên cạnh lo lắng.

-Con nhỏ đó càng ngày càng không coi ai ra gì-Linda nghiêng răng-Barbara con thật sự thích Keyshi sao?-Linda liếc nhìn qua con gái.

-Vâng-Barbara khẳng định.

-Con yên tâm mẹ sẽ không để ai đe dọa địa vị của chúng ta.Những thứ con muốn mẹ sẽ lấy về cho con.-Ánh mắt Linda trở nên gian trá.

Vài ngày sau đại phu nhân Linda tổ chức bữa tiệc mời tất cả những người nổi tiếng trong giới kinh doanh đến tham dự.

Tĩnh.tĩnh.tĩnh.

-Tiểu thư,người có điện thoại-Janet trong bếp là lớn.

Keyshi đã tặng Zen điện thoại di động y chang anh với lý do là tiện liên lạc.Zen cũng không ngại ngần mà nhận lấy.Với dáng dấp thanh, cùng những đường kỳ hà cắt chéo trên thân máy, chiếc điện thoại Reveries toát lên vẻ lịch lãm, sang trọng quý phái như một viên kim cương.

Zen từ trong phòng bước ra nghe máy.

-Zen hả?Em có nhận được thiệp mời không?-Khi điện thoại được bắt lên như một thói quen người lên tiếng trước lúc này cũng là Keyshi.

-Có-Zen ngắn gọn trả lời.

-Em có tham dự không?-Keyshi đã quen dần với cách trả lời của Zen nên cũng không có gì bỏ ngỡ.

-Không.

-Tại sao?

-Rất mất thời gian.

-Em bận việc sao?-Keyshi lo lắng hỏi.

-Không có.

-Vậy hãy đi đi coi như đi với anh-Keyshi nài nỉ.

Quen biết Keyshi không được bao lâu nhưng dường như cô đã bị giọng điệu điệu dàng của anh làm cho nghiện.Ở bên ngoài mọi người nói anh trong công việc lạnh lùng,quyết đoán và độc ác nhưng cô không hề cảm nhận được điều đó,cái cô nhìn thấy là một Keyshi trẻ con,ngây thơ và hiền lành.Đã từ rất lâu cô đã tự nhủ với bản thân không nên mềm lòng với bất cứ ai nhưng có điều gì đó mách bảo cô.Cô không thể từ chối người con trai này.

-Được-Zen ngắn gọn trả lời.

-Lát anh đến đón em,không cần thay đồ đâu.Anh sẽ đưa em đến chỗ này-Một chữ của Zen làm cho Keyshi mừng rỡ.

-Được, vậy lát gặp-Zen gác máy-Janet lát tôi ra ngoài không cần nấu phần cơm của tôi-Zen nói lớn.

-Vâng.

Buổi tối,Keyshi đưa Zen đến trước một tiệm salon lớn.Keyshi và Zen cùng sánh vai bước vào.

-Ôi trời ạ Keyshi!Lâu quá mới thấy ghé tiệm Bonny đó nha-Một người đàn ông ‘nửa thịt nửa mỡ’ từ bên trong mừng rỡ ra đón.

-Em vào bên trong thích gì thì cứ lấy.Hiểu không?-Keyshi không quan tâm đến Bonny xoay qua dịu dàng nói với Zen.

Bây giờ Bonny mới phát hiện bên cạnh Keyshi còn một cô gái.Làm trong nghề này đã lâu gặp không ít người giàu có mang người tình của họ đến đây làm đẹp.Nhưng cô gái này không giống với những đứa con gái ông ọ theo các đại gia để làm tiền.Tuy còn trẻ nhưng ánh mắt lại lạnh lùng sắt bén,khí chất hơn người.Tuyệt đối không thể xem thường.

Zen không nói gì liếc mắt nhìn Bonny đang cười hi hi trước mặt.

-Keyshi yên tâm,vào tay Bonny rồi thì sẽ biến thành công chúa ngay thôi-Bonny nói với Keyshi sau đó xoay qua Zen-Đi thôi Bonny nào cưng.

Chờ Zen vào trong,Keyshi cũng vào phòng bên cạnh bắt đầu thay đồ.Anh bước ra với áo vest trắng trên người,bên ngực trái nổi bật với bông hoa dạ hội màu đen.Chiếc áo somi bên trong có vài nút đầu cùng với chiếc quần trắng khiến cho những cô gái xung quanh mê mẩn,ánh mắt nhanh chóng hóa thành ngu si.

Nhìn qua phòng bên cạnh thấy Zen vẫn chưa xong,Keyshi liền ngồi vào ghế chờ.

-Ôi!Anh Keyshi sao anh đến đây mà không gọi em?-Tina một người mẫu mới vào nghề,cô ta nổi tiếng nhờ thân hình bốc lửa và những mối tình với các công tử nhiều tiền.Và mục tiêu lớn này của cô ta là Keyshi,cô ta gặp anh ở một buổi tiệc.Keyshi là người đẹp trai lại giàu có,là người đàn ông hoàng kim hiếm có nếu lấy được anh thì khác gì có cả thế giới.Tina đang chán nản không biết đi đâu thì gặp Keyshi ở trong này,đúng là trời giúp cô ta.-Anh Keyshi chúng ta đúng là thân giao cách cảm,em vừa nghĩ đến anh thì anh lại xuất hiện-Tina dựa sát người vào Keyshi.

-Tránh ra-Keyshi khó chịu.

-Keyshi à,đừng vậy mà,người ta thật sự rất nhớ anh đó-Tina vẫn bám chặt không buông.

-Ra rồi ra rồi đây-Bonny từ trong phòng đi ra.

Liếc mắt thấy Zen sắp bước ra,Keyshi thẳng tay đẩy mạnh Tina ra khỏi người,làm cô ta té xuống đất lạnh tanh.Zen từ trong phòng bước ra,cô mặc trên người bộ váy trắng dài xẻ đuôi,mái tóc xõa dài tự do,cô vẩy trái tim làm lộ bộ ngực trắng nõn,khuôn mặt trang điểm nhẹ,làn da trắng hồng càng làm người khác muốn yêu chiều.Zen lúc này xinh đẹp như nàng mona lisa huyền bí.

-Sao hả?Mê rồi phải không?Đẹp như vậy mà-Bonny huýt vào vai Keyshi khi thấy anh cứ ngẩn người nhìn Zen.

-Kỳ lắm sao?-Đây là lần đầu tiên cô ăn mặt như vậy.

-Không..Không..rất đẹp-Keyshi xoay đi dấu khuôn mặt đỏ như trái cà chua của mình.

-Dĩ nhiên phải đẹp rồi,người đẹp đồ cũng đẹp mà-Bonny xen vào xóa bỏ không khí ngưng ngừng.-Lâu rồi Bonny chưa thấy ai đẹp như cưng hết á,làm mấy bộ váy của Bonny thành đồ bỏ hết.Mai một cung cử đến đây.Bonny bao trọn gói cho-Bonny hứng phần nắm tay Zen.

-Ahừm..

-Biết rồi,biết rồi,làm gì nhìn Bonny ghé vậy-Bonny trách yêu.

Tina thấy tất cả trước mặt tức giận vô cùng,cô ta liền bước đến.

-Keyshi,anh lại đổi bạn gái rồi à,cô bé lần này non quá.Không biết có thể khiến anh hài lòng không?-Tina châm chọc,cô ta đang chờ xem Zen sẽ tức giận như thế nào nhưng cô hoàn toàn thất vọng khi Zen vẫn bình tĩnh mặt không hề biến sắc.

-Đi thôi Zen,chúng ta sắp trễ rồi-Keyshi liếc mắt nhìn Tina khinh thường.Keyshi và Zen đi lướt qua,Zen không hề đặt Tina vào mắt,khi phát hiện điều đó,cô ta tức giận vô cùng.Cô ta xoay người nắm cánh tay Zen kéo lại.Trên tay truyền đến cảm giác đau khiến Zen nhui mày.

-Keyshi là của tao,khôn hồn thì tránh ra-Tina nói khê vào tai Zen.

Zen giơ tay lên cao..Bốp..Tina rơi xuống sàn nhà khô cứng,tay ôm má in đậm dấu tay của Keyshi.Như không tin,cô ta trừng to mắt nhìn anh.Anh vương tay nắm lấy mái tóc dài của cô ta.

-Cô ấy là của tôi,không phải là thứ cô có thể chạm vào-Keyshi rất chậm rãi.Thấy Tina vẫn im lặng,không trả lời.Anh dùng sức kéo mạnh tóc cô ta-Hiểu không?-Keyshi gằn giọng.

-A.-Trên đầu truyền đến cơn đau âm ỉ.Tina giờ tay ôm lấy đầu mình-Hiểu..Hiểu..-Cô hoảng loạn không ngừng gạt đầu,ánh mắt long lanh nước.

Keyshi vút tóc Tina như thứ rác rưởi không cần đến.Mọi người xung quanh dồn ánh mắt thương hại về phía cô ta.Keyshi và Zen bước khỏi tiệm salon trước ánh mắt thâm độc của Tina” Keyshi anh hãy nhớ lấy. Nếu tôi không có được anh thì đừng hòng ai có được".

Bạn đang đọc truyện *Bông Hoa Nở Rộ Trong Tay Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Kim Cương

Buổi tiệc đứng được tổ chức ở nhà hàng lớn,trong một phòng sang trọng và lộng lẫy.

-Sao nhà Akatsuki lại tổ chức buổi tiệc lớn như vậy?-Những khách khứa tò mò hỏi nhau.

-Tôi không biết,chỉ nhận được tấm thiệp và đến đây thôi-Người bên cạnh trả lời.

-Người gia tộc Kuran kia-Một người khác lên tiếng hướng ánh mắt về bốn người đang vào cửa-Sao không thấy Keyshi vậy?

-Phải đó bên gia tộc Akatsuki cũng không thấy Zen đâu?Không lẽ họ lại..

-Anh nói đúng rồi đấy..-Tất cả dồn ánh mắt về đôi trai gái vừa bước ra từ thang máy.

Nhìn thấy cảnh tượng này mọi người cũng không ngạc nhiên.Hàng ngày trên mọi tạp chí đều tìm được hình ảnh Keyshi và Zen đi cùng nhau.Keyshi không những không đính chính mà cũng không có hành động nào phản đối nên tin đồn càng ngày càng lan rộng.

-Thưa tất cả mọi người ở đây.Trước khi buổi tiệc bắt đầu.Tôi có một chuyện muốn bàn với anh Frank-Thấy mọi người đã đến đông đủ Linda lớn tiếng thông báo.

-Có chuyện gì thì chị cứ nói-Frank điềm đạm trả lời.

-Hai gia tộc chúng ta mới gặp như đã quen,gờ còn hợp tác cùng nhau nên tôi muốn thân càng thêm thân nếu hai bên làm xui với nhau,như vậy có phải rất tốt không?-Linda dừng lại,thăm dò phản ứng của Frank.Từ lâu bà đã có lòng tin với quyền lực của gia tộc bà và bà cũng biết Frank là người thông minh,có điều kiện như vậy chắc chắn ông ta sẽ đồng ý.

-Như vậy cũng tốt.Nhưng chị thấy ai là thích hợp?-Gia tộc Akatsuki là gia tộc hùng mạnh nếu kết thân với họ thì chỉ lợi chứ không hại.

-Nếu anh cũng đồng ý thì tôi cũng không vòng vo nữa.Thật ra Barbara nhà tôi từ lâu đã rất thích Keyshi,nếu được thì..

-Tôi không đồng ý-Keyshi gạt phắt đi câu nói của Linda-Nếu muốn hai nhà thêm thân thì người đó là Zen.Cô ấy cũng là người trong gia tộc Akatsuki.-Keyshi kiên quyết.

-Anh Keyshi,anh hãy suy nghĩ lại đi.Con nhỏ đó nó chỉ là đứa con được người hầu sinh ra.Nó tiếp cận anh chỉ vì tiền tài của anh thôi-Barbara bức xúc gào lên.

-CẦM MIỆNG-Keyshi tức giận quát-Như lời tôi vừa nói một là Zen hai là không ai cả-Keyshi lớn tiếng tuyên bố.

Cả buổi tiệc bật chợt chìm trong không khí im lặng,không ai mở lời.Mọi người đều dồn ánh mắt về Zen ngưỡng mộ,ganh tị và lẫn cả khinh thường.

-Anh yêu tôi sao?-Zen bình thản nhìn Keyshi.

-Phải,em ở lại bên anh được không?-Keyshi khẩn trương.

-Tôi sẽ ở lại với điều kiện tất cả tài sản của anh đều thuộc về tôi-Zen kiêu ngạo đề nghị-Thế nào?

Mọi người trong phòng đều nín thở.Tuy tuổi còn nhỏ nhưng tài sản của Keyshi Kuran,người thừa kế gia tộc Kuran không hề nhỏ.Nội chỉ tính công ty gia tộc mà Keyshi đang thừa hưởng cũng đủ sống sung sướng cả đời nói chi là tất cả gia sản có thể nói là ba đời ăn không hết.Zen chỉ là cô gái may mắn lọt được vào mắt xanh của Keyshi lại tham vọng có được tài sản của anh.Không khỏi khiến cho những người xung quanh nực cười.

-Anh Keyshi,anh thấy không?Em nói không sai mà cô ta chỉ muốn tài sản của anh thôi-Barbara đắc ý.

Những tưởng Keyshi sẽ lớn tiếng tức giận hay lập tức bảo người đuổi Zen ra khỏi đây thì một lần nữa Keyshi lại lên tiếng.

-Được-Một tiếng nói làm cho tất cả hết sức bất ngờ.

-Anh Keyshi không thể như thế được cô ta chỉ muốn tiền của anh mà thôi-Barbara không tin những gì mình vừa nghe.

-Thế đã sao?Chỉ cần cô ấy muốn tất cả sẽ là của cô ấy-Anh mắt Keyshi nhìn Zen yêu chịu đến hết mực.

-Được tháng sau chúng ta sẽ đính hôn-Zen dứt khoát.

-Tháng tháng sau?-Keyshi ngạc nhiên,những tiếng bàn tán nổi lên.

-Không được sao?-Đôi mắt mở to,ngây thơ nhìn Keyshi.

-Được được tháng sau thì tháng sau-Keyshi vui mừng ôm chầm lấy Zen.

-Keyshi,em khát nước-Zen biểu mời.

-Được,anh lấy nước giúp em-Giờ đây trong mắt Keyshi chỉ có bóng hình của Zen.

Cô như sực nhớ điều gì đó,Zen xoay người nhìn về phía Barbara đang ngơ ngác.

-Cô sai rồi.Thứ tôi cần không phải tiền cũng không phải bạc mà là những viên kim cương-Zen kiêu ngạo lên tiếng.

Trong góc khuất của góc phòng,Jack đứng nhìn Zen rất lâu như muốn lập tức bỏ nhào đến cô.

-Đúng vậy!Cô em dâu bé nhỏ những tờ tiền xé là rách không xứng đáng với em,những thỏi vàng thô kệch cũng không đủ tư cách chỉ có những viên kim cương cao quý và sang trọng được mài dũa tinh tế,bản chất sinh ra là để được nâng niu và yêu chiều mới thật sự phù hợp với em-Jack thì thầm chỉ đủ để mình anh nghe.

Bạn đang đọc truyện *Bông Hoa Nở Rộ Trong Tay Ác Ma* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Yêu Suốt Ngày Đêm

Ngày hôm sau, trên mọi tờ báo, tạp chí đều đăng tin nóng hổi” Chim sẽ biến phượng hoàng, đưa cháu gái bị bỏ rơi đánh bại đại tiểu thư danh giá”

Kết.. Tiếng xe hơi thắng gấp.

Linda và Barbara bước xuống xe xung quanh là bảo vệ vội vã hướng dinh thự đi đến. Từ xa đám phóng viên đã chờ sẵn, thấy hai người đi đến liền chạy lại.

-Phu nhân Linda bà có ý kiến gì về bài báo sáng nay.

-Phu nhân Linda bà nghĩ sao về việc tiểu thư Zen cướp đi con rể hoàng kim của bà?

-Tiểu thư Barbara có phải bây giờ cô rất ghét tiểu thư Zen hay không?

-Tiểu thư Barbara xin cô hãy cho ý kiến-Hàng loạt câu hỏi, hàng trăm máy ảnh hướng về Linda và Barbara không ngừng bấm máy.

Tin tức nhanh chóng lan truyền ra ngoài. Từ một cô gái vô danh trong vòng một đêm trở thành người nổi danh nhất Anh Quốc. Một con chim sẽ bé nhỏ phút chốc hóa phượng hoàng ngự trị trên trời cao.

-Đúng là tức chết, lại tạo cơ hội cho con nhỏ đó-Linda nghiêng răng, bà liếc nhìn qua khuôn mặt ủ rũ của Barbara-Hãy bỏ bộ mặt đó đi-Linda bức tức.

-Nhưng giờ chúng ta cũng có làm gì được đâu.Mọi chuyện đã xong hết rồi-Barbara buồn bã.

-Xong??-Linda trào phúng-Ai nói đã xong?Chỉ cần ngày nào con nhỏ đó và Keyshi chưa kết hôn thì ngày đó chúng ta vẫn còn hi vọng.-Linda nhếch miệng.

-Mẹ!Vậy chúng ta phải làm gì?-Barbara nhìn Linda đầy hi vọng.

-Con gái ngoan ,con hãy nghĩ xem.Nếu ngày đính hôn không có nhân vật nữ chính sẽ như thế nào?-Linda chậm rãi, ánh mắt bắt chợt sáng lên.

-Nếu không có nhân vật nữ thì dĩ nhiên phải hủy bỏ rồi-Barbara ngây thơ trả lời.

-Tiệc đính hôn lần này có rất nhiều nhân vật lớn còn có ngài tổng thống đến.Cho nên dù bữa tiệc không có nhân vật chính vẫn phải tiếp tục-Laura dịu dàng lên tiếng.

-Không có nhân vật nữ chính vẫn phải tiếp tục sao?-Barbara lặp lại câu nói,như hiểu ra điều gì đó cô chột kêu lên-Mẹ,không lẽ mẹ định..-Barbara bỏ dở câu nói.

-Con gái ngoan của mẹ,con hãy yên tâm khi nào mẹ còn ở đây sẽ không ai có thể cướp đi những thứ con muốn-Linda xoa đầu Barbara một cách dịu dàng.Ánh mắt bà ta trở nên thâm độc “Cái này là do mày tự chuốc lấy,không thể trách ai được.”

Thời gian thấm thoát trôi cuối cùng cũng chỉ còn một ngày nữa sẽ đến ngày mà mọi người mong chờ.

Đình..Keyshi đưa Zen về đến trước cửa nhà,anh vẫn đứng yên không chịu đi.

-Tại sao còn chưa về?-Zen thắc mắc.

-Sao em không chịu dọn đến nhà anh chứ.Ngày mai là đính hôn rồi,dọn sớm chút xíu cũng không được-Keyshi phụng phịu.

Nhìn thấy khuôn mặt của Keyshi,Zen lại nực cười.Từ lúc quen anh,những khi không hài lòng,anh đều làm nũng như vậy.Dẫu biết là anh đang giả vờ nhưng cô lại không có cách nào để cự tuyệt.Anh đúng là rất biết cách lợi dụng nhan sắc của mình.

-Anh cũng biết nói ngày mai là đính hôn rồi,xong bữa tiệc em sẽ dọn đến nhà anh ngay.Còn bây giờ thì ngoan về nhà ngủ sớm đi-Zen dịu dàng.

-Muốn anh về cũng được,chỗ này..-Keyshi chỉ vào môi mình-Một cái thôi,một cái sẽ về ngay-Keyshi gian trá cười.

Zen lắc đầu,cô thật sự hết cách với người con trai này.Con nhón chân môi cô chạm vào môi anh,hình ảnh ngày trước trở về,cảm giác rất giống,vẫn không thay đổi,rất mềm và ấm.Nụ hôn kết thúc,vòng tay Keyshi ôm chặt lấy Zen,anh cúi mặt vào cổ cô.

-Anh hứa với em trọn kiếp này chỉ có mình em,anh nguyện sẽ yêu em suốt ngày đêm-Keyshi thò thẻ bên tai Zen như một lời thề ước,mong cô hãy tin anh.

Sáng hôm sau.

Tiểu thư dậy dậy dậy-Janet xông vào phòng Zen,lay mạnh cô.

-Chuyện gì vậy Janet?Hôm nay tôi không có đi học-Zen cuộn người lại,lười biếng lên tiếng.

-Không đi học nhưng hôm nay tiểu thư và cậu Keyshi sẽ đính hôn,cô còn nằm đây nữa-Janet xóc mền của Zen lên.

-Janet,cô bình tĩnh lại.Hôm nay là ngày đính hôn nhưng buổi tiệc tổ chức vào chiều tối chứ không phải sáng sớm bây giờ-Zen trấn tĩnh Janet.

-Ồ phải ha..-Như nhớ điều gì đó.Janet cười lấy lòng nhìn Zen,sửa lại mền gối giúp cô-Tiểu thư ngủ tiếp đi lấy sức cho tối nay.-Janet chạy nhanh ra khỏi phòng đóng cửa lại.

Keyshi đang trong phòng họp,chăm chỉ làm luôn công việc của những ngày tới.Anh muốn sau khi đính hôn sẽ có thể đưa Zen đi khắp nơi.

-Thưa tổng giám đốc đây là tài liệu cho buổi họp-Thư ký của Keyshi từ ngoài bước vào,đưa hồ sơ đang cầm cho anh.

-Maya hôm nay có những công việc gì?-Mắt Keyshi vẫn dán vào hồ sơ.

-Hôm nay ngài chỉ có buổi họp này thôi,chiều nay không có cuộc hẹn-Maya trả lời đôi con ngươi ngưỡng mộ vẫn dõi theo Keyshi.

-Được rồi,cô ra ngoài đi.Nếu có ai đến tìm tôi thì không gặp.Cuộc họp này có thể kéo dài đến trưa đây.Cô gọi điện đặt cơm đi.

-Vâng-Maya rời khỏi phòng.

Zen bước xuống từ taxi,cô đứng trước một tòa cao ốc,bước vào trong hướng đến quầy tiếp tân.

-Cho tôi hỏi văn phòng tổng giám đốc ở lầu mấy vậy?-Zen nhẹ nhàng hỏi.

-Vâng,phòng tổng giám đốc ở lầu 20,cô có thể đi thang máy ở đằng kia-Cô nhân viên niềm nở trả lời.

-Cám ơn.-Zen hướng phía thang máy đi đến

Chờ Zen đi được một khoảng xa.

-Lại thêm một người ăn bám-Một cô nhân viên khác lên tiếng-Chắc lại là những diễn viên,người mẫu tạm bợ lại đến đây bám đuôi chứ gì?

-Không phải đâu.Tôi thấy cô gái này quen mặt lắm,nhất là màu tóc rất đặc biệt hình như đã thấy ở đâu rồi thì phải-Người bên cạnh lên tiếng,như nhớ

được gì đó,cô liền lục lọi những thứ trên bàn-Đây rồi,cô ta là là là ...-Người tiếp tân không nói nên lời,tay không ngừng chỉ vào tạp chí.

Mọi người tập chung lại,có người còn dặt tờ báo trên tay cô nhân viên.

-Hèn gì thấy quen như vậy?Thì ra là người gần đây nổi như cồn,trong một đêm chìm sê hóa phượng hoàng.

-Chắc là dùng vẻ đẹp để quyến rũ giám đốc chứ gì?-Một người khác khinh thường lên tiếng.

-Nhưng nhìn cô ấy thật sự rất đẹp.Lúc này nói chuyện,tôi đã bị ánh mắt của cô ta hút vào,mắt cô ấy thật sự rất đẹp mà còn to nữa.-Cô nhân viên tán thưởng.

-Nói cô ngây thơ đúng là ngây thơ.Không đẹp sao có thể quyến rũ đàn ông được,cô không thấy trên báo đã ghi rõ sao?-Người khác chỉ vào tờ báo-Cô ta buộc giám đốc trao hết tài sản cho cô ta.Cái này không vì tiền thì vì cái gì?Theo tôi thấy cô ta sớm muộn gì cũng bị giám đốc vẹo 1 cái đá đi thôi.

Đình..Zen bước ra từ thang máy lầu 20,đi chưa được bao nhiêu bước đã bị hai bảo vệ ngăn lại.

-Cô à!Đây là lầu đặc biệt,không phân sự thì không được vào.Mời cô đi cho.

-Tôi đến đây để gặp tổng giám đốc của các người-Zen bình thản.

-Việc này..-Người bảo vệ đang ngập ngừng không biết làm sao thì.

-Có chuyện gì vậy?-Maya từ bên trong bước ra.

-Cô Maya,cô gái này bảo muốn gặp tổng giám đốc.

Maya nhìn từ trên xuống dưới người Zen.Cô làm ở đây đã lâu,không lạ gì cảnh những cô gái vì muốn đeo bám theo Keyshi mà tìm đến đây nhưng cô gái này cô thấy rất quen mặt mà cô không nhớ đã gặp ở đâu.

-Cô à!Cô muốn gặp tổng giám đốc,xin hỏi cô có hẹn trước không?-Maya nhẹ nhàng lên tiếng.

-Tôi đã hẹn trước rồi.

-Hẹn rồi??-Maya ngạc nhiên-Tôi là thư ký của tổng giám đốc,xin lỗi tôi không tìm thấy có cô gái nào đã hẹn trước hôm nay cả.

-Tôi hẹn anh ấy qua điện thoại,không lẽ cả điện thoại của tổng giám đốc cô cũng muốn quản sao?-Zen nhướn mày.

-Đây chỉ là lời nói một phía của cô,e là tôi không thể cho cô vào gặp tổng giám đốc được-Maya cao giọng.

-Cô có thể vào báo một tiếng mà-Zen vẫn bình tĩnh nhẹ nhàng nói.

-Bây giờ tổng giám đốc đang bận,không thể tiếp bất cứ ai.Mong cô về cho-Maya thẳng thừng đuổi khách.

-Nếu tôi không về thì sao?-Zen nhướn mày.

-Nếu cô không về thì tôi cũng đành xin lỗi vậy.Hai người hãy tiễn cô này về đi-Maya dứt khoát xoay lưng đi.

Nhưng cô chưa đi được mấy bước thì đã nghe tiếng la thất thanh từ phía sau,Maya xoay người lại đã thấy 2 bảo vệ lúc này nằm dưới đất vẻ mặt khổ sở kêu đau.Cô nhìn nhanh về phía Zen,cô thấy Zen vẫn đứng im đó nụ cười nhẹ nhàng nhìn cô.

Bạn đang đọc truyện *Bông Hoa Nở Rộ Trong Tay Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Bây Giờ-Sau Này-Mãi Mãi

-Cô đánh người?-Maya sợ hãi chỉ tay về phía Zen.

-Mắt nào của cô thấy tôi đánh người?-Zen trào phúng.

-Cô..

-Có chuyện gì bên ngoài vậy?-Một người đàn ông mở cửa phòng họp nói vọng ra.

-Có một cô gái đến đây quấy rối-Maya chạy lại phía phòng họp.

-Maya cô trở nên vô dụng từ khi nào?Một đứa con gái cũng không giải quyết được.-Giọng nói lạnh lùng vọng ra từ phòng họp-Maya cô nên nhớ tôi không cần những kẻ vô dụng-Keyshi nhìn thẳng Maya.

Đây mới là Keyshi thật sự,một tổng giám đốc lạnh lùng và quyết đoán.Không còn là Keyshi dịu dàng hay làm nũng mà thay vào đó là giọng nói lạnh băng,ánh mắt sắc bén.Có thể hỏi bất cứ ai trên thương trường:Keyshi Kuran là người như thế nào?Họ sẽ không ngừng ngại mà trả lời anh ta là ác ma trong giới kinh doanh,những người cản đường anh chưa từng ai có kết quả tốt.Anh như ác ma ngự trị trong bóng đêm xinh đẹp mà độc ác.Lời nói của anh là mệnh lệnh và cũng chưa từng ai khiến anh phải nhượng nhượng.

Maya đón nhận ánh mắt lạnh lùng của Keyshi.Cô cảm thấy người mình như rung lên,những lời muốn nói đều trôi ngược vào trong.Không khí lạnh lẽo bao trùm cả phòng họp.

-Keyshi-Giọng nhẹ nhàng từ sau lưng Maya vang lên.

-Ai cho cô vào đây?Mời cô về cho-Maya khó chịu.

-Zen?Em đến lúc nào?Sao không gọi anh?-Keyshi vội đứng dậy,đưa Zen vào phòng họp.

Hành động của Keyshi làm mọi người có mặt mở to mắt ngạc nhiên.Họ không dám tin những gì mình vừa thấy,người trước mắt đây là tổng giám đốc của họ sao?Giọng điệu dịu dàng này,ánh mắt yêu chiều này,là dành cho cô gái kia.Mọi người dồn ánh mắt vào người vừa bước vào phòng.Cô thật sự rất đẹp.Không trang sức quý giá,không trang điểm cầu kì,đơn giản mà cao quý.

-Em muốn tìm anh ăn sáng,nhưng anh đang bận-Zen lên tiếng.

-Chờ anh một chút,sẽ xong ngay thôi-Keyshi xoay qua Maya-Cô lấy ghế vào đây-Keyshi ngồi lại vào chỗ.

-Không cần-Zen bước đến ngồi lên đùi Keyshi,tay choàng qua cổ anh-Như vậy thì không cần ghế rồi-Zen nhìn Keyshi.

-Phải,không cần nữa-Keyshi rất phối hợp,anh ôm lấy phần eo thon gọn của Zen,kéo cô lại gần anh hơn.

Cảnh tượng ám muội trước mắt làm cho tất cả mọi người trong phòng họp phải đỏ mặt.

-Được rồi chúng ta tiếp tục-Tay phải Keyshi vẫn đặt trên eo Zen không di chuyển còn tay trái thì lật hồ sơ.

-Nhưng giám đốc đây là cuộc họp cơ mật,không nên có người ngoài..

-Zen không phải người ngoài-Keyshi không vui-Cô ấy sẽ là vợ tôi.Bây giờ,sau này và mãi mãi-Keyshi nhìn lướt qua những người trong phòng họp-Hiểu không?-Keyshi lên tiếng.Anh cần một câu trả lời.

-Hiểu.Thưa tổng giám đốc-Những người trong phòng họp nhỏ giọng.

-Nếu không còn ai có ý kiến gì thì chúng ta tiếp tục.

Cuộc họp được tiếp tục diễn ra,Zen ngồi im lặng quan sát,cảm thấy buồn chán,cô liền chọc phá mái tóc nân đỏ của Keyshi.Hành động của cô làm những người trong phòng họp phải thót tim.

-Bây giờ chúng ta họp đến đây thôi.Có ý kiến gì thì trưa nay bàn tiếp.Tan họp-Keyshi lên tiếng.

-Sao vậy?Vẫn chưa bàn xong?-Zen thắc mắc.

-Nhưng mà em vẫn chưa ăn sáng-Keyshi đau lòng trả lời.

-Vậy đi thôi-Zen đứng dậy khỏi đùi anh.

Giờ nghỉ trưa..Nhà ăn..

-Sao rồi.Sao rồi.Cô gái đó là ia vậy?

-Cô ta là vợ của tổng giám đốc.

-Cái gì?Không phải chứ.

Căn tin

-Tôi không tin cô ta là vợ của giám đốc đâu.Chắc chỉ là qua đường thôi.

-Tôi nghe nói giám đốc cho cô ta tham gia cuộc họp cơ mật đấy.

Hành lang..

-Cái gì?Anh Keyshi có bạn gái?Tôi không tin.

-Cô không tin thì tùy cô nhưng tôi nói cho biết,tổng giám đốc quản cả cuộc họp quan trọng chỉ để đưa cô gái đó đi ăn sáng thôi đấy.Tôi khuyên cô nên sớm dẹp mộng đi.

Thế là một đồn mười,mười đồn trăm,trong phút chốc cả tòa cao ốc 20 tầng hơn 100 nhân viên văn phòng,50 nhân viên quét dọn đều biết cô gái tóc xám là người không thể khinh thường.

Keyshi và Zen đi ăn sáng rồi anh đưa cô về đến tận nhà.Anh rất muốn ở lại bên cô thêm chút nữa nhưng anh phải trở lại công ty để hoàn thành hết công việc.Anh sẽ kiên trì chờ đợi,chỉ cần hết đêm nay,cô sẽ là của anh..mãi mãi.

-Janet,cô làm gì bỏ hết đồ vào valy vậy?-Zen vừa bước vào nhà đã thấy túi to túi nhỏ để đầy ngoài phòng khách.

-Janet đang soạn đồ.Tối nay làm lễ xong,chúng ta chỉ cần kêu người mang đi thôi,không cần soạn nữa.Tiểu thư thấy Janet thông minh không?-Janet tự hào nói ra dự định của mình.

-Thông minh-Chưa để Janet kịp vui mừng-Cô bỏ hết quần áo vào.Vậy chiều nay tắm không cần mặc đồ sao?-Zen nực cười hỏi.

-A..Quên mất.Mà quần áo Janet bỏ hết ở cuối,nếu lấy quần áo ra thì phải lấy đồ ra hết rồi.Trời ạ!Một chết mất-Janet than thở.

Zen buồn cười khi thấy Janet mặt mày nhăn nhó lấy đồ trong valy để lại ra ngoài.

Cuối cùng giờ khắc mong đợi cũng sắp đến,tuy chỉ là lễ đính hôn nhưng gia tộc Kuran đã bao cả nhà hàng lớn.Căn phòng được trang trí sang trọng và lộng lẫy như kiểu cách cung đình ngày xưa,trên những cột nhà to lớn những hình ảnh điêu khắc tinh tế được phủ thêm lớp vàng óng ánh bên ngoài,càng thể hiện được quyền uy và sự giàu có của hai gia tộc hùng mạnh.Không gian tăng thêm phần lẫm liệt khi chiếc đèn chùm trên trần nhà được thắp lên.Ánh sáng màu cam bao trùm cả căn phòng.Khách khứa đến mỗi lúc một đông,họ đều là những người có tiếng tăm và mất mũi ở hai giới kinh tế và xã hội.Cả người con trai thứ 2 của bá tước Art cũng từ Đài Loan trở về.

Nhân vật nam chính đang bên trong phòng thay đồ.Anh khoác lên người bộ vech đen,chiếc càvạt thack ngay ngắn.Tuy chỉ 18 tuổi nhưng Keyshi được trời phú cho dáng hình tiêu chuẩn,khuôn mặt như tượng tạc tinh tế cộng thêm mái tóc nâu đỏ bí ẩn.Tất cả hòa quyện tạo nên kiệt tác của các vị thần.

Keyshi cảm điện thoại làm vài động tác đơn giản.

Tinh..Tinh..Tinh..Trên màn hình điện thoại hiện lên số điện thoại quen thuộc,Zen nghe máy.

-Em đến chưa?-Giọng dịu dàng của Keyshi phát ra từ điện thoại.

-Đang trên đường đến-Zen và Janet đang bên trong xe taxi.

-Ừ,anh chờ em,nhanh chút..em yêu-Keyshi ngọt ngào lên tiếng Giờ khắc này đây anh có thể cảm nhận được tim mình đập rất nhanh.

-Ừ-Zen không phản đối,cô chỉ nhẹ nhàng trả lời một tiếng rồi cúp máy.

-Tiểu thư là cậu Keyshi sao?-Janet ngồi bên cạnh lên tiếng

-Ừ.

Janet đang muốn mở lời thì bỗng nhiên chiếc taxi thắng gấp, một chiếc xe hơi bảy chỗ chắn trước đầu xe. Đám người mặc áo đen đưa súng về phía tài xế, Zen và Janet uy hiếp.

Chát. Janet định la lên liền lãnh trọn cái tát của tên đeo kính đen. Zen thấy tình hình trước mắt, cô không nói gì tay lên lên đút vào túi bấm gọi Keyshi. Bọn người áo đen cầm súng uy hiếp cô, lời tuột cô vào xe của họ. Trước khi bị lôi đi, Zen nhanh nhẹn bí mật thấy điện thoại về phía Janet.

Bạn đang đọc truyện *Bông Hoa Nở Rộ Trong Tay Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Không Thể Quay Đầu Lại

Con đường lúc này vắng vẻ nên một lúc sau chiếc xe đã chạy mất tăm.Chỉ để lại người tài xế và Janet mặt xanh méc,sợ mất cả hồn đứng đó.

Tình..Tình..Tình..

Janet giật mình khi nghe chuông điện thoại,cô lần mò dưới đất tìm thấy điện thoại của Zen,nhìn vào màn hình”Là cậu Keyshi”,như người chết được cứu Janet vội nghe máy.

-Cậu Keyshi..Cứu..Cứu với-Janet vội vàng kêu lên,nước mắt bắt đầu trào ra.

-Janet có chuyện gì vậy?Zen đâu?-Đầu dây bên kia Keyshi phát hiện điều gì đó không đúng.

-Tiểu tiểu thư bị bắt đi rồi-Janet nghẹn ngào,nước mắt càng rơi nhiều hơn.

-Cái gì?-Keyshi lo lắng-Cô đang ở đâu?

-Ở cách nhà hàng hai ngã tư.

-Được rồi.Cô cứ đứng đó.Tôi sẽ cho người đến đón cô-Keyshi lấy lại bình tĩnh rồi cúp máy.

Bên trong phòng nghỉ ngơi.

-Chuyện gì vậy Keyshi?-Nick đứng gần đó phát hiện chuyện không ổn lên tiếng hỏi.

-Zen đã bị bắt cóc-Keyshi nghiến răng.

Câu trả lời làm cho Jack và Nick đều giật mình.

-Anh ra ngoài gọi mọi người-Nick nhanh chóng chạy ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn lại Jack và Keyshi.

-Có biết ai làm không?-Jack lạnh lùng lên tiếng.

-Tạm thời vẫn chưa biết-Keyshi ngồi xuống ghế tay nắm chặt điện thoại.

-Zen bị bắt đi có thật như vậy không?-Bá tước Art vừa vào phòng đã gần hỏi,theo sau là mọi người và một người đàn ông lạ.

-Phải.

-Vậy có cần báo cảnh sát không?Hay để em ra ngoài đổi ngày buổi tiệc lại-Barbara lo lắng.

-Buổi tiệc có không ít người tiếng tăm hơn nữa cả ngài tổng thống cũng đến.Tuyệt đối không thể đổi ngày,cùng lắm chỉ được dời lại vài phút thôi-Như chi chờ có thể Linda vội lên tiếng.

-Càng không thể báo cảnh sát.Việc này lan truyền ra ngoài thì sẽ ảnh hưởng đến hai gia tộc-Frank cũng lên tiếng.

-Cậu chủ,cô Janet đã đến-Người được Keyshi cử đi đón Janet đã trở về.Janet từ bên ngoài bước vào.

-Janet thực sự đã có chuyện gì?-Keyshi khẩn trương hỏi.

Janet liền kể đầu đuôi câu chuyện cho mọi người nghe.

-Khốn kiếp-Keyshi tức giận,bàn tay nắm chặt,mắt long đầy tơ máu,anh giờ đây như một vị thần lên cơn thịnh nộ.-Paul tập trung tất cả mọi người tìm kiếm khắp thành phố dù có lục tung thành phố này lên cũng phải lôi được bọn bắt cóc ra đưa Zen về đây-Keyshi lên tiếng hạ lệnh.

-Vâng-Người đàn ông lạ suốt buổi im lặng giờ mới lên tiếng.

Nếu nói gia tộc Akatsuki là gia tộc hùng mạnh nhất thì gia tộc Kuran chính là một vị vua thật sự.Gia tộc này không chỉ tập trung đầu tư vào Anh Quốc mà họ còn khuyết tán đất đai và quyền lực trên khắp thế giới.Chi cần là quốc gia có tiềm năng phát triển thì sẽ có việc làm ăn,đầu tư của gia tộc Kuran.Vì thế người thừa kế gia tộc này không khác gì vị chủ tể đầy quyền lực và giàu có cho nên bên cạnh mỗi vị vua đều có một người “âm vệ”.Họ chỉ trung thành tuyệt đối với vị vua đó và ở đây Paul chính là người chỉ nghe lệnh của người thừa kế gia tộc Kuran.

-Nếu trong lúc cấp bách thì phải tìm người thay thế-Bá tước Art điềm tĩnh.

-Không.Ngài bá tước có phải ngài đã quên,tôi đã từng nói một là Zen hai là không ai cả.-Keyshi kiên quyết.

-Nhưng lỡ cô ta không trở về kịp hoặc cô ấy đã...-Tiếng Barbara càng lúc càng nhỏ.

-CÂM MIỆNG-Keyshi quát lớn-Đừng so sánh người con gái của tôi với cô.Cô ấy là vợ của Keyshi Kuran này và nhất định cô ấy sẽ trở về.Vị trí này chỉ dành riêng cho Zen,tất cả người con gái khác đều không xứng đáng.-Keyshi lớn tiếng tuyên bố.Cả người anh toát ra khí lạnh bao trùm cả căn phòng.

Laura ở một bên nhìn con trai bà. Keyshi lúc nhỏ tuy lạnh nhạt nhưng không lạnh lùng. Nhưng lần đầu tiên Keyshi gặp cô gái kia, bà cảm nhận được có cái gì đó đang thay đổi ở con trai bà. Sau lần gặp đó, cô gái kia bỗng nhiên biến mất và từ đó con trai bà cũng không còn cười nữa. Keyshi lạnh lùng và thờ ơ trước mọi chuyện, dường như những thứ xung quanh không xứng đáng cho cậu để vào mắt. 6 năm, sau 6 năm cô gái kia cuối cùng cũng đã trở về và cũng là lần đầu tiên trong 6 năm, bà thấy được nụ cười thật sự vui vẻ của Keyshi. Và giờ đây, cô gái kia gặp chuyện, bà chưa thấy Keyshi tức giận như vậy bao giờ. Nếu Zen đột nhiên biến mất, bà không dám tưởng tượng Keyshi sẽ trở nên như thế nào. Dường như con trai bà đã yêu cô gái đó, yêu rất nhiều và đã không còn đường quay lại nữa.

Bỗng nhiên bị Keyshi quát, Barbara sợ hãi. Keyshi tuy lạnh lùng nhưng chưa bao giờ tức giận với cô như vậy. Nghĩ đến anh vì con nhỏ kia mà lớn tiếng với cô, cô càng không cam tâm. Bàn tay cô nắm chặt mặc cho móng tay đâm vào da thịt.

Bạn đang đọc truyện *Bông Hoa Nở Rộ Trong Tay Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Trở Về

Mọi người ra ngoài tiếp khách, cười nói vui vẻ như không có chuyện gì xảy ra. Chỉ có Keyshi giam mình trong phòng không cho ai quấy rầy, tựa lưng vào ghế, nhắm mắt nghỉ ngơi.

“- Anh yêu tôi sao?”

- Tôi sẽ ở lại bên anh nếu anh chuyển tất cả tài sản cho tôi.

- Ngài mai khi làm lễ xong, em sẽ dọn đến nhà anh.”

- Anh đã làm theo những gì em nói. Hôm nay em sẽ dọn đến nhà anh. Em đã nói thì không được gạt anh đâu Zen.

Khu ngoại ô, cách xa thành phố.

- Anh hai, con nhỏ này ngon như vậy, thả nó thì tiếc quá. Hay chúng ta ..- Một tên trong đám bắt cóc nhìn Zen thêm thưởng.

- Đừng làm càn- Tên được gọi là anh hai không vui lên tiếng.

Reng. Reng. Reng. Tên anh hai ra ngoài nghe máy.

- Chuyện gì vậy? Anh hai.

- Thay đổi kế hoạch. Bà ta bảo giết con nhỏ này- Tên anh hai nhìn Zen ác ý.

- Haizz! Đẹp như thế chết thật uổng- Tên đeo kính đen sờ vào mặt Zen.

- Ai bảo các người làm vậy- Zen bị trói hai tay hai chân, khuôn mặt bình tĩnh lên tiếng.

Tên cầm đầu nhìn cô. Trong lòng hắn rất thán phục cô gái này, từ lúc bị bắt đến giờ cô không hề kêu gào, khóc lóc hay sợ hãi. Nhưng dù thán phục đến đâu đã nhận tiền thì phải làm việc.

- Anh hai. Em nhận được tin có người đang lùng sục khắp thành phố để tìm con nhỏ này, sớm muộn gì cũng tìm đến đây. Chúng ta phải nhanh lên.- Một tên khác từ bên ngoài chạy vào thông báo.

- Cô không cần biết chuyện này. Nếu có trách thì hãy trách cô đã phạm vào người không nên phạm.- Tên cầm đầu lạnh lùng đưa súng về phía Zen.

Rầm. Đùng. Đùng. Đùng. A..A..A..

Một đám người mặc vest đen tay cầm súng từ ngoài xông vào. Đám bắt cóc chưa kịp phản ứng thì mỗi tên đã lãnh trọn một viên đạn vào chân. Trong phút chốc đám người áo đen đã làm chủ tình hình. Một người con trai khuôn mặt lạnh lùng từ ngoài chậm rãi bước vào. Anh không nhìn đám bắt cóc, mà trực tiếp đi về phía Zen.

- Cậu chủ- Đám người áo đen đồng loạt hô.

Zen giương mắt nhìn người con trai cao lớn trước mặt, mái tóc vàng có vài sợi đã cháy nắng, đôi con ngươi màu đỏ vẫn như ngày nào nhìn Zen chăm chú.

- Trở về rồi sao?- Zen nhếch miệng, nhẹ nhàng lên tiếng.

-Vâng,Thưa cô chủ-Người con trai dịu dàng trả lời,ngồi xổm xuống nhẹ nhàng cúi trối,đỡ cô đứng dậy,chạm rài sửa lại mái tóc dài có vài phần rối của Zen.Cô cũng không phản đối hay tránh né.Hành động của anh làm cho những tên áo đen há hốc mồm.Trong mắt ngoại trừ không tin cũng chỉ là không tin.

-Mike,người của anh còn quá kém cỏi-Zen lạnh lùng lên tiếng.

-Cái gì hả con nhóc!Nếu không có tụi tao thì mày đã chết rồi-Một tên áo đen tức giận hung hăng đi về phía Zen.

Tên đó bước được vài bước đã bị nắm lấy cổ áo,lãnh trọn cú đấm của Mike ngã nhào xuống đất.

-Tất cả người của Demon nghe cho rõ.Từ nay về sau,cô ấy chính là cô chủ của các người.Mệnh lệnh của cô ấy các người phải tuyệt đối tuân theo.Dù mệnh lệnh đó là bảo các người giết tôi.-Rầm.Tay Mike đập mạnh vào cái bàn gần đó-NGHE RÕ KHÔNG?-Mike lớn tiếng.

Bọn đàn em nghe thấy lời của Mike đều nhón nháo lên.Và trong lúc đó một tên bắt cóc đã thừa lúc tình hình hỗn loạn,tay cầm dao vùng chạy về phía Zen.Sự việc diễn ra quá nhanh bọn đàn em cũng không kịp phản ứng.

Bạn đang đọc truyện *Bông Hoa Nở Rộ Trong Tay Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Bắt Đầu

Mike muốn bước đến ngăn cản nhưng bị cái liếc mắt của Zen làm khựng lại.Và như thế tên bắt cóc dễ dàng tiến đến gần Zen,hắn vui mừng những tưởng mình đã thành công.Khi con dao sắp cắm vào da thịt Zen thì..

Rắc..Bàn tay cầm dao của tên bắt cóc bị bẻ quẹo ra phía sau,đánh rơi con dao.Hắn chưa kịp la đau liền lãnh trọn cú đá vào bụng,chưa dừng lại ở đó,tiếp theo là hai quả đấm liên tiếp vào mặt.Và cuối cùng hắn thấy mình như bay bổng.

Rầm.tên bắt cóc bị ném vào tường một cách không thương tiếc với khuôn mặt bê bết máu.

Bọn đàn em như không tin những gì mình vừa thấy.Họ mở to mắt nhìn người trước mặt.Người con gái mảnh khảnh,nhìn bề ngoại như tiểu thư thiên kim,sức tay trời gả không chật lại có những đường võ nhanh và mạnh,sức và lực đều đầy đủ,ra chiêu nhanh gọn và đẹp mắt.Làm được như vậy tuyệt đối phải là cao thủ trong giới võ thuật.Họ dời ánh mắt tội nghiệp về tên bắt cóc đang nằm bất tỉnh dưới đất kia.Bọn họ có thể cảm nhận được nếu những cú đấm lúc nãy mà chạm vào da thịt,thì thật sự rất thảm.

-Còn đứng ngậy ra đó làm gì?Không lòi hẳn qua một bên-Zen lạnh lùng lên tiếng.

Bọn đàn em lúc này có ý kiến cũng im bặt ngoan ngoãn nghe lời.Zen nhặt con dao từ dưới đất lên,ngồi vào cái ghế gần đó.

-Mang tên đó đến đây-Zen chỉ vào tên cầm đầu.Bọn đàn em lúi kệch tên đang dầy dục đến trước mặt cô.Cô khom người lấy chiếc điện thoại lúc này tên bắt cóc vừa nghe-Bà chủ của các người là ai?-Zen vừa bấm điện thoại vừa đứng dung hoi.

Tên bắt cóc im lặng nhìn chằm chằm Zen không nói gì.

Bóp..Bóp..Bóp..

-Mày bị câm hả?Chị hai đang hỏi mày đó.Ai sai tụi bây làm việc này-Bọn đàn em tức giận,ra sức không ngừng đánh tên bắt cóc.

Những tên còn lại muốn xông lên nhưng đều bị giữ chặt,đánh cấn rằng phần nộ nhìn Zen đang ung dung lục lọi gì đó trong điện thoại của anh hai họ.Tên cầm đầu dù bị đánh đến sắp ngất xỉu cũng không hé một lời,cả tiếng kêu đau cũng không có.

-Trật tự tí nào-Zen nhấn vào nhật ký cuộc gọi,gọi vào số vừa gọi đến.Nghe thấy lời cô bọn đàn em đều dừng động tác.

Tin..Tin..Tiếng chờ máy từ điện thoại phát ra.

-Alô..Mọi chuyện thế nào rồi?-Giải quyết con bé đó chưa?-Giọng một phụ nữ vọng ra từ điện thoại.

Mặc cho người bên kia hỏi bao nhiêu lần,Zen vẫn im lặng không trả lời.Khóe miệng cô khẽ nhếch,quăng mạnh điện thoại vào tường,chiếc điện thoại rơi xuống đất vỡ làm đôi.Cô im lặng nhìn ra ngoài cửa sổ ”Đã không chờ được nữa sao?”

-Cô chủ sắp đến giờ rồi-Mike biết tin hôm nay Zen và Keyshi Kuran sẽ đính hôn.Trên đường đến nhà hàng,anh thấy cảnh cô bị bắt đi và anh biết đã đến lúc mình phải trở về.

-Mike-Zen ra dấu bảo anh khom người xuống,cô nói gì đó vào tai anh rồi đứng dậy bước đi.

-Chị hai còn bọn này phải làm sao?-Bọn đàn em lên tiếng hỏi.

-Tất cả giết sạch.Ngoại trừ tên đó..-Zen chỉ tay về tên đeo kính đen đang sợ hãi-Trước khi giết..chặt đôi tay của nó-Nét mặt cô bình tĩnh đến đáng sợ.

Mike ở lại căn dặn gì đó rồi theo sau Zen bước ra ngoài,sau lưng vang lên những tiếng la thảm thiết,khiến người nghe không khỏi rùng mình.

Bạn đang đọc truyện *Bông Hoa Nở Rộ Trong Tay Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Đón Nhận

-Keyshi đã đến giờ rồi.Nếu không tìm được Zen thì phải thay thế người thôi-Bá tước Art khuyên.

-Keyshi!Đây chỉ là tiệc đính hôn .Thật chất không quan trọng ,ai cũng được mà.Cũng không phải đính hôn với ai thì phải cưới người đó-Frank cũng lên tiếng thuyết phục.

-Anh Keyshi,em cũng có thể mà.

Cốc..Cốc..Cốc..

-Vào đi-Keyshi nãy đến giờ im lặng lên tiếng.

Paul từ ngoài bước vào.

-Sao rồi?-Keyshi khẩn trương.

-Chúng tôi đã tìm được bọn bắt cóc tại một ngôi nhà hoang ở ngoại ô.Nhưng mà..-Paul ngập ngừng.

-Thế nào?-Keyshi càng căng thẳng hơn.

-Bọn chúng,tất cả đều chết sạch.

Mọi người đều kinh hoàng khi nghe câu nói của Paul.Linda và Barbara khuôn mặt dần tái xanh.

-Vậy có tìm thấy Zen không?-Keyshi chưa kịp hỏi Linda đã lên tiếng trước.

-Dù đã tìm khắp xung quanh nhưng vẫn không tìm thấy tiểu thư Zen.Nhưng trên tường có ghi chữ-Paul nói lại cảnh kinh hoàng lúc nãy nhìn thấy.

-Chữ gì ?-Keyshi từ ghế ngồi thẳng người dậy.

-”Chờ em“.

-Ha..Ha..Ha..Mọi người nghe cho rõ đây.Dời buổi tiệc lại đến khi Zen trở về-Keyshi như điên loạn mà cười to.

-Keyshi những người ngoài kia không thể chờ được nữa-Bá tước Art không vui lên tiếng.

-Ai không thể chờ thì người đó có thể ra về.Paul mời tất cả mọi người ra ngoài,không ai được bước vào đây-Keyshi ngồi vào ghế xoay lưng về phía mọi người.

Trong phòng yên tĩnh chỉ còn mình Keyshi.Anh ngồi trên ghế nhắm mắt nghỉ ngơi “Anh sẽ chờ,chờ đến lúc em quay về.Anh đã nói chỉ yêu một mình em thì người đứng bên cạnh anh chỉ có thể là em.Không ai có thể thay thế”.

-Anh Frank đến giờ rồi tại sao vẫn chưa làm lễ.Có phải đã xảy ra chuyện gì không?-Một người khách thốc mác lên tiếng làm những người xung quanh cũng bắt đầu xôn xao tỏ vẻ không vui.

-Mọi người yên tâm,vì kệt xe nên cô dâu đến hơi trễ.Mọi người vui lòng chờ thêm vài phút.Hay là mọi người thường thức văn nghệ trước.Buổi lễ sẽ được diễn ra sớm thôi-Frank đang ngập ngừng thì Nick đã lên tiếng giải vây.

-Mong là như vậy-Người khách tạm thời hài lòng.Tiếng bàn tán cũng tạm lắng xuống.

-Không biết sẽ kéo dài được bao lâu?-Laura lo lắng.

-Keyshi thật không đúng.Tại sao lại không nghĩ đến tình hình như thế? -Linda một bên châm dầu vào lửa.

-Mẹ yên tâm đi.Keyshi đã lớn rồi.Em ấy biết tính toán mà.Chúng ta nên tin tưởng em ấy.-Nick trấn an Laura-Phu nhân Linda,bà cũng mong Zen trở về mà phải không?-Nick nhẹ nhàng hỏi.

-Tất..Tất nhiên.Tôi là dì nó dĩ nhiên là mong nó trở về rồi-Linda cười tươi.

-Vậy thì cảm ơn dì quá-Mọi người giật thót hướng mắt về giọng nói phát ra.Zen chậm rãi hướng mọi người đi đến,sau lưng là người con trai lạ.

-Tiểu thư..Tiểu thư,cô không sao chứ?-Janet từ xa lo lắng chạy lại.

-Tôi không sao.

-Đã về thì tốt rồi.Mau vào trong thay quần áo.Có chuyện gì hãy để làm lễ xong đã-Frank lên tiếng thúc giục.

Zen đi nhanh lướt qua mọi người,đến gần Linda.

-Trong điện thoại..giọng dì nghe rất rõ đấy-Zen nói rất nhỏ chỉ đủ để cô và Linda nghe thấy.Khuôn mặt bà ta từ xanh chuyển sang đỏ sau đó trắng bệch.

-Phu nhân,người không khỏe sao?Sao mà đỏ nhiều mồ hôi vậy?-Janet cảm thấy kì lạ “Trong phòng máy lạnh mà cũng đổ mồ hôi sao ta?”.

-Tôi không sao.Nhiều chuyện.-Linda hăng học rồi bỏ đi.

Zen ra đầu cho Mike đứng chờ bên ngoài.Một mình cô mở cửa bước vào phòng.

-Tôi đã nói không cho ai vào.Không nghe thấy sao?-Keyshi nhìn ra ngoài cửa sổ,xoay lưng về phía cửa.

-Ai đã làm người yêu em giận vậy?

Keyshi lập tức xoay người lại,trước mắt là hình bóng người anh yêu thương,hình bóng anh muốn bắt lấy trong giấc mơ,người đã nắm giữ trái tim anh.Anh chạy nhanh lại như sợ hình bóng đó biến mất,ôm chặt lấy nó,giữ nó mãi mãi bên anh.

-Đừng như vậy nữa biết không?Đừng đột nhiên biến mất.Tim anh không chịu nổi đâu.

Keyshi siết chặt như muốn hòa tan Zen vào cơ thể mình.Cô cảm thấy không thể thở được nhưng cô không đẩy anh ra,cô vương tay ôm lấy anh.

Bạn đang đọc truyện *Bông Hoa Nở Rộ Trong Tay Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Vệ Sĩ Độc Quyền

Tuy lúc đầu có chút trục trặc nhưng buổi tiệc đã diễn ra theo đúng trình tự của nó trước sự vui mừng của quan khách,ánh mắt căm thù của Linda và khuôn mặt buồn rầu của Barbara.Buổi tiệc kết thúc,mọi người tập trung về dinh thự riêng của Keyshi.

-Mọi chuyện là như thế nào?Tại sao lại có người bắt cóc con?-Frank lên tiếng hỏi khi mọi người đã tìm được chỗ ngồi của mình trên sofa ở phòng khách.

-Chắc là một sự nhầm lẫn vì một lúc sau họ đã thả con ra.-Zen thần nhiên trả lời.-Phải không?Dì Linda.

-Phải..PhảiDĩ nhiên rồi Zen rất tốt bụng,làm sao gây thù oán với ai được.-Linda gượng cười.

-Người con trai kia là ai vậy?-Barbara đề cập qua chuyện khác.

-Khi thấy tôi lang thang trên đường Mike đã tốt bụng đưa tôi về.Và tôi quyết định anh ấy sẽ là vệ sĩ của tôi.-Zen đơn giản giải thích.

-Vệ sĩ??Hử..thì cũng chỉ là người làm thôi.Tôi đang khát nước,đi lấy nước đi-Barbara hắt mặt về hướng Mike khinh thường.Anh vẫn đứng yên phía sau Zen không nhúc nhích.-Này..Tôi nói anh không nghe sao?Bộ bị điếc rồi hả?-Barbara bực tức.

-À..Tôi quên nói cho cô biết.Mike là vệ sĩ nhưng là vệ sĩ độc quyền của tôi.Tất là chỉ có lời tôi nói anh ấy mới làm theo thôi.-Zen nhếch miệng-Phải không Mike?

-Vâng..Thưa cô chủ.-Mike lên tiếng thừa nhận.

Nhìn thấy Barbara đang định nói gì đó,Zen liền che miệng ngáp nhẹ một cái.

-Em mệt sao?-Keyshi bên cạnh nhẹ nhàng hỏi.

-Ừ.

-Bây giờ cũng khuya rồi.Mọi người cũng nên về nghỉ ngơi đi-Keyshi khéo léo.

-Vậy chúng ta về đây.Hai đứa cũng nghỉ ngơi sớm đi-Bá tước Art đứng dậy.Barbara muốn nói gì đó nhưng thấy ánh mắt không vui của Keyshi cũng đành cản môi ra về.

Khi mọi người đã ra về hết.

-Janet,cô sắp xếp một phòng cho Mike.Từ nay anh ta sẽ ở đây-Zen nhìn qua Keyshi như xem biểu hiện của anh.Anh chỉ đáp lại cô bằng nụ cười nhẹ.

Sau khi dọn đồ hết mọi việc Keyshi và Zen về phòng.

-Keyshi nếu có người muốn giết em,thì làm sao bây giờ?-Zen nhìn anh.

-Người anh yêu..em nên biết..Anh sẽ không để điều đó xảy ra.Anh không cho phép ai cướp em từ anh và sẽ giết hết những kẻ dám làm em tổn thương - Anh nhẹ nhàng vuốt mái tóc dài của cô.

-Nếu người làm tổn thương em là anh thì sao?

-Sẽ không..Anh sẽ không xuống tay với em,không bao giờ khiến em phải đau..Vì anh yêu em

Zen vương tay chạm vào gò má đỏ hồng vì uống qua nhiều rượu.

-Keyshi Kuran..Anh hãy nhớ những gì hôm nay đã nói.Nếu anh dám trái lời,chính tay em sẽ cầm dao đâm thật sâu vào phía bên trái ngực anh,moi ra thứ chôn sau trong da thịt.Em muốn xem xem nó màu gì?-Zen nhìn sâu vào đôi mắt của Keyshi.

-Được..Nhưng Zen Akatsuki em cũng phải nhớ kĩ.Vào ngày hôm nay trong giờ phút này,em là của tôi.Nếu em dám rời bỏ tôi thì tốt nhất em nên chạy thật xa và đừng bao giờ để tôi tìm được.Nếu không chính bàn tay này sẽ bẻ gãy chiếc cổ mảnh khảnh của em

Cứ như thế,hai người tựa vào nhau,ôm nhau ấm áp chìm vào giấc ngủ.Bên ngoài bầu trời đêm tối mịt,âm u báo hiệu cuộc giông tố sắp đến.

Sáng hôm sau,Mike vừa mở cửa đã thấy Janet đứng chờ sẵn.

-Có chuyện gì?-Mike lạnh lùng lên tiếng.

-À..Không Thấy anh mới đến nên đến hỏi anh có cần gì hay không thôi.Mà tôi thấy anh quen lắm,hình như đã gặp ở đâu rồi thì phải.Có phải trước đó chúng ta đã từng gặp nhau không?-Đôi mắt mở to ngây thơ nhìn Mike.

-Cô chủ ở đâu?-Mike không hề quan tâm đến câu hỏi của Janet.

-Cô chủ?Ý anh nói là tiểu thư hả?Cô ấy đang ở ngoài vườn uống cà phê sáng.-Janet chân thật trả lời.

-Khu vườn ở chỗ nào?

-Anh đi xuống tầng dưới,quẹo ra sân sau,đi qua khu nhà kho đến sân chơi,rẽ trái sẽ thấy-Janet tận tình chỉ đường.

Mike không nói gì,nghiêng người đi ngang qua Janet.

-Ồ..Này..Anh chưa trả lời câu hỏi của tôi.Có phải chúng ta đã gặp nhau rồi không?-Janet đuổi theo sau Mike.

Anh cứ sai bước đi,không quan tâm đến Janet bên cạnh.

-Cô chủ-Mike nhìn người trước mặt.

-Ừ.Janet cô đi làm việc của mình đi-Zen nhìn Janet.

-Vâng-Janet biểu môi xoay người đi.

-Đã lần theo số điện thoại đó,chủ của nó là người đàn bà này.Và ở tổ chức sát thủ cũng tìm được hồ sơ khách hàng của bà ta.-Chờ Janet đi xa,Mike mới lên tiếng.Anh đặt tấm hình lên bàn.

Cô nhìn tấm hình trên bàn,trong hình là người đàn bà quần áo sang trọng,trang sức quý giá đang xoay mặt qua chỗ khác,không nhìn vào ống kính và dường như bà ta không biết mình đã bị chụp lén.

-Mike..Cho người theo dõi bà ta 24/24,tìm hết lý lịch và mọi tây của bà ta.Trước đây..bây giờ,bà ta là ai?Làm gì?Gặp gỡ những ai?Tôi đều muốn biết-Zen nhìn vào khoảng không ánh mắt chớp lóe lên tia sáng rồi biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Bông Hoa Nở Rộ Trong Tay Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Không Hối Hận

Khi thức dậy không thấy Zen bên cạnh,thông qua lời của Janet,anh biết cô đang ở ngoài vườn.

-Zen-Keyshi từ xa đi đến.

-Được rồi.Đi làm việc của anh đi-Zen lạnh lùng giao phó.

Mike và Keyshi đi ngược chiều đối mặt với nhau.Ánh mắt cả hai đều nhìn về phía đối phương.Mắt giao mắt,đánh giá lẫn nhau.

-Sao lại dậy sớm?Không ngủ thêm?-Keyshi ngồi vào bên cạnh Zen,kéo cô lại gần anh hơn.-Sao lại có ảnh di Linda ở đây?-Anh nhìn qua tấm hình đặt trên bàn.

-Nói thử xem?-Zen cười nhạt nhìn anh.

-Không lẽ bà ta là người đứng sau vụ bắt cóc hôm qua-Ánh mắt Keyshi chứa đầy sát khí.

-Sao lại nói vậy?Không phải hôm qua em đã nói là một sự nhầm lẫn rồi sao?-Zen cười tươi như hoa đang nở.

-Nhầm lẫn??Anh không nghĩ vậy-Keyshi thản nhiên trả lời.

-Tại sao?

-Vì anh biết người anh đang ôm không phải người con gái tầm thường.Em có thể làm điều mà người khác không thể.Và em cũng dễ dàng nắm giữ được cái mà suốt đời những người con gái khác không thể có được-Keyshi thì thầm bên tai Zen.

-Nói thử xem nào?-Cô tựa lưng vào anh.

-Em có vẻ đẹp mà hoa phải nhúng nhường,sự sắc sảo của một bức tranh khóa thân và quan trọng là trái tim anh..tình nguyện trao cho em-Keyshi dịu dàng.

-Người con trai ngốc nghếch.Nếu em bỏ đi anh sẽ không còn gì hết..sẽ mất hết tất cả.-Zen khó hiểu.

-Vậy thì đã sao?Những thứ anh cho em..suốt đời này cũng không hối hận.Hướng hồ chi em sẽ không bao giờ có rời khỏi anh-Keyshi chắc chắn.

-Anh khẳng định??

-Phải..Anh khẳng định.Em sinh ra là để dành cho anh và anh cũng vậy.Có mặt tại đây chỉ để mãi mãi thuộc về em

Zen không nói gì càng dựa sâu vào người Keyshi hơn.Cô không biết quyết định hôm nay của cô là đúng hay sai?Cô cảm nhận được ở bên người con trai này,cô sẽ lấy lại được niềm hạnh phúc,sự ấm áp mà cô đã mất đi.

-Sao hả?Có cần anh cho bà ta một bài học không?-Sau hồi lâu im lặng,Keyshi mới lên tiếng.

-Không nên..Cứ từ từ đã.Nếu bà ta đã thích chơi như vậy,tại sao chúng ta không đùa với bà ta một chút.Trò mèo vờn chuột này..càng ngày em càng có hứng thú-Zen nhếch miệng,ánh mắt trở nên quỷ dị.-Phải rồi..Anh mau vào nhà đi.Sắp đến giờ đi làm rồi đây.

-Thôi mà.Một chút nữa thôi,ôm em thêm chút nữa-Keyshi nài nỉ,càng ôm chặt Zen hơn.

-Không được.Thần là tổng giám đốc,không thể đi làm trễ,nếu không nhân viên sẽ lườm biếng-Zen đứng dậy trước khuyến khích.

Keyshi vẫn ngồi ì ra ghế,bầu môi bất mãn.Bất chợt Zen cảm thấy đầu choáng váng,đứng không vững.

-Zen..Em sao vậy?Ngồi xuống đây đi.-Keyshi hốt hoảng đứng dậy,đỡ cô ngồi vào ghế.

-Không sao.Chắc ngủ không đủ giấc thôi-Zen nhỏ giọng.

-Anh bế em vào trong-Chưa để Zen trả lời,anh đã bế xộc cô lên,đi thẳng vào phòng khách.-Lập tức pha nước chanh mật ong đến đây-Keyshi nhẹ nhàng đặt Zen xuống sofa.

Mike từ bên ngoài về,thấy cảnh trước mắt cũng hốt hoảng chạy đến,ngồi bên cạnh cô.

-Cô chủ,cô sao vậy?-Tuy mặt không biến sắc nhưng giọng nói đã bộc lộ vài phần lo lắng.

-Tôi không sao,chỉ hơi chóng thôi-Zen nhắm mắt tựa vào vai Keyshi nghỉ ngơi.

-Cậu Keyshi nước chanh đây-Janet đưa ly nước cho Keyshi.

-Uống chút nước chanh đi.Sẽ thấy dễ chịu hơn-Keyshi chậm rãi đưa nước chanh cho Zen.

-Được rồi.Em không sao đâu.Anh đến công ty đi-Cô ngồi thẳng người dậy nhìn Keyshi cười nhẹ.

-Tiểu thư..Cô lại bị như vậy nữa sao?-Janet bên cạnh lo lắng.

-Lại bị?*-Keyshi nhún mày.

-Dạ phải.Một tháng nay luôn thấy tiểu thư chóng mặt,mệt mỏi,hay ho.Có lúc tiểu thư còn nói bên ngực trái khó chịu nữa..

-Janet-Zen trừng mắt làm Janet im bặt,không dám nói tiếp.

-Tại sao chuyện như vậy không nói cho anh biết?*-Keyshi không vui nhìn Zen.

-Chỉ là chóng mặt,nhức đầu bình thường thôi.Chắc dạo này lo việc đính hôn nên hơn bạn.Nghỉ ngơi nhiều thì sẽ không sao?*-Zen trấn an.

-Không được.Hôm nay anh không đến công ty đưa em đến bệnh viện kiểm tra.

-Không nên.Cùng lắm một chút em đến công ty cho a trông nom em.Chịu không?

-Được rồi.Nhưng có chỗ nào không khỏe.Lập tức phải nói với anh.Bây giờ em nghỉ đi.Trưa nay anh kêu xe đến đón em.-Keyshi dìu Zen về phòng.

Sau khi chắc chắn Zen đã chìm vào giấc ngủ.Anh mới nhẹ nhàng bước ra khỏi phòng.

-Janet,cô đứng đây trông chừng,không cho ai vào quấy rầy Zen.Nếu có chuyện gì lập tức gọi điện báo cho tôi-Keyshi căn dặn-Còn nữa,cô ấy vẫn chưa ăn sáng.Khi cô ấy tỉnh dậy báo nhà bếp làm bữa sáng,nhớ phải có thêm cốc sữa-Keyshi vẫn chưa an tâm.

-Vâng cậu Keyshi.

Mike vẫn đứng im,ánh mắt nhìn đăm đăm cửa phòng như muốn nhìn xuyên qua nó.6 năm trước,sau khi cầm 2 triệu đi giải quyết khó khăn,anh đã gia nhập vào Demon,một trong những xã đoàn lớn nhất nhì thế giới ngầm.Anh phải trải qua những cuộc đụng độ “thừa sống thiếu chết” để có được sự tín nhiệm của các đàn anh và phải liều mạng bằng mạng sống để trèo lên vị trí đứng đầu như ngày hôm nay.Những gì bây giờ anh có đều được đánh đổi bằng xương máu.Tất cả những gì anh làm chỉ vì một lời hứa với một người con gái.Anh muốn chứng cho cô thấy anh không phải kẻ vô dụng,muốn cô biết,lòng tin cô đặt vào anh không hề sai.Những thứ anh làm vì cô,tất cả đều không hối hận.

Bạn đang đọc truyện *Bóng Hoa Nở Rộ Trong Tay Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Người Thứ Tư

Sau khi dùng bữa sáng,Zen ngồi tại phòng khách thư giãn xem TV.Mike thì vẫn đứng sau cô.

-Janet,bảo người chuẩn bị xe.Tôi muốn ra ngoài-Mắt Zen vẫn dán vào TV lên tiếng.

-Vâng.

Lát sau,Zen và Mike đã trên xe.

-Đưa tôi đến trung tâm thương mại,không cần chờ chúng tôi,cứ về trước đi-Zen nói với người lái xe.

Bên trong trung tâm thương mại,Zen vào một cửa hàng bán quần áo nam.Đến các quầy quần áo,không ngừng lựa chọn,thấy bộ nào vừa ý,cô liền quăng

cho người phụ bán bên cạnh.Khi lựa đến quầy cuối cùng thì quần áo người phụ bán bên cạnh cũng đã chất qua khỏi đầu.

-Mike áo quần anh mặc size mấy?-Zen tiếp tục lựa,không nhìn Mike lên tiếng.

-Áo thì size M,quần thì 29-Mike về mặc ngạc nhiên lên tiếng.

-Tất cả chỗ này áo thì lấy size M,quần thì 29-Zen đặt cái áo cuối cùng lên cả núi đồ đã sớm che mắt mặt của người phụ bán.

-Vâng-Chỉ nghe được phía sau núi đồ vang lên tiếng nhỏ nhỏ rồi người phụ bán lão đảo xoay người đi.

Zen đi sang tủ trưng bày càvạt.

-Màu đỏ hợp hơn.Phải không?-Zen cầm càvạt sọc đỏ úm vào cổ Mike.

-Vâng.Cô chủ-Mike rất tự nhiên trả lời.

-Ok.Vậy lấy cái này-Zen đến quầy thu ngân,đưa càvạt kèm theo một thẻ đen cho người đứng quầy.-Sau khi thanh toán,mang toàn bộ đến dinh thự riêng của Keyshi Kuran.Cảm ơn-Zen chỉ để lại một câu,lấy lại cái thẻ rồi cùng Mike bước ra ngoài.

Rời khỏi trung tâm thương mại.Zen không đón taxi mà cứ đi dạo trên phố.Mike không nói gì chỉ im lặng đi sau cô.Bất chợt cô rẽ vào một con hẻm.Cô không biết sao mình lại đi vào đó.Nhưng con hẻm có cái gì đó như thôi thúc cô.Con hẻm vắng vẻ yên tĩnh,đi sâu thêm chút nữa hình như cô nghe được tiếng đánh nhau,thêm vài bước trước mắt cô là một đám thanh niên đang vây đánh một người.Người con trai kia cũng không phải tay vừa,một mình anh ta cũng đủ làm cho đám thanh niên chật vật.Những tưởng phần thắng sẽ thuộc về người con trai đó nhưng anh đã bị một tên khác đánh lên từ sau lưng.Anh ta bị thất thế ngã nhào xuống đất,đám thanh niên như phục hồi lại sức lực,với tay lấy những khúc cây đã chuẩn bị sẵn trong người,không ngừng giáng xuống cơ thể người con trai.Anh ta chỉ có thể yếu ớt kháng cự.Khi xác định người con trai không còn sức chống trả,đám thanh niên mới dừng lại.Lúc ấy Zen vừa bước đến đối diện bọn chúng.

-Thật cản đường-Zen lười biếng lên tiếng.

-Này..Con nhóc khôn hồn thì đứng sang một bên.Nếu không đừng trách tội tao-Một tên hung hăng lên tiếng.

-Cô em đẹp như vậy..Hay là theo tội anh đi-Một tên có vẻ là tên cầm đầu bước đến gần Zen,vương tay hướng về phía mặt cô.

Rắc..A..A..A..Mike nhanh chóng bắt lấy tay hấn bẻ mạnh ra phía sau,đẩy mạnh tên đó xuống đất.

-Thằng này..Mày chán sống rồi..Tội bầy lên-Cả đám hung hăng,cầm gậy lao về phía Mike.

Trong lúc Mike đang đối phó với đám thanh niên.Zen liếc mắt nhìn tên con trai đang ôm vết thương nằm dưới đất,anh ta cũng nhìn đăm đăm cô.Lát sau,đám thanh được Mike dạy dỗ một trận,sợ hãi bỏ chạy.

-Hừ..Lâu qua không gặp.Không ngờ cậu lại đi bám váy phụ nữ-Tên con trai khinh thường.

Zen đưa ánh mắt nghi vấn về phía Mike.

-Anh ta là người đứng đầu xã đoàn Dragon,là xã đoàn đối nghịch với Demon.

-Này..Cầm lấy-Người con trai đứng dậy từ lúc nào,đưa danh thiếp về phía Zen.

Cô không nói gì cũng không nhận lấy tấm danh thiếp,chi giương mắt hờ hững nhìn người trước mắt.

-Này..Nhận lấy đi.Saka này không thích nợ ai.Hôm nay dù muốn hay không thì cô cũng cứu tôi.Mai này có việc gì thì cứ gọi.-Saka nhét tấm danh thiếp vào tay Zen.Rồi xoay lưng khập khà khảnh bước đi,rẽ qua con hẻm khác rồi đi mất.

Bạn đang đọc truyện *Bông Hoa Nở Rộ Trong Tay Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Triệu Chứng

Buổi trưa Zen giữ lời hứa với Keyshi,cô và Mike đến Black Moon.Lần này cô xuất hiện dưới thân phận là vị hôn thê của tổng giám đốc.Maya cũng không ngăn cản cô nữa.

Cốc..Cốc..Cốc..

- Vào đi-Giọng Keyshi từ bên trong vọng ra.

Zen ra đầu cho Mike đứng bên ngoài,một mình cô vào trong.

-Tổng giám đốc à,đến giờ ăn trưa rồi-Zen đi đến bàn làm việc của Keyshi.

-Vẫn còn chút việc-Keyshi ngược mặt nhìn Zen cười dịu dàng,chờ cô đến gần,anh nhẹ nhàng ôm eo cô.

Trong phòng im lặng,Keyshi nghe rất rõ tiếng thở gấp của Zen.

-Sao lại thở gấp vậy?-Keyshi nhú mày.

-Không có gì,chắc lúc này đi bộ nên hơi khó thở thôi-Zen không ngừng thở gấp.

-Đi bộ?Không phải anh bảo xe đến đón em sao?Tại sao lại đi bộ.-Keyshi không vui.

-Trước khi đến đây,có dạo qua trung tâm mua sắm một chút-Zen thản nhiên.

-Mau ngồi xuống-Keyshi vỗ vỗ lên đùi mình.-Sao hả?Thấy đỡ hơn không?-Keyshi nhẹ nhàng xoa lưng giúp Zen.

-Ừ..-Cô thoải mái lên tiếng thả lỏng cơ thể.-Zen liếc mắt nhìn tập hồ sơ trên bàn.-Đây là..

-Là hợp đồng kéo dài thời hạn giữa công ty chúng ta và đương 2-Tay anh vẫn không dừng lại mà trả lời.

-Công ty bên kia do Barbara làm người đại diện sao?-Zen lật qua trang bên cạnh.

-Thông thường là do thư ký bên đó phụ trách,không hiểu tại sao lần này lại là Barbara?-Keyshi khó hiểu.

-Vậy sao?-Zen im lặng-Được rồi nên đi ăn thôi-Zen đứng dậy lấy áo khoác giúp Keyshi mặc vào.

-Cơ thể em đang không khỏe,không nên đi xa.Chúng ta đến nhà hàng tại công ty ăn.Được không?-Keyshi đề nghị.

-Ừ.

Trong Black Moon có một tầng dành riêng để mở nhà hàng chuyên phục vụ cho nhân viên trong công ty.Khu vực bên trong nhà hàng được trang trí bằng tông màu nhẹ nhàng trắng và vàng,mang lại cho thực khách cảm giác thoải mái sau những giờ làm việc.Những bức tường xung quanh được thay thế bằng những tấm kính thủy tinh trong suốt giúp người ăn có thể quan sát được bầu trời bên ngoài.Làn nhạc trữ tình du dương càng làm cho không khí tăng thêm phần lãng mạn và sang trọng.

Keyshi và Zen đi thẳng vào thu hút hầu hết ánh nhìn.Những cô gái nhìn Zen ganh ghét,các chàng trai thì nhìn cô với ánh mắt thèm thuồng.Keyshi kéo ghế giúp Zen ngồi xuống rồi mới ngồi vào vị trí đối diện.Còn Mike đã lánh mặt ở bên ngoài.

-Xin hỏi hai người dùng gì?-Người phục vụ đưa hai menu cho Zen và Keyshi.

-Lấy phần cơm trưa loại A-Zen đặt lại menu lên bàn.

-Vậy lấy 2 phần cơm trưa loại A đi-Keyshi cũng gấp menu lại.

-Nhà hàng chúng tôi mới nhập loại rượu vang đỏ Chile mới,xin hỏi hai vị có muốn dùng thử không?-Người phục vụ niềm nở giới thiệu.

-Không cần đâu.Lấy cho chúng ta 2 ly nước chanh là được.Cảm ơn.-Keyshi nhanh chóng trả lời.

-Tại sao lại không dùng?-Chờ người phục vụ đi xa,Zen mới lên tiếng hỏi.

-Cơ thể em đang mệt,lại uống rượu không tốt.Hãy ngoan ngoãn uống nước chanh đi.-Keyshi nhẹ nhàng trách.

Zen không trả lời chỉ cười nhẹ.

Nhói...Bỗng nhiên cô cảm thấy ngực trái mình đau nhói,cô đưa nhanh tay ôm lấy lồng ngực.

-Zen..Em sao vậy?-Hành động của Zen làm Keyshi hoảng hốt.

Cô rất muốn nói nhưng không thể nào mở miệng được,tim cô như bị ai bóp lấy,siết đến quặn đau.

Rầm..Không thể chống được nữa,cả người Zen rơi xuống mặt sàn lạnh tanh.

-Zen..Zen..Đừng làm anh sợ.CÒN ĐỨNG NGẬY RA ĐÓ..MAU GỌI XE ĐI-Keyshi như bất bình tình gào lên.

Đó là những lời cuối cùng cô nghe được, cô cảm thấy cả người như bị nhấc bổng, rồi không còn biết gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Bông Hoa Nở Rộ Trong Tay Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Suy Tim

Ồ..É..Ồ..É.. Trên xe cấp cứu. Keyshi vẫn cầm chặt tay Zen. Anh muốn cô biết, anh đang ở đây, sẽ ở đây, mãi mãi bên cô. Ánh mắt anh đau lòng nhìn khuôn mặt hồng hào hay mỉm cười khi anh nói lời ngọt ngào giờ chỉ còn một màu tái xanh, đôi con ngươi linh hoạt, đẹp đến hút hồn giờ đây đã nhắm chặt.

- Em chắc chắn sẽ không sao đâu, chắc chắn là vậy. - Keyshi lầm nhảm như tự an ủi mình.

Mike ngồi bên cạnh vẫn khuôn mặt lạnh tanh nhìn Zen chăm chú.

Bệnh viện.

- Tình hình như thế nào? - Biết người nhập viện lần này là người của gia tộc Kuran nên số bác sĩ được điều đến nhiều hơn. Kể cả viện trưởng cũng có mặt.

- Bị suy tim cấp tính. Trên đường đến đây sơ cấp cứu nhưng tình hình không khả quan cho lắm - Người y tá nói nhanh.

Những người khác đẩy nhanh Zen vào cấp cứu.

- Mọi người nhà của bệnh nhân chờ bên ngoài - Màn được kéo lại cũng là lúc Keyshi phải buông tay Zen ra. Bàn tay anh vẫn còn quyến luyến hơi ấm bàn tay cô.

Keyshi xoay lưng ngồi vào ghế chờ. Anh giờ đây không thể suy nghĩ được gì nữa.

Reng.. Reng.. Reng..

- Có chuyện gì? - Linda nằm thư giãn cho nữ phục vụ massage.

- ...

- Thật vậy sao? - Đầu dây bên kia nói gì đó làm bà ta rất ngạc nhiên.

- ...

- Có biết chuyện gì không?

- ...

- Được - Bà ta gạt máy để điện thoại qua một bên. - Con gái, massage xong chúng ta sẽ đi mua sắm - Linda miệng mỉm cười.

- Sao vậy? Có chuyện gì vui sao? - Barbara nằm giường bên cạnh thắc mắc.

- Con nhỏ đó vào viện rồi - Linda đầy vui sướng.

- Con nhỏ đó? Là Zen sao? Nó vào viện? Tại sao? - Barbara đặt nhiều câu hỏi.

- Muốn biết? Đến nhà hỏi là được rồi. - Linda nhếch miệng.

Dinh thự gia tộc Kuran.

- Ông chủ, bà chủ, có bà Linda và cô Barbara đến tìm - Người giúp việc chạy lên phòng thông báo cho Frank và Laura.

- Được rồi. Tôi xuống ngay - Laura trả lời.

Phòng khách.

- Chào hai mẹ con. Sao hôm nay lại rảnh rỗi đến đây vậy? - Laura niềm nở chào hỏi, bên cạnh là Frank.

- À.. Không. Hôm nay tôi vốn định rủ Zen đi ăn trưa. Nhưng đến nhà tụi nó thì người làm báo tụi nó đã ra ngoài. Điện thoại của Zen thì gọi không được, gọi qua Keyshi cũng không ai bắt máy. Nghĩ tụi nó đến đây nên tôi đến tìm thôi - Linda nhìn xung quanh như tìm kiếm. Ủa.. Tụi nó không đến đây sao? Không

biết chúng nó có gặp bất trắc gì không?-Linda lo lắng.

-Ông xã-Linda xoay ra Frank về mặt đầy lo lắng.

-Minh yên tâm..Không có gì đâu.À..Nick về rồi kia.Hỏi thử nó xem-Frank nhìn ra cửa.

-Chào mọi người-Nick bước đến phòng khách chào hỏi.

-Nick à..Sáng giờ con có gặp Keyshi và Zen không?-Laura không thể chờ đợi,lên tiếng hỏi ngay.

-Dạ không..Có chuyện gì sao mẹ..-Nick ngạc nhiên.

-Không biết có chuyện gì không?Nhưng không gọi được cho chúng nó.

-Được rồi.Con sẽ gọi đến Black Moon hỏi xem.Mẹ đừng lo lắng quá-Nick trấn an.

Tin..Tin..Tin..Tiếng chờ máy.

-Xin chào,văn phòng công ty Black Moon xin nghe-Tiếng Maya vang lên từ đầu dây bên kia.

-Tôi là Nick Kuran,anh của Keyshi.Cho tôi hỏi Keyshi có trong văn phòng không?-Nick lịch sự.

-Dạ không.Chủ tịch đã vào viện cùng cô Zen rồi ạ..-Maya thành thật trả lời.

-Vào viện?-Nick kinh ngạc.

-Vào viện??Tại sao lại vào viện??-Laura lo lắng,nhảy cồm lên.

-Minh bình tĩnh..Chờ thằng Nick hỏi rõ ràng đã-Frank vội vàng trấn tĩnh vợ.

-Cô có biết nguyên nhân tại sao không?-Nick nhanh chóng hỏi.

-Tình hình thì tôi không nắm rõ,chỉ biết cô Zen đang dùng bữa trưa thì ngất xỉu..-Maya thuật lại những gì mình vừa nghe.

-Được rồi.Cám ơn cô-Nick gát máy.

-Cô ta bảo Zen đang ăn trưa thì ngất xỉu nên Keyshi đã đưa em ấy vào viện-Nick thuật lại.

-Trời ạ!Cháu tôi!Không biết có chuyện gì với nó không?-Linda khở sở.

-Bây giờ ở đây than trời cũng chẳng ít gì.Chúng ta đến bệnh viện xem sao?-Frank vẫn giữ bình tĩnh lên tiếng.

Bệnh viện..Khoa cấp cứu.

-Keyshi-Laura thấy Keyshi thì vui mừng vô cùng,sự lo lắng trong lòng cũng được giảm xuống.

-Mẹ-Keyshi nhìn bà với ánh mắt thờ thần.

Xoẹt..Tấm màn được kéo ra.

-Xin hỏi.Ai là người nhà bệnh nhân?-Bác sĩ từ bên trong đi ra.

-Tôi là bạn trai của cô ấy,bạn gái tôi sao rồi-Keyshi thấy màn được kéo ra liền lao đến,mọi người cũng vây quanh bác sĩ.

-Chúng tôi đã cấp cứu cho cô ấy,tình hình đã tạm ổn định và cô ấy đã tỉnh lại.Theo nhận xét ban đầu là cô ấy có triệu chứng bị suy tim.Về phần chi tiết thì phải kiểm tra mới biết kết quả-Bác sĩ nói rõ tình hình của Zen cho mọi người biết.

-Cám ơn bác sĩ.-Thấy Keyshi thần thò,Nick đánh lên tiếng.

Một lúc sau,Keyshi mới trấn tĩnh lại,đi vào bên trong.

-Zen-Keyshi thấy Zen gượng người dậy,liền chạy đến đỡ cô-Em cảm thấy thế nào rồi?Có cảm thấy chỗ nào không khỏe không?-Anh nhìn thật kĩ cô.

-Không sao..Một chút y tá sẽ đưa em đi kiểm tra-Zen rất bình tĩnh lên tiếng.

-Sẽ không sao đâu..Có anh ở đây-Keyshi ôm chặt lấy Zen.

Linda và Barbara nghe kết quả từ bác sĩ,trong lòng dâng lên niềm vui sướng nhưng bên ngoài đều tỏ vẻ lo lắng."Suy tim??Đúng là trời cũng giúp

mình.Lần này là trời muốn diệt mày..Zen à.Barbara này cũng không ngăn cản được."

Bạn đang đọc truyện *Bông Hoa Nở Rộ Trong Tay Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Chờ Đợi

Sau khi làm một loạt kiểm tra,Zen và Keyshi ở phòng bác sĩ,chờ đợi kết quả.Zen liếc nhìn qua Mike,anh đang nhìn cô như có điều gì muốn nói.

-Keyshi,em khát nước.-Zen nhìn qua Keyshi biu môi.

-Em ngồi chờ một chút.Anh đi mua nước-Keyshi dịu dàng.

Khi chắc chắn Keyshi đã đi xa căn phòng,Zen mới lên tiếng.

-Có chuyện gì?-Giọng điệu làm nũng thay thế bằng giọng nói lạnh lùng.

-Theo những gì người của chúng ta điều tra được,Linda là con của một nhà buôn giàu có,bà ta cũng có thể nói là một tiểu thư danh giá.Năm 24 tuổi kết hôn với John,chính thức trở thành con dâu trưởng gia tộc Akatsuki.8 tháng sau sinh đứa con đầu lòng là Calvin.

-8 tháng sao?-Zen cảm thấy kì lạ.

-Phải..Những người lúc đó bảo bà ta sinh non.Nhưng kì lạ là đứa con sinh ra khỏe mạnh và đầy đủ ký.

-Vậy một là bà ta và John đã ăn com trước keng,hai là..bà ta đã mang thai lấy chồng.-Nói đến đây ánh mắt Zen lóe sáng.

-Còn gì nữa?

-2 năm sau,bà ta sinh đứa thứ hai là Barbara.Tuy là hai anh em nhưng Calvin và Barbara tính tình không hề giống nhau.Anh ta rất an phận,không hề tranh giành gì trong số tài sản kết xù của gia tộc mình.Nhưng Barbara thì ngược lại,những người xung quanh cô ta bảo cô ta rất ích kỉ và vô cùng nhỏ nhen.Năm 15 tuổi,cô ta quyến rũ bạn trai của chính bản thân mình.Sau đó,vứt bỏ anh ta,không những thế Barbara còn lợi dụng quyền thế của gia tộc mình khiến công ty của cô gái đó phải phá sản.Chỉ vì cô gái kia đã không làm theo ý của cô ta.

-Nước lã chảy ra vẫn là nước lã thôi.Bản chất con người thực tế không thể thay đổi được.

Cạch..

-Nước đến rồi-Keyshi mở cửa bước vào trên tay cầm theo chai nước.

-Xin lỗi đã để mọi người chờ lâu-Bác sĩ theo sau mang theo hồ sơ bệnh án,ngồi vào bàn làm việc-Dựa theo kết quả vừa kiểm tra,cô Zen tìm cô có triệu chứng bị suy.

-Vậy có nguy hiểm không?-Keyshi nhanh chóng hỏi.

-Suy tim là một hội chứng lâm sàng do máu bơm ra từ tim không đủ đáp ứng nhu cầu chuyển hóa hằng ngày của cơ thể.Trong bệnh suy tim, máu lưu thông qua tim cũng như khắp cơ thể với tốc độ chậm hơn, và áp lực trong tim gia tăng.Cho nên cần thay tim càng nhanh càng tốt.-Bác sĩ nêu tình hình cụ thể cho Keyshi.

-Vậy thì lập tức làm phẫu thuật đi.-Keyshi gấp gáp.

-Nhưng ở đây..Chúng ta có chút vấn đề.-Bác sĩ dừng lại,lật sấp hồ sơ.-Khi chụp x-quang,chúng tôi phát hiện tim của cô Zen có kích thước to hơn so với tim người bình thường.Nói đúng hơn,nếu thay tim thì quả tim được thay phải có cùng kích thước như vậy.Nhưng trong ngân hàng nội tạng của bệnh viện..không có tim hợp với cô Zen.-Bác sĩ hạ giọng xuống.

-Vậy các người định làm gì?-Keyshi bắt đầu không vui.-Tôi nó cho các người biết,nếu Zen có chuyện gì thì các người cũng chuẩn bị đi tìm nơi khác mà làm việc đi-Keyshi đe dọa.

-Chúng tôi sẽ huy động mọi người xét nghiệm và sẽ ưu tiên cho cô ấy nếu có người hiến tặng.Trong thời gian này chúng ta chỉ có thể chờ đợi.-Người bác sĩ vừa nói vừa dè chừng.

-Nếu chờ đợi không có kết quả thì tôi sẽ sống được bao lâu?-Zen bình tĩnh hỏi.

-Chúng tôi sẽ cho cô uống thuốc để hạn chế bệnh tình nhưng..chỉ có thể kéo dài được 5 tháng-Người bác sĩ nói nhưng ánh mắt vẫn quan sát nét mặt của

Keyshi.-Trong thời gian này cô không được hoạt động mạnh,hãy cố gắng nghỉ ngơi và không nên xúc động.-Bác sĩ đưa toa thuốc về phía Zen.

Keyshi nhận lấy toa thuốc.Sau đó rời khỏi phòng.

Quầy lấy thuốc.

-Em ngồi đây chờ.Anh đi lấy thuốc.-Keyshi dịu dàng.

-Ừ.

Keyshi đi hòa vào đám đông chỉ còn mình Zen ngồi chờ,trên tay cầm bệnh án của mình.Mike vẫn đứng sau cô im lặng.Bất chợt một bóng người ngồi vào ghế bên cạnh.

-Chào..Lại gặp rồi.-Saka nhìn Zen cười híp cả mắt.

-Chào-Zen liếc nhìn những miếng băng dán trên người Saka.

-Bị bệnh sao?Mượn xem nào.-Zen chưa kịp phản ứng,hồ sơ bệnh án đã bị anh mở ra.

Mike ở phía sau muốn cướp lấy hồ sơ thì Saka đã nhanh nhẹn nghiêng người qua một bên.Không dừng lại,Mike dùng tay còn lại muốn bắt lấy Saka nhưng anh ta cứ như con sóc,xoay qua xoay lại.Không vòng vo,Mike giờ nắm đầm hướng thẳng đầu anh ta đánh tới.Như biết được điều đó,Saka đã nhanh chân đứng dậy,lùi xa ghế chờ vài bước,ánh mắt nhìn Mike không vui.

-No..No..Đừng nóng tính như vậy chứ.Ở đây là bệnh viện đó nha.-Saka chỉ vào bảng cấm trên tường,về mặt vô cùng trung thực.-Không được đánh nhau.

Thấy anh còn muốn xông lên,Zen liền ra dấu cho Mike dừng lại.

-Phải như vậy chứ.-Saka rất vui vẻ ngồi lại chỗ của mình.-Bệnh tim ??Cần thay tim??-Anh mở bệnh án,bắt đầu xem,anh còn xem luôn cả tấm chụp x-quanh.-Chà..Chà..Tim cô đặc biệt đây.

-Biết xem??-Zen nhướn mày.

-Lúc trước từng làm bác sĩ,cứu người cũng thấy chán nên không làm nữa.-Saka hờ hững.

-Vậy thích làm gì.-Cô không biết tại sao lại nói nhiều với người con trai này nhưng anh ta mang đến cho cô cảm giác rất thoải mái.

-Không thích cứu người vậy giết người chẳng hạn.-Saka rất tự nhiên.-Này..Tôi và cô làm cuộc trao đổi.-Zen nhìn Saka nghi vấn.Anh xoay ra phía sau nhìn Mike,ánh mắt dè chừng.Sau đó xích người lại gần Zen thì thầm.-Tôi tìm tìm giúp cô,cô đánh anh ta giúp tôi.Sao hả?-Saka chỉ tay về phía sau.

Tư thế của hai người như cặp tình nhân trẻ,người con trai đang thủ thỉ,to nhỏ với cô gái,hình ảnh thân mật và ngọt ngào.

-Trời ạ!!Làm gì mà sát khí dữ vậy??-Saka ngẩn đầu,Keyshi đang nhìn anh với ánh mắt lạnh lùng như chỉ cần anh phạm điều gì sai thì sẽ lập tức giết anh vậy.-Thôi tôi đi trước đây.-Saka nhanh chóng rút lui.-Nhớ giữ lời hứa đấy.CÓ GÌ GỌI TÔI BIẾT KHÔNG?-Tiếng Saka từ xa vọng lại.

-Ai vậy?-Keyshi đỡ Zen dậy vừa đi vừa hỏi.

-Một người bạn.

Bạn đang đọc truyện *Bông Hoa Nở Rộ Trong Tay Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Một Mình

Sau khi rời khỏi bệnh viện,Saka chạy chiếc Thụy Điển Koenigsegg Agera R của mình đầu trước một vũ trường lớn nhất nhì thành phố.Anh gửi xe rồi đi thẳng vào cổng chính,nơi hai tên gác cửa to lớn,cơ thịt vạm vỡ,về mặt dữ tợn,ánh mắt lảo lảo lia nhìn ngó xung quanh.

-Anh hai.-Thấy Saka bước đến họ đều nghiêng người,kính trọng chào hỏi.

Đi vào trong là dãy hành lang tối chỉ được thắp sáng bởi hai dãy đèn xanh đỏ gắn hai bên.Sâu vào bên trong là căn phòng rộng lớn,bao trùm bởi không gian mờ ảo với những ánh đèn laser đủ màu không ngừng di chuyển,hệ thống âm thanh sắc nét đến từng centimet làm cho những con người dưới sàn đứng đưa thân mình theo điệu nhạc.Ngoài ra, còn có một dàn chân dài miên man hay lang thang khắp Club,sẵn sàng đến bắt chuyện.Nhảy nhót một mồi,có thể ngồi nghỉ ngơi tại những bộ bàn ghế sành điệu,thưởng thức ly rượu pha do những bartender chuyên nghiệp pha chế.

Saka đứng bên ngoài nhìn bao quát cả vũ trường.

-Anh hai.-Hai tên đàn em ngồi bên trong thấy anh liền mừng rỡ chạy ra.

-Ừ.-Saka rẽ qua hành lang khác.-Mọi chuyện ổn cả chứ.

-Vẫn ổn.Dạo này không thấy người của Demon đến đây quấy phá nữa.

Saka không nói gì,anh đi đến cuối hành lang có căn phòng rộng lớn với cánh cửa đôi màu đen hiện đại được khóa bởi khóa vân bàn tay.Anh bước đến,đề tay mình lên bàn quét laser.

Tin..Tin..Tin..”Hợp lệ”..Cạch.

Anh đẩy cửa bước vào.Căn phòng được trang trí theo đường lối cách tân hiện đại,chia làm 4 ngăn:lớn nhất là phòng khách dùng để tiếp khách và làm việc,phòng ngủ,nhà bếp và phòng tắm.Tất cả được xây theo mô hình của một căn hộ cao cấp thu nhỏ sang trọng,thoải mái,quý phái và hiện đại.

-Anh hai..Em vừa nhận được tin.Demon đã đổi chủ rồi.-Một tên đàn em lên tiếng báo cáo.

-Ai??.-Saka ngồi vào bàn làm việc.

-Em đã cho người đi tìm hiểu.Anh chờ một chút.

Cốc..Cốc..Cốc..Tên đàn em ra mở cửa,trở vào trên tay mang theo sấp tài liệu.

-Anh hai..Theo những gì anh em chúng ta nghe ngóng được.Chủ mới của Demon là một đứa con gái có tên là Zen Akatsuki,cháu gái út của gia tộc Bá tước Art.Năm 12 tuổi đã dọn ra ngoài sống riêng.Mới gần đây lại nổi đình nổi đám về việc trở thành vị hôn thê của Keyshi,người của dòng dõi hoàng gia bên Na Uy,gia tộc Kuran.Cô ta sở hữu số tài sản kết xù từ vị hôn phu của mình.Trở thành một trong mười người giàu có nhất thế giới,khi chỉ mới tròn 18 tuổi.

-Bây giờ lại có cả Demon trong tay.Đúng thật không đơn giản.-Saka nhìn từng trang hồ sơ,bất giác nhíu mày.

-Anh hai..Hay là nhân lúc con nhỏ đó chưa đứng vững.Chúng ta tiêu diệt luôn Demon.-Tên đàn em còn lại im lặng suốt buổi lên tiếng.

-Chỉ mới 18 tuổi có thể làm được những việc như vậy.Cậu nghĩ cô ta sẽ đứng im nhìn cậu tiêu diệt Demon sao?-.Saka nực cười.-Nói với các anh em.Tạm thời không ai được động vào người của Demon nhất là cô gái này.Nếu không...sẽ chết người đấy.-Ánh mắt Saka ánh lên sự thèm khát.

Hai tên đàn em thấy biểu hiện của anh cũng không lấy gì làm ngạc nhiên.Họ theo anh đã nhiều năm cũng đã chứng kiến nhiều cảnh còn đáng sợ hơn cả thế này.

Cốc..Cốc..Cốc..

-Anh hai,có cô Tina đến tìm.

-Cho cô ta vào.

Cánh cửa lần thứ hai mở ra,Tina bước vào mặc trên người chiếc áo hai dây màu đỏ hở nửa lưng nửa ngực trắng nõn cùng chiếc rip jean ngắn,đôi cuống cao cả tấc,trên tay xách theo vỏ xách LV.Cô xinh đẹp,quyến rũ,gợi cảm,đúng chất một người mẫu nổi tiếng.

-Anh Saka.-Giọng Tina ngọt như mật,đi đến rất tự nhiên ngồi trên đùi Saka.Mắt cô liếc nhìn sấp hồ sơ trên bàn.

-Sao vậy?Biết cô ta?-Phát hiện ánh mắt Tina,Saka lên tiếng hỏi.

-À..Không..Tại tạp chí dạo này hay đăng ảnh cô gái này,nên em thấy quen mặt thôi.-Tina đã cười nhưng ánh mắt vẫn nhìn đắm đắm ngắm ảnh của Zen.Và điều đó không thoát khỏi ánh mắt của Saka.

-Sao hả người đẹp??Đến tìm anh có chuyện sao?-Tina nựng cảm cô.

-Anh nói vậy..Có khác gì em có chuyện mới đến tìm anh chứ.-Tina bịu môi giận dỗi.

-Ha..Ha..Ha..Thôi đừng giận nữa.Người đẹp mà giận,anh sẽ rất đau lòng đấy.-Saka dỗ ngọt.

-Anh đó..Lúc nào cũng dè dặt.Người ta thấy nhớ anh nên đến,muốn cùng anh đi ăn trưa thôi.Không biết anh có nề mặt không?-Tina quàng tay qua cổ Saka,tựa sát vào người anh.

-Được người đẹp rủ đi ăn.Làm sao không nề mặt được.-Saka đưa mặt vào sát cổ cô,khẽ cắn,làm cả người Tina run nhẹ.

-A..Anh xấu quá à..Lại ăn hiếp người ta.-Tina nhỏ giọng trách.

-Không phải anh xấu..Chỉ tại em quá đẹp làm anh không kiềm nổi lòng mình thôi.-Saka càng tiến sâu hơn,thì thắm bên tai cô.Bàn tay bên dưới cũng không yên phận,bắt đầu di chuyển.

-Đừng mà anh..Có người ở đây.-Cả người Tina run lên,ánh mắt liếc về hai tên đàn em,từ đầu đến cuối cứ im lặng đứng ở đằng kia.

-Vậy thì sao?-Câu hỏi của Saka làm Tina có chút bất ngờ,thấy vẻ mặt của cô.Anh nhếch miệng cười.-Lần này tha cho cung đây.Nhưng mà..hương nước hoa của cung.Anh không thích.-Saka nhìn Tina lắc đầu.

-Nhưng từ trước đến nay em vẫn sử dụng hương này mà.-Tina không hiểu.

-Nhưng bây giờ anh không thích nữa..Hãy đổi đi.-Saka hăng giọng,ánh mắt tỏ vẻ không vui.

-Vâng.-Cô cụp mắt xuống.

-Tốt nhất..Hãy dùng hương bạc hà kết hợp với hương hoa lài.Hiểu không?-Vẻ mặt anh rõ ràng đang cười nhưng ánh mắt lại không cho phép người khác từ chối.

-Vâng.-Tina như con búp bê mặc người khác an bài,sắp đặt,nửa lời cũng không dám hé môi.

-Ngoan ngoãn một chút..Anh sẽ thương nhiều hơn.-Saka thích thú khi thấy khuôn mặt bất lực của cô.

Sau khi dùng bữa,Saka bảo xe đưa Tina về.Anh cùng hai đàn em bước vào tiệm nước hoa.

-Tôi có thể giúp gì cho anh?-Người phụ bán chạy đến đón tiếp.

-Tôi muốn xem mẫu nước hoa nữ có hương bạc hà.-Saka bước đến quầy trưng bày nước hoa nữ.

-Vâng..Anh chờ một chút.

Saka mãi mê lựa chọn,không chú ý đến ánh mắt người xung quanh.Nếu Keyshi sở hữu vẻ đẹp của thần thánh thì Saka mang trong người sự sắc sảo của quỷ dữ.Nếu ánh mắt của Jack làm người khác sợ hãi thì Saka có thể không chế mọi người qua ánh nhìn.Nếu sự lạnh lùng của Mike làm mọi người e dè thì vẻ cô độc của Saka sẽ mang đến nỗi buồn mang mác.Nếu Nick có nụ cười thân thiện thì chính Saka sẽ mang đến cho tâm hồn người khác sự nhẹ nhõm.Anh hoàn thiện không điểm khuyết,anh xinh đẹp đến đáng sợ,anh lạnh lùng đến tuyệt đối và cũng vì thế anh chỉ có một mình trong biển người rộng lớn.

Bạn đang đọc truyện *Bông Hoa Nở Rộ Trong Tay Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Mùi Hương

Người phụ bán mang những mẫu nước hoa hương bạc hà cho Saka lựa chọn.

-Tất cả đều không phải.-Saka thất vọng lên tiếng.

-Hay là anh lấy mẫu này đi.-Người phụ bán chỉ chai nước hoa trên bàn.-Đây là mẫu mới của tháng này hương bạc hà cùng với dâu,hương thơm rất dai là ngọt nữa.-Người phụ bán ra sức quảng cáo.

-Thôi..Không cần đâu.-Saka đứng dậy,bước ra khỏi tiệm.

Anh đi lang thang trên đường,không xác định phương hướng.Anh muốn tìm mùi hương đó,hương bạc hà kết hợp với hoa lài thật sự khiến anh rất lưu luyến.Saka đi ngang qua một quầy tiếp thị,mùi anh ngửi thấy..

-Chào anh..Đây là sản phẩm mới của công ty chúng tôi.Dầu gội hương bạc hà kết hợp với hoa lài.Nếu sử dụng tóc sẽ rất là mượt còn giữ được mùi lâu nữa..Bảo đảm không kích ứng da.-Nhân viên tiếp thị ra sức quảng cáo.

-Bạc hà hương lài??-Saka nhướn mày.

-Vâng..Tóc tôi cũng sử dụng dầu gội này.Anh xem.-Người tiếp thị vuốt tóc mình.-Rất mượt..Mua về tặng bạn gái là thích hợp nhất.Thơm nhưng không nồng.

-Thì ra là vậy.-Saka trầm nhủ.-Cô cũng sử dụng sản phẩm này sao?-Anh cười tươi làm tim cô nhân viên đập nhanh.

-Vâng.Vâng.-Cô mở to mắt nhìn người trước mặt “Đẹp quá..”

Saka nhếch miệng, không nói lời nào bước đến gần cô nhân viên, đưa mặt sát vào tóc cô, hít một hơi thật sâu.

-Đúng là rất thơm mà còn mượt nữa.-Tay anh luồn qua tóc cô gái.

Hành động ấy thu hút ánh mắt của người qua đường còn cô gái cứ như bị thôi miên, đứng im bất động, hai mắt mở to. Saka trở lại vị trí cũ, nhìn cô gái cười híp mắt. Khi cô ý thức được chuyện vừa diễn ra thì trên mặt cô đã phủ một lớp đỏ ửng.

-Lấy cho tôi một phần sản phẩm này đi. Cảm ơn.-Saka dịu dàng.

Cô nhân viên cứ đứng yên không di chuyển nhìn Saka bằng ánh mắt si ngốc.

-Vâng. Anh chờ một chút.-Một người khác từ xa chạy đến huýt vào vai cô gái.-Này..Cô làm gì vậy?Sao không mau lấy hàng cho khách.Còn đứng ngây ra đó làm gì?-Sau đó xoay qua Saka cười niềm nở.

Cô nhân viên bị nhắc nhở liền giật bắn người, lúng ta lúng túng đi vào trong.

-Đây là thứ anh cần.Cảm ơn đã ủng hộ và hẹn gặp lại.-Cô gái lúc này đã trốn bên trong không dám ra ngoài.

Anh trả tiền, nhận lấy túi đồ rồi rời đi. Cô gái lúc này trốn bên trong vẫn lén lút nhìn ngắm Saka và tất nhiên điều đó không thể thoát khỏi mắt anh. Anh không nhìn lại mà cứ đi như thể mình không biết gì, anh khinh thường “Hừ..Con gái ai cũng vậy..Chẳng có gì thú vị..Không biết cô ta có như vậy không?”Saka buông khuỷu bắt giắc mỉm cười.

Sau khi biết bệnh tình của Zen, Keyshi không ngừng gấp áp lực với các bệnh viện lớn trên toàn quốc thậm chí anh còn ra cái giá ngất trời cho người tình nguyện hiến tạng tim. Không những thế anh còn dành hết khoảng thời gian của mình cho cô. Ngoài trừ thời gian đi học ra, cô cần thứ gì chỉ cần nói sẽ có người đem đến. Mỗi khi nhìn thấy khuôn mặt bằng thần của Keyshi. Bạn bè, gia đình ai cũng đến khuyên rằng: Anh đã làm quá nhiều, những gì anh làm đã rất đủ rồi. Cho nên anh không cần buồn bã như vậy. Nhưng anh thì sao? Anh thấy những việc anh làm vẫn chưa đủ. Những ngày ở bên cô, nhìn cô bị bệnh tật hành hạ, khó khăn uống từng viên thuốc giảm đau, trái tim anh đau đến quặn lại. Chứng kiến cơ thể cô dần trở nên suy yếu, làn da trắng hồng ngày nào giờ đã trở nên tái nhợt. Anh chỉ có thể bắt lực an ủi sẽ không sao đâu, mọi chuyện rồi sẽ qua. Nhưng chính anh đây cũng không dám tin lời mình nói. Thời gian cứ dần trôi qua 1 tháng. 2 tháng. Anh như kẻ vô dụng đứng nhìn người mình yêu bị bệnh tật ăn mòn.

Hôm nay là ngày thi cuối cùng của Zen. Sau hôm nay cô sẽ có được bằng đại học kinh tế trong tay, có thể chính thức tiếp quản Black Moon. Chiếc BMW mới sang trọng bóng loáng đậu trước cửa trường đại học kinh tế.

-Thi xong hôm nay em phải tạm gác việc học để dưỡng bệnh hiểu không?- Trước khi để Zen xuống xe, Keyshi ra điều kiện.

-Em biết rồi.-Keyshi lúc nào cũng lo lắng như vậy, cô cũng hết cách với anh.

-Được rồi..Em vào trong đi. Anh ở đây chờ.-Keyshi mở cửa, dìu Zen xuống xe.

Cô hôn nhẹ vào má Keyshi rồi mới xoay người đi, vị trí phía sau vẫn luôn là Mike.

-Bệnh tật mà cũng bắt chước người khác đi thi sao? Đậu rồi không biết còn mạng để hưởng không đây?-Chờ Zen đi vào trong, Barbara và bạn cô ta đi ở phía trước, không ngừng lớn tiếng nói những lời trêu ghẹo.

-Mike..Anh có thấy viên đá kia cản đường không?-Zen dừng bước nhìn cây chổi của cô lao công để trong góc.

-Vâng.-Mike đi lên đá văng viên đá vào chân Barbara.

A..Viên đá bay thẳng vào chân cô ta làm Barbara khụy gối xuống đất.

-Barbara..Cậu không sao chứ?-Bạn bè xung quanh hốt hoảng đỡ lấy cô.

Cộp..Zen quăng cây chổi trước mặt Barbara.

-Chân như vậy cũng bắt chước người khác đi thi sao? Đi không nổi có thể dùng nó mà chống. Họa may có thể giúp cô lách được vào phòng thi đó.-Zen cười tươi nhìn Barbara đang ngồi dưới đất, xoay người đi.-À mà..-Cô như nhớ lại điều gì.-Phải nhanh lên..Sắp đến giờ rồi đây.-Zen chỉ lên đồng hồ trên tường.

-Con nhỏ kia..3 tháng nữa..Tao coi mày chết như thế nào?-Barbara giận dữ hét to.

-Em kia..Mời em im lặng còn để cho người khác ôn bài nữa chứ.-Giáo viên trong phòng trách mắng.

-Tôi quên nhắc nhở cô. Đây là trường thi dành cho những người có học thức chứ không chứa chấp những thành phần đầu đường xó chợ. Tôi khuyên cô nên biết giữ hình thức của một đại tiểu thư đi.-Barbara muốn nói lại gì đó nhưng..-Suýt..Im lặng cho người khác ôn bài.-Zen nhếch miệng, sau đó rẽ qua hành lang khác đi mất.

-Tức chết đi được.Còn các người chết hết rồi sao,không biết đỡ tôi dậy.-Barbara giận dữ “Zen mày hãy chờ đi,một ngày nào đó tao sẽ cho mày sống không được..chết cũng không xong”.

Bạn đang đọc truyện *Bông Hoa Nở Rộ Trong Tay Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Mike Bị Thương

Trung tâm thương mại,Tina đang say sưa lựa chọn trang phục thì..

-Ừa..Tina thật trùng hợp gặp cậu ở đây.Tớ cứ tưởng mình nhìn nhầm.-Một cô gái đến bắt chuyện với cô.

-À..Chào..Lâu rồi không gặp.Giờ cậu đang làm việc ở đâu vậy?-Tina cũng vui vẻ.

-Tớ đang là người mẫu cho sản phẩm của công ty Black Moon.Còn cậu?

-Vẫn là chỗ cũ thôi.

-Mà này Tina nước hoa của cậu thơm thật.Giống với cô chủ của tớ.-Cô gái kia cười tươi.

-Cô chủ của cậu?Có phải tên Zen không?-Tina ngỡ ngàng.

-Đúng vậy..Cô gái dạo này tạp chí thường nhắc đến đấy.Cô ấy có thể trở thành vị hôn thê của chủ tịch,thật ngưỡng mộ muốn chết.-Cô gái kia hâm mộ.

-Vậy sao?-Tina chán ghét.-Mà cậu nói nước hoa của tớ giống cô ta là sao?.

-Hôm trước,tớ không cẩn thận vấp té nhờ có cô ấy đỡ tớ.Nước hoa cô ấy dùng rất thơm,đến giờ tớ vẫn còn nhớ.Nhưng tớ tìm mãi mà không thấy hương này.-Cô gái tiếc nuối.

-Cái này không phải nước hoa mà là hương thơm của dầu gội đầu.Là loại sản phẩm mới tung ra thị trường gần đây.-Tina niềm nở.

-Thật sao?Vậy tớ phải mua ngay mới được.Tạm biệt.-Cô gái kia thanh toán trang phục mình vừa chọn.Sau đó vội vàng rời khỏi cửa hàng.

Tina cũng không còn hứng thú mua sắm.Rời khỏi trung tâm,cô chọn một quán nước yên tĩnh ngồi nghỉ.Cô ngồi trầm tư suy nghĩ.Một ngày người của Saka đến đưa cho cô túi sản phẩm gội đầu và nhắn lại : Không được sử dụng nước hoa mà hãy dùng loại sản phẩm này.Tuy không biết anh ta muốn gì nhưng cô vẫn ngoan ngoãn làm theo.Suy nghĩ đến đây cô cảm thấy có điều gì đó không đúng “Anh ta điều tra về con nhỏ đó,bảo mình sử dụng hương thơm giống cô ta.Không lẽ..Nếu chuyện đó xảy ra,mình không thể ngồi im thế này được” ánh mắt Tina ánh lên sự sắc nhọn.

Zen,Janet và Mike đang trên taxi.

-Tiểu thư..Chúng ta ra ngoài như vậy,có cần gọi điện báo cho cậu Keyshi không?Cậu ấy bảo..

-Cô có vẻ nghe lời Keyshi quá nhỉ?Có cần tôi cho cô đi theo anh ấy luôn không?-Zen cắt ngang câu của Janet,nhướng mày nhìn cô.

-Không..Không..Tiểu thư đừng vứt bỏ Janet.Janet sẽ không như vậy nữa.-Janet cuối đầu buồn rầu.

-Nếu mọi chuyện thuận lợi,chúng ta sẽ về trước anh ấy.Cô không cần quá lo.-Zen nhìn ra ngoài dòng xe đang kẹt cứng.

-Cô gái đường đang kẹt cứng như vậy.Nếu đi đến ngã tư phải mất ít nhất một tiếng.Hay là cô cậu xuống đi bộ sẽ nhanh hơn đấy.Dù gì cũng sắp đến nơi rồi.-Người tài xế thật lòng khuyên.

-Tiểu thư??-Janet nhìn qua Zen hỏi ý kiến.

-Vậy cũng được.Cám ơn.-Zen xuống xe trước theo sau là Mike,Janet trả tiền taxi,sau đó mới xuống xe đuổi theo.

Cả ba đi được một lúc thì đến một công viên.Sức khỏe Zen không tốt,đi bộ một chút đã thấy không khỏe và bắt đầu thở gấp.Cô là bệnh nhân,cô biết rõ bệnh tình của mình hơn ai hết.Bác sĩ nói nếu cô uống thuốc điều độ và nghỉ ngơi nhiều thì sẽ kéo dài được 5 tháng.Bây giờ đã gần 3 tháng trôi qua,nếu lúc đó thật sự không có tìm thay thế thì cô sẽ..

-Cô chủ..Chúng ta nên nghỉ một chút.-Mike phát hiện điều không ổn ở Zen liền lên tiếng.

Janet mở to mắt nhìn a “Woa..Anh ta to gan thật dám ra lệnh cho tiểu thư.Lần này anh ta chết chắc”.

-Ừ.-Zen rẽ vào công viên, chọn ghế đá gần đó ngồi xuống.

Câu trả lời của cô làm Janet bất ngờ “Tiểu thư nhận lời anh ta, tiểu thư nhận lời anh ta rồi.”

-Janet..Cô làm gì cứ mở mắt đứng đó vậy? Mau đến đây ngồi đi.-Zen vỗ vỗ chỗ bên cạnh.

Tuy nói đây là công viên nhưng dù gì cũng là khu đất gần nghĩa trang nên rất ít người qua lại, chỉ có ông cụ, bà cụ lớn tuổi thích không gian yên tĩnh nên đến đây trò chuyện.

Kết..Cả ba nghỉ ngơi không được bao lâu thì có một chiếc xe du lịch 15 chỗ thẳng gấp trước mặt họ.

Từ trên xe chạy ra một đám thanh niên cầm dao, cây sắt hướng về phía ba người đánh tới. Mike là người phản ứng đầu tiên, anh chạy lên trước đánh trả bọn họ. Tuy Mike là người học võ nhưng một mình không thể đối phó hết. Một số tên đã vượt qua được anh hướng Zen và Janet đánh đến. Zen không suy nghĩ nhiều lập tức đứng dậy chống trả. Janet sợ hãi trốn phía sau ghế đá không dám bước ra.

Nhói..Con đau của Zen lại tái phát “Không thể thế này được”. Cô ôm lại ngực mình, nhìn tình hình xung quanh.

-Mike..trở về bảo vệ Janet.-Zen la lớn, kiểm lại con đau, cướp lấy thanh sắt của một tên thanh niên vượt lên trên. Khuôn mặt Zen vì đau mà tái nhợt nhưng cô vẫn cắn răng chịu đựng, không ngừng ra đòn chống trả. Mike ở phía sau che chắn trước người Janet. Bọn người kia nhiều vô số kể dù Mike và Zen có hạ gục bao nhiêu tên thì chúng vẫn đông như kiến, không ngừng tiến tới. Tuy tay chân Mike không ngừng hoạt động nhưng ánh mắt vẫn nhìn về phía Zen, trông chừng cô. Anh liếc mắt thấy một tên muốn đánh lên từ phía sau, Mike chạy đến cho hắn lãnh trọn quả đấm. Thấy khê hờ những tên kia lợi dụng thời cơ Mike rời khỏi Janet liên tục dao về phía cô.

-A..A..A..-Janet la một tiếng thật to rồi nhắm chặt mắt lại “Ủa!! Không đau”. Cô mở mắt thì thấy một vòng tay ấm áp, một bờ vai rộng lớn đang ôm chặt lấy mình nhưng khuôn mặt vẫn lạnh lùng như vậy. Janet cảm thấy tay mình ướt ướt “Máu?” cô mở to mắt nhìn thứ chất lỏng đỏ tươi trên tay.

-MIKE..-Zen xoay đầu thét thật to. Anh đã kịp thời lấy thân mình che chở cho Janet.

Mike nhìn về phía Zen, anh thấy được cái nhủ mày của cô “Cô chủ..Mike đã thực hiện được lời cô giao phó” “Mike..trở về bảo vệ Janet”. Mi mắt anh nặng trĩu, trong đầu anh văng vẳng câu hỏi “Cô chủ đang lo lắng cho Mike..Phải không?”.

Bạn đang đọc truyện *Bông Hoa Nở Rộ Trong Tay Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 34: Chớm Nở

Keyshi đang trong phòng họp bàn về kế hoạch phát triển mới.

Cốc..Cốc..Cốc..Maya mở cửa bước vào.

-Có chuyện gì?- Từ khi Zen phát bệnh Keyshi cũng không màng đến sức khỏe của mình, anh luôn dành thứ tốt nhất cho cô. Vì vậy cơ thể anh không ngừng xuống sắc, nhiều người đã khuyên can nhưng sự việc cũng không thay đổi được bao nhiêu.

-Chủ tịch, bệnh viện gọi đến báo cô Zen đã nhập viện.-Maya nhanh chóng báo cáo.

-Hôm nay đến đây thôi. Có gì chờ tôi về sẽ bàn tiếp.-Keyshi đứng dậy, mặc vội áo vest.-Maya buổi họp cổ đông chiều nay hủy bỏ. Còn nữa gọi cho Paul báo ông ta đến ngay bệnh viện.-Keyshi để lại vài câu rồi biến mất dạng.

Vừa gửi xong xe liền chạy nhanh vào bệnh viện, hỏi số phòng của Zen sao đó liền phóng đi.

Cạch..Keyshi lao nhanh vào phòng nhưng lập tức bị khựng lại. Anh bây giờ quần áo xốc xếch, mái tóc nâu đỏ đã vài phần rối. Keyshi không nói lời nào, đôi mắt thâm thúy gắt gao nhìn nơi Zen đang nằm. Trong lòng Keyshi tựa như có một viên đá đè nặng. Lúc sáng, anh còn chính tay nấu bữa sáng cho cô, còn nhìn thấy nụ cười của cô khi đưa anh đi làm, giờ thì.. lại nằm đó.. Hai bàn tay anh siết chặt lại, đầu khớp xương kêu lên răng rắc, anh cất bước xuyên qua bác sĩ, y tá. Bước thẳng tới chỗ Zen, về mặt âm trầm, bước chân nặng nề. Nhóm bác sĩ, y tá trên trần đã thấm đẫm mồ hôi lạnh, cùng chờ đợi con thịnh nộ của Keyshi.

Nhóm bác sĩ, y tá không dám thở mạnh, giờ phút này Keyshi cả người tràn đầy khí lạnh đủ để hủy diệt trời đất. Chẳng lẽ vị hôn thê này thật sự đối với chủ tịch một tập đoàn lớn quan trọng như thế sao? Bọn họ không dám đoán.

-Tình hình như thế nào?-Keyshi đưa lưng về phía mọi người, gằn từng chữ. Từng chữ đều lạnh như băng mùa đông, như đem mọi người đánh sâu vào hầm đá đông lạnh.

-Khi đưa vào đây, cô ấy đã lâm vào tình trạng hôn mê. Bây giờ đã ổn định hơn, theo sơ bộ, tim cô ấy đã bị suy nặng. Nếu không lập tức thay tim thì..thời

gian chỉ còn 1 tháng.

-Lúc trước không phải bảo là 5 tháng sao?Mới 3 tháng trôi qua.Tại sao chỉ còn lại 1 tháng?-Đấy mắt anh hùng hừng hực lửa giận thiêu đốt, giống biển lửa thiêu trụi cả đồng cỏ.

-Cô ấy đã hoạt động quá mức, gây tổn thương đến tim.Chúng tôi cũng không còn cách nào?-Vị bác sĩ cúi đầu.

Nhìn người con gái mình yêu khuôn mặt trắng bệch không sức sống,đôi môi đỏ hồng giờ đã tái xanh.Tim anh đau như thắt lại.

Cạch..

-Xin hỏi ai là Keyshi Kuran?-Hai người đàn ông lạ từ bên ngoài bước vào.

-Là tôi.-Keyshi sửa lại góc chăn giúp Zen.

-Chúng tôi là cảnh sát phụ trách vụ án của cô Zen, có vài điều muốn hỏi anh.

-Hai người nên nhỏ tiếng một chút.Tôi muốn cô ấy nghỉ ngơi thêm.Có gì hỏi thì ra ngoài.-Keyshi đứng nhìn khuôn mặt Zen đang ngủ rất bình thản.Anh khom người hôn nhẹ lên trán cô.-Ngủ ngon nhé.Anh sẽ về ngay.-Anh nhìn qua bác sĩ và y tá.-Các người cũng ra khỏi đây đi.

Janet vui mừng khi thấy người trước mắt có dấu hiệu tỉnh lại.

-Mike..Anh tỉnh rồi hả? Đây.. này khoảng ngồi dậy đã.-Thấy Mike muốn ngồi dậy.Janet liền đỡ lấy.

-Đây là đâu?-Mike yếu ớt lên tiếng.

-Đây là bệnh viện.Bác sĩ bảo vết thương của anh phải nghỉ ngơi nhiều.-Janet cẩn thận lấy gối, giúp Mike tựa vào.

-Cô chủ đâu?

-Bác sĩ bảo cô ấy hoạt động gây chấn động đến tim...-Janet ngập ngừng.

-Rồi thế nào? Nói đi.-Mike nôn nóng nắm chặt cánh tay cô,làm Janet đau đến nhăn mặt.

-Thời gian..chỉ còn lại 1 tháng.-Janet nói nhỏ.-Anh làm gì vậy? Bác sĩ bảo anh không được xuống giường.-Thấy Mike giật chân ra, Janet hốt hoảng.

-Tôi phải đi gặp cô chủ..A..-Hành động mạnh dạn đến vết thương sau lưng, cơn đau truyền đến khiến Mike phải nhăn mặt.Không bỏ cuộc,cố hết sức mình,cắn chặt răng chịu đau, bước xuống giường.

-Tôi sẽ đưa anh đi, đừng cử động nhiều quá. Cẩn thận vết thương bị đứt chỉ đó.-Janet hết cách,đành phải đỡ Mike khập khà khập khếch đến phòng Zen.

Cạch..Janet đỡ Mike đến gần giường bệnh. “Khuôn mặt em xanh xao quá.Có phải căn bệnh đã làm em đau lắm đúng không? Vết thương sau lưng có đáng gì so với cơn đau của em. Tôi không giúp gì được cả. Kể đầy tớ này thật quá vô dụng.. Phải không cô chủ?”. Anh vươn tay đến gò má Zen nhưng bàn tay anh lại dừng giữa không trung. Mike cười, nụ cười buồn. Người trước mắt là người anh gọi là cô chủ. Anh chỉ là kẻ đứng sau cô, giúp cô làm việc. Bàn tay chai sạn này có tư cách gì chạm vào làn da mịn màng kia. Cô là cô chủ, anh là bề tôi. Số phận nghiệt ngã chia đôi hai con người. Mike chậm rãi rút tay lại. Anh lại cười, nụ cười chua xót. Anh đứng đó nhìn Zen chăm chú nhưng anh không hề biết, bên cạnh ánh mắt Janet đã chứa đầy hình bóng anh.

Keyshi theo 2 người cảnh sát đến một hành lang khá vắng vẻ, cách xa phòng Zen.

-Có chuyện gì?-Keyshi lạnh lùng lên tiếng.

-Chúng tôi muốn hỏi gần đây cô Zen có gầy gò hay cãi vã với ai không?

-Không có.

-Theo chúng tôi biết, trước lúc đính hôn. Cô Zen đã từng bị bắt cóc. Tại sao lại không báo cảnh sát?

-Đó chỉ là sự hiểu lầm.

-Sự hiểu lầm? Anh có thể nói chi tiết hơn??

-Đúng là lúc đính hôn Zen có bị cóc nhưng một lúc sau họ đã thả cô ấy đi và trở về an toàn.-Khuôn mặt Keyshi không cảm xúc kể lại.

-Anh tin đó là sự hiểu nhầm??-Người cảnh sát quan sát Keyshi thật kĩ, hi vọng có thể tìm được kẻ hờ.

-Phải.

- Vì sao?

- Vì cô ấy đã bảo như vậy.-Keyshi nhìn thẳng vào người cảnh sát.-Tại sao các người lại hỏi như vậy?Phải chăng có người muốn gây bất lợi với cô ấy.-Cả người anh tăn ra khí lạnh.

-Đây là chuyện cơ mật của...

-Tôi và Zen đã đính hôn. Nói đúng hơn, tôi có quyền lợi được biết tất cả về vị hôn thê của mình.-Keyshi cắt lời vị cảnh sát, anh nhìn thẳng vào mắt anh ta, khiến người cảnh sát bất chợt rùng mình.

” Lúc đầu khi điều tra về Keyshi Kuran, nghe mọi người xung quanh nói về cậu ta. Anh chỉ nghĩ đó là những lời khoa trương. Dù tài giỏi cách mấy thì chỉ là một cậu bé 19 tuổi, có thể làm được gì? Nhưng bây giờ đối mặt với cậu, anh mới biết những suy nghĩ ban đầu của mình mới thực sự là trẻ con. Mới ngần này tuổi đã có ánh mắt sắc bén, khuôn mặt lạnh lùng, khí thế bức người như vậy. E rằng thêm vài năm nữa, với tài năng và thể lực sẽ có thể một tay che trời.

Bạn đang đọc truyện *Bông Hoa Nở Rộ Trong Tay Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Ra Mắt

Hồi lâu vị cảnh sát mới lấy lại tinh thần.

-Theo điều tra ban đầu, đám thanh niên kia tấn công mục đích là nhắm vào cô Zen.

-Kẻ đứng sau là ai? -Giọng Keyshi lạnh lùng đến băng lạnh.

-Vẫn chưa tìm được hung thủ. Trên nguyên tắc chúng chỉ có thể giam giữ đám thanh niên đó 48 tiếng và khởi tố bọn chúng tội cố ý gây thương tích. Vì vậy nếu biết chuyện gì thì hãy liên lạc với chúng tôi để sớm tìm ra hung thủ.-Người cảnh sát nghiêm mặt nói.

-Được.

-Còn nữa..trong thời gian này tốt nhất cậu đừng rời khỏi Anh Quốc để tiện việc điều tra.-Người cảnh sát đề nghị. Sau đó đứng dậy rời đi.

Khi chắc chắn hai người cảnh sát đã đi xa.

-Nghe rõ chứ? Tôi muốn ông moi đầu tên đó ra. Cho người bám sát Linda và Barbara. Họ làm việc gì? Tiếp xúc với ai? Tôi muốn biết họ hàng chín đời của kẻ đó.

-Vâng.-Paul từ một góc khuất bước ra.

-Còn nữa.. tìm luật sư bảo lãnh đám thanh niên đó ra ngoài.. Bằng mọi giá phải bảo lãnh được chúng ra ngoài.-Ánh mắt Keyshi tràn đầy sát khí.

-Tôi sẽ đi làm ngay.

Trên xe.

-Sếp.. có khi nào kẻ đứng sau chuyện này là Keyshi Kuran không?

-Tại sao cậu lại nghĩ vậy?

-Em giả thuyết như thế này, lúc đầu vì ham mê sắc đẹp của cô gái kia, anh ta mới chuyển nhượng tất cả tài sản cho cô ta. Nhưng sau này anh ta nghĩ lại thấy không xứng đáng nên mới thuê sát thủ giết cô ta nhằm mục đích lấy lại tài sản.-Người bên cạnh nêu ý kiến.

-Sẽ không.-Người cảnh sát nhanh chóng bác bỏ.

-Tại sao?

-Cậu hãy nhớ lại, lúc chúng ta bước vào phòng bệnh, từ đầu đến cuối ánh mắt của Keyshi chỉ nhìn về một người. Còn nữa giọng điệu nói chuyện với cô gái khác hẳn khi nói với chúng ta.

-Điều đó vẫn không thể chứng minh được gì.

-Cậu nên nhớ, Keyshi vừa mới chuyển nhượng tài sản cho cô gái kia. Nói đúng hơn trong thời gian ngắn cô ta chưa thể nắm hết mọi công việc. Nếu bây giờ cậu ta muốn lấy lại.. với quyền thế của gia tộc Kuran, đó là điều dễ như trở bàn tay. Không cần thiết bày nhiều trò như vậy.

-Nói cũng phải.-Người ngồi bên cạnh thấu hiểu.

-Bây giờ , tôi lo nhất là đám thanh niên đó.

-Đám thanh niên đó?

-Đúng vậy.. Với giọng điệu lúc này của cậu ta chắc chắn sẽ không tha cho đám thanh niên đó.-Nói đến đây vị cảnh sát liền tăng tốc.

Sở cảnh sát.

Vừa về đến nơi, vị cảnh sát đã lao thẳng vào nơi giam phạm nhân tạm thời nhưng tất cả buồng giam đều trống rỗng. Anh ta hốt hoảng chạy vào phòng làm việc.

-Đám thanh niên lúc sáng đâu?

-Đã được một luật sư bảo lãnh đi rồi.-Những người kia ngơ ngác lên tiếng.

-Không phải tôi đã bao phải giam giữ 48 tiếng rồi sao?- Vị cảnh giác giật dử.

-Nhưng ông ta có tờ giấy bảo đảm của cục trưởng cục cảnh sát.

-Sếp à.. đừng lo lắng quá. Có lẽ đám thanh niên đó sẽ không sao đâu.

-Tôi cũng mong như vậy.-Người cảnh sát cặp lông mày siết chặt ” Sắp có chuyện xảy ra rồi đây “.

Bệnh viên.

-Tiểu thư, cô tỉnh rồi.-Janet hớn hờ.-Mike.. anh ở đây trông chừng tiểu thư. Tôi đi gọi cậu chủ.-Janet vội nói, sau đó chạy thẳng ra ngoài.

Mike bên cạnh ánh mắt chưa hề rời khỏi Zen.

-Trong thời gian này.. hãy nghỉ ngơi đi. Sau khi khỏe lại, tôi còn việc giao cho anh.-Mắt cô vẫn dán chặt lên trần nhà.

-Vâng.

Cạch.. Một bóng người từ ngoài chạy vào.

-Zen.. Em cảm thấy thế nào?-Keyshi lao nhanh đến bên giường.

-Em đã ngủ bao lâu rồi?-Giọng cô có chút khàn vì ngủ quá lâu.

-Đã nửa ngày rồi. Em có thấy chỗ nào khó chịu không?

-Em muốn xuất viện.-Zen chống tay ngồi dậy.

-Không được.-Keyshi gạc phắc.-Hôm nay, em đã không nghe lời, tự ý ra ngoài. Anh vẫn chưa phạt em. Bây giờ còn muốn đi lung tung. Không được.-Keyshi nghiêm mặt.

-Em muốn đến một nơi. Cho anh gặp hai người.-Zen nhìn thẳng anh.

Keyshi do dự.

-Cũng được. Nhưng chỉ nửa tiếng thôi. Sau đó, phải lập tức về nghỉ ngơi.-Dù có cứng rắn cách mấy, trước ánh nhìn của cô. Anh vẫn không cương quyết được.

-Được.-Cô cười nhẹ.-Janet.. cô ở lại chăm sóc Mike, có Keyshi đi cùng tôi được rồi.

-Vâng.

-Cô chủ.. tôi cũng muốn xuất viện, tôi muốn về nhà nghỉ ngơi.-Mike nhìn Zen. Anh muốn cùng cô ở cùng một chỗ.

-Ừ.

Sau khi làm thủ tục xuất viện cho cả hai. Janet đưa Mike về nhà, Keyshi thì cùng Zen đến nghĩa trang lúc này. Nơi đây yên tĩnh, vắng vẻ cách biệt với thành phố nhộn nhịp, đông vui là nơi thích hợp cho những người đã nằm xuống yên nghỉ. Keyshi bảo mọi người chờ bên ngoài, anh và Zen đi dọc theo

con đường mòn, ngang qua những ngôi mộ. Cả hai dùng trước hai bia mộ đặc biệt cao và sang trọng.

-Cha mẹ con đến thăm hai người đây.-Trên hai bia mộ có chân dung người đàn ông khuôn mặt phúc hậu và người phụ nữ có mái tóc đen dài óng mượt, sở hữu nụ cười đẹp như thiên thần.-Cha mẹ.. Hôm nay con đưa người con yêu đến rồi.-Zen cười tươi như nụ hoa đang nở, nắm lấy tay Keyshi.-Anh còn đứng ngây ra đó làm gì? Không chào cha mẹ đi.

Anh nhìn cô nồng nàn, say đắm. Lúc này cô đã nói ” Anh là người cô yêu. Đúng vậy.. Anh là người cô yêu.” Một câu nói khiến tim anh đập liên hồi.

-Chào cha mẹ.. Con là Keyshi Kuran là người Zen yêu và cũng là.. người yêu Zen nhất.

-Cha mẹ thấy không anh ấy rất tốt với con. Nên hai người đừng lo lắng nữa.-Giọng cô nhẹ nhàng, ấm áp như tia nắng buổi ban mai.

-Cám ơn cha mẹ đã sinh ra Zen và cũng cảm tạ 2 người đã đưa cô ấy đến với con. Con chắc chắn sẽ bên cạnh cô ấy, yêu thương, bảo vệ người con yêu. Sẽ không để ai làm đau vật của con đâu và khóc thêm lần nào nữa.-Keyshi nói bằng cả tấm chân tình của mình. Anh yêu cô.. anh biết cô biết, anh cần cô.. trời biết đất biết. Và chính nơi đây, anh nói lên lời hứa tận đáy lòng mong gió và mây mình chứng cho tình yêu này.

Bạn đang đọc truyện *Bông Hoa Nở Rộ Trong Tay Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Khơi Lại

-Chờ anh một chút.

-Làm gì vậy?-Zen thắc mắc.

-Cỏ gần mộ đã cao qua đầu gối... Anh muốn nhổ cho sạch.-Không chờ đợi, Keyshi liền xắn ống tay áo, sẵn sàng làm việc.

-Không cần đâu. Để người canh mộ làm được rồi.-Zen ngăn cản.

-Từ trước đến nay. Anh chưa hề làm gì cho cha mẹ. Hãy để anh làm chút việc đi, cảm ơn họ đã đưa em đến cuộc đời này.- Cái nắng buổi ban trưa, trán Keyshi đổ đầy mồ hôi, bàn tay vấy bẩn nhưng trên môi vẫn mỉm cười hạnh phúc. Nụ cười như có cả thế giới trong tay.

Zen nhìn người con trai trước mắt đường đường là tổng giám đốc công ty lớn giờ đang chịu nắng khom lưng nhổ từng cọng cỏ. Cô cười, nụ cười hiền, là nụ cười thật sự vui vẻ suốt 13 năm qua. Con gió thổi vào những tán cây tạo ra thứ âm thanh xào xạc. Cô biết cha mẹ cô đang ở đây và rất hài lòng về người con rể này.

-Zen.-Bất chợt có tiếng nói phát ra từ sau lưng Zen.Keyshi đứng thẳng người nhìn người đàn bà gần 40 tuổi đứng trước mặt. Khi chắc chắn bà ta không gây bất lợi với Zen, anh mới tiếp tục công việc nhưng ánh mắt vẫn hướng về phía hai người.

-Bà là ai ?-Zen lạnh lùng lên tiếng.

-Cô gái..cho tôi hỏi..có phải cô tên là Zen Akatsuki và Lyly chính là..là mẹ của cô phải không?-Người đàn bà giọng run run.

-Bà là ai? Tại sao lại biết tên mẹ tôi?-Cô cảnh giác nhìn người trước mặt.

-Đúng là con rồi. Zen.. con phải trả thù cho Lyly, giúp mẹ con dành lại công bằng.-Người phụ nữ xúc động, khuôn mặt bắt đầu đỏ hoe.

-Bà nói vậy có ý gì?-Zen nheo mắt, nghi hoặc nhìn bà ta.

-Hãy đi theo tôi.-Bà nhìn Zen với ánh mắt nài nỉ.

Keyshi lúc này đã hoàn thành công việc đứng bên cạnh Zen. Anh nhìn cô hỏi ý kiến. Nhận được cái gật đầu của Zen, người phụ nữ vui mừng đi trước dẫn đường. Keyshi đi Zen đi theo sau. Bà ta đưa hai người đến một căn hộ chung cư.

-Đây là nhà của cô, hai cháu vào đi.-Vừa vào nhà bà ta liền vào phòng cầm một hộp cũ kĩ đi ra.

-Câu nói lúc này của bà là có ý gì ?-Zen không vòng vo, vào thẳng vấn đề.

Người đàn bà không nói gì, chậm rãi mở cái hộp, lấy từng sắp hình được bà ta xếp rất ngay ngắn đưa cho Zen.

-Đây là hình của Lyly và con lúc 3 tuổi.-Người đàn bà nhẹ giọng nói.

-Tại sao bà lại có những bức ảnh này? Bà có quan hệ gì với mẹ tôi.-Trong ảnh là hình người phụ nữ đang ôm một bé gái có mái tóc màu xám cười rất

tươi.

-Tôi là người trong ảnh này.-Bà ta đưa tấm hình khác cho Zen. Trong bức ảnh vẫn là người phụ nữ và cô bé lúc này nhưng bên cạnh có thêm người đàn bà khác.

-Bà biết gì về mẹ tôi? -Zen lạnh lùng lên tiếng.

-Cô và mẹ cháu là bạn hồi cấp 3. Lyly rất thông minh, đặc biệt có mái tóc dài và nụ cười rất xinh đẹp. Nên được nhiều chàng trai để ý đến.-Người phụ nữ bắt đầu kể, trên môi nở nụ cười nhẹ như nhớ lại kỷ ức rất vui vẻ.-Nhưng tiếc rằng hoàn cảnh gia đình cô ấy không được tốt. Mẹ mất sớm lại có người cha không ra gì: cờ bạc, rước chè cái gì cũng mắc phải. Cuối cùng tất cả nợ nần đổ hết vào Lyly.-Kể đến đây giọng người phụ nữ có chút giận dữ.-Vì lòng hiếu thảo nên cô ấy đã bỏ học, đi làm giúp việc cho gia tộc Akatsuki để kiếm tiền trả nợ. Nhờ tính tình hiền lành và nụ cười hồn nhiên Lyly rất được mọi người yêu mến, giúp đỡ. Và cũng chính vì điều này bị kịch đã xảy ra với cô ấy.-Nói đến đây giọng người phụ nữ nghẹn ngào.-Không lâu sau, con trai trưởng của bá tước Art là John Akatsuki phải lòng Lyly nhưng lúc ấy ông ta đã có vợ là Linda và đứa con sắp chào đời, sau này được đặt tên là Calvin. Lyly không hề yêu John, người cô ấy yêu là cậu ba của gia tộc Akatsuki, cũng tất là cha con, hai người mới thật sự là trời sinh một đôi.-Người phụ nữ nói giọng đều, bắt đầu đưa cả ba trở về quá khứ.-Nhưng tình cảm của John dành cho Lyly ngày một nhiều. Và điều đó không qua được mắt của Linda.. Vì bảo vệ địa vị của mình, bà ta đã không ngừng gây khó dễ và đuổi mẹ con đi. Không thể thấy người yêu chịu khổ, cha con đã rước cô ấy về dưới thân phận là một quản gia. Hai người sống với nhau rất hạnh phúc và vui vẻ. Không lâu sau, Lyly phát hiện mình đã có thai. Cha con rất vui mừng khi biết tin đó còn dự định sẽ kết hôn với cô ấy. Nhưng bá tước Art đã phản đối cuộc hôn nhân này. Mẹ con phải chịu biết bao điều sỉ nhục, những ánh mắt dèm pha, đã chảy bao nhiêu nước mắt. Nhưng vì đứa con trong bụng, vì tình yêu bấy lâu nay cô ấp ủ, cô chịu đựng tất cả mà không một lời oán trách. Như hiểu được tất cả những đau khổ ấy, cha con đã bất chấp mọi thứ để kết hôn với mẹ con.-Người phụ nữ dừng một chút, bà ta lấy quyển album trong hộp đưa cho Zen.-Đây là hình cưới của hai người. Cháu thấy không, Lyly cười rất tươi, đáng lẽ hạnh phúc này phải thuộc về cô ấy lâu rồi.

-Vậy tại sao chuyện đó lại xảy ra? -Zen nhìn thẳng vào mắt người phụ nữ. Máu.. lừa.. sự chết chóc.. Cô muốn biết sự thật về ngày hôm đó.

-Những tưởng qua bao đau khổ. Lyly sẽ có cuộc sống tốt đẹp. Nhưng không.. dường như những bi kịch không buông tha cô ấy. Đám cưới không bao lâu, Lyly sinh ra con. Lúc trước con dễ thương lắm. đôi mắt tròn xoe, hai má bầu bĩnh. Cha con bế con trên tay nâng niu từng chút một, tên của con cũng do ông ấy đặt. Con vừa chào đời, việc làm ăn của cha con không ngừng phát triển, thậm chí còn nổi trội hơn cả John cộng thêm việc cha con là đứa con mà bá tước Art yêu quý nhất. Lúc đó rất nhiều người bàn tán..người thừa kế gia tộc Akatsuki sẽ là cha con. Một lần nữa vì bảo vệ quyền lợi của mình..Linda đã bất chấp thủ đoạn.

Bạn đang đọc truyện *Bông Hoa Nở Rộ Trong Tay Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Nỗi Đau Tận Tim Gan

Trong căn phòng hạng sang của vũ trường. Trên ghế sofa, Saka không ngừng sờ soạn trên cơ thể một vũ nữ quần áo không ngay ngắn. khiến cô tay liên tiếp phát ra âm thanh ni non.

Cạch.. Một tên đàn em bên ngoài bước vào nói thăm gì đó vào tai anh.

-Ai??-Ánh mắt Saka ánh lên sát khí.

-Là thằng gấu.. Chúng em đã đưa nó vào kho rồi.

-Đến đó.-Saka đứng nhanh dậy.

-Anh Saka.. ..đừng đi mà.-Cô gái kia cũng theo đứng dậy níu kéo, còn chủ động cầm tay anh đặt vào eo mình.

-Anh phải đi giải quyết công việc. Ngoan một chút.. ..Lát anh sẽ tìm cung.-Cân nói vừa kết thúc, môi Saka liền đặt lên môi cô gái. Nụ hôn của anh, thâm sâu mà bá đạo. Không chút thương tiếc mà hung hăng xâm nhập. Khiến cô gái như mất hết sinh lực, đứng không vững ngồi phịch xuống sofa. Hai mắt si ngốc nhìn đăm đăm bóng lưng Saka bước về phía cửa.

Vừa bước ra khỏi phòng Saka đưa tay về phía tên đàn em bên cạnh. Như hiểu ý, anh ta lập tức lấy tờ khăn giấy đặt lên tay Saka. Anh nhận khăn giấy nhanh chóng lau thật kỹ miệng mình, bên ngoài lẫn bên trong.

-Dơ bẩn.-Anh thẳng tay ném tờ giấy qua một bên.

Căn hộ chung cư.

Người phụ nữ đầm mình trong khoảng kí ức.

-Lúc đó, Linda đã điều tra biết cha của Lyly là người mê cờ bạc. Bà ta đã gài bẫy để ông ngoại con mượn một số tiền của bọn cho vay nặng lãi. Sau đó, Linda uy hiếp Lyly buộc cô ấy phải đánh cắp tài liệu của công ty cha con cho bà ta. Nếu không sẽ gây bất lợi cho cha cô ấy. Nhờ những kế hoạch của

cha con mà John dần dần lấy lại được lòng tin của bá tước Art. Nhưng Linda là người có lòng tham vô đáy, không chịu dừng tay. Một ngày, mẹ con đã đến tìm bà ta.

” - Tôi sẽ không giúp chị lấp cấp tài liệu nữa.-Lyly kiên quyết.

-Cô đừng quên cha cô...

-Chị đừng lấy cha tôi ra uy hiếp. Cùng lắm tôi sẽ nói cho chồng tôi biết. Tôi và chị sẽ ôm nhau chết chung.

-Vậy sao? Cha thì cô không cần rồi, chắc con thì cô quan tâm chứ?-Linda nhếch miệng gian xảo.

-Cô đừng hòng dọa tôi. Giờ Zen rất an toàn ở nhà giữ trẻ.-Lyly có chút hoảng loạn nhưng đã kịp bình tĩnh lại.

-Cô chắc chắn chứ?-Linda mở to mắt nhìn Lyly.

Như có linh tính không may, Lyly liền lấy điện thoại gọi đến nhà giữ trẻ.

-Xin chào tôi là mẹ của bé Zen Akatsuki. Cô cho tôi nói chuyện với bé một chút.-Lyly không chờ được nữa, giọng nói có phần gấp gáp.

-Ừa.. Không phải chị đã cho người đến đón bé Zen đi rồi sao?-Người đầu dây bên kia ngạc nhiên.

-Tôi cho người đến? Khi nào?-Lyly hốt hoảng.

-Lúc này có một người đàn ông đến... Alô..alô..

-Chị đã làm gì con tôi.-Lyly cắt ngang điện thoại, ánh mắt dữ tợn quay phát lại nhìn Linda.

-Zen là cháu tôi... dĩ nhiên tôi sẽ không làm gì nó. Nhưng nó có thể trở về nhà hay không thì còn phải tùy người mẹ như cô thôi.-Linda đắc ý nói thật chậm rãi.

-Chị muốn gì ?

-Cô dù gì cũng là em dâu tôi. Tôi sẽ không gây khó dễ cho cô đâu. Lần này có một vụ làm ăn lớn nên chồng tôi có thể thuận lợi giành lấy...thì từ nay về sau tôi sẽ không đụng đến gia đình cô nữa.-Linda rất bình thản nói ra yêu cầu của mình.”

-Lyly là người phụ nữ khờ khạo, yếu đuối. Làm sao có thể chống lại con rắn độc như Linda. Và cũng vì sự nhút nhát đó đã thay đổi cả cuộc đời cô ấy.Lần đó, khi đang lấy cấp tài liệu thì chồng cô ấy trở về bất gặp. Anh ta rất tức giận nghĩ mình đã bị phản bội nên bỏ đi. Cô nhớ rõ vào đêm định mệnh ấy, mẹ cháu đã đến đây khóc rất nhiều. Cô còn nhớ câu nói sau cùng của Lyly ” Sự đau khổ nhất không phải vết cứa ở da thịt mà là bị người mình yêu hiểu lầm, nỗi đau ấy thật sự thấu tận tim gan.”

Nghe đến đây, bàn tay Zen siết chặt, mặc cho móng tay đâm vào da thịt. Hình ảnh ngày hôm đó, cô vẫn còn nhớ. Nét mặt mẹ cô không oán hận, cũng không tức giận. Bà cười, nụ cười thanh thản. Đến bây giờ cuối cùng cô đã hiểu hành động của cha cô ngày hôm đó. Nếu mẹ đã sống đau khổ như vậy, thôi thì không lo, không nghĩ...kết thúc tất cả.

Keyshi ngồi bên cạnh, cảm thấy có điều bất ổn. Hơi thở của Zen càng lúc càng dồn dập.

-Zen... Em không nên xúc động.-Keyshi hốt hoảng

-Keyshi..hơ..hơ.hơ.-Zen ôm lấy lồng ngực ngã vào người Keyshi.-Em...Em không thở được...đau...

-Mở cửa.-Anh nhanh chóng bế xốc Zen dậy, đưa nhanh vào xe.-ĐẾN BỆNH VIỆN.

-Keyshi...hơ...hơ...Hứa với em.-Zen siết chặt tay Keyshi.-Dù em có chết...Em muốn...em muốn...Linda phải lột xác...Hứa với em...

-Không...Em nghe rõ đây...Anh không hứa với em đâu. Những gì em muốn làm...thì hãy tự mình làm lấy. Hãy khỏe lại...mà tự làm lấy.-Thấy mi mắt Zen khép lại, Keyshi như kẻ điên, lay cô thật mạnh.-ZEN...Em đừng ngủ...Sắp đến bệnh viện rồi...Hãy cố gắng lên.-Như không nghe được lời Keyshi, Zen chậm rãi nhắm mắt, bàn tay dần buông lỏng.-ĐỪNG NGỦ MÀ ZEN...ZEN....-Tay anh nắm chặt tay cô, gào thét điên loạn tên cô. Anh ôm cô thật chặt vào lòng, khóe mi bắt giáng nước mắt rơi.

Bạn đang đọc truyện *Bông Hoa Nở Rộ Trong Tay Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Cá Cược

Xoảng...

-Mike..Anh không sao chứ? -Janet lo lắng chạy đến bên Mike.

-Không sao. -Mike nhìn xuống ly nước vỡ, cảm giác bất an chợt dâng lên.

-Jante...Cô mau lấy vài bộ quần áo của tiểu thư Zen xuống đây. -Quần gia từ xa đi đến.

-Sao vậy?

-Cậu chủ vừa gọi về bảo tiểu thư Zen lại nhập viện, lần này có vẻ sẽ ở lâu. Nên phải mang vài bộ quần áo vào cho cô ấy. Haizzz...Cô gái này đúng là mạng khổ. -Người quản gia lắc đầu bỏ đi.

-Tôi đi với cô. -Mike nhanh chóng lên tiếng.

-Nhưng còn vết thương sau lưng anh.

-Tôi không sao.

Bệnh viện.

Keyshi áp bàn tay Zen lên má anh. Cô hay dùng bàn tay này đánh yêu khi anh hư, từng li từng tí thất cả vật giúp anh đi làm. Cũng bàn tay này...ôm anh thật chặt mỗi đêm. Keyshi vùi đầu vào bàn tay Zen " Em cảm nhận được không? Anh vẫn ở đây này ".

Cạch...Paul lộ đầu vào nhìn Keyshi như hiểu ý anh ra dấu cho ông ta ra ngoài. Sau khi sửa lại ngay ngắn góc chăn, đặt nệm lên trán Zen, anh mới bước ra khỏi phòng.

-Sao rồi ?

-Đã cạy được miếng dán thanh niên đó. Chỉ dẫn bọn chúng là tên gấu. Hắn ta cũng được coi là có tiếng tăm trong thế giới ngầm.

-Có lời được hắn về không?

-Khi chúng tôi đến nơi...đã bị chậm một bước. -Paul e dè, không dám nói lớn.

-Hử?? -Keyshi nhìn thẳng ông. Mắt anh như ngàn lưỡi dao nhọn, bất chợt làm người khác giật mình.

-Tên gấu đã bị một tổ chức tên Dragon bắt đi. Đây là tất cả tài liệu về Dragon. -Paul mau chóng đỡ lời. Mặc dù theo Keyshi đã lâu nhưng ông vẫn không quen được ánh mắt đáng sợ đó.

Saka đi lướt qua chỗ Keyshi ngồi, rất tự nhiên rẽ vào phòng bệnh của Zen, mở cửa bước vào.

-Cậu chủ...đó là..

-Tôi biết rồi. -Keyshi đóng lại tập tài liệu. -Đám thanh niên đó...giải quyết hết đi. -Ánh mắt Keyshi lạnh thấu xương như hận không thể chính tay mình giết chết bọn chúng.

-Dạo này, bọn cảnh sát canh chừng rất gắt gao. Một lần giải quyết hết...e là... -Paul bỏ dờ câu nói.

-Trên đời này có thứ gọi là tai nạn mà. Tai nạn đến không hề báo trước...bất ngờ cướp đi mạng sống của kẻ khác... -Keyshi nhếch miệng. Cảnh sát cũng không ngăn được việc anh muốn làm.

Saka bước đến gần giường bệnh, anh vương tay chạm vào đôi má mịn màng của Zen.

-Tại sao lại nhắm mắt vậy? Mau tỉnh lại nhìn tôi này...Em đang cần tìm phải không? Lát nữa tôi sẽ tìm giúp em. Vì vậy em đừng nằm bất động như thế nữa...hiểu không? -Tiếng nói Saka vang khắp phòng nhưng không hề có lời đáp trả. Nét mặt anh không thay đổi nhưng ánh mắt cứ dán chặt vào khuôn mặt tái xanh của Zen, đôi con ngươi bất chợt rung động.

-Đừng dùng ánh mắt như vậy nhìn người con gái của kẻ khác. -Keyshi bước vào phòng không vui lên tiếng. Tuy Saka đã che dấu nhưng anh vẫn thấy được...ở đáy mắt anh ta sự đau lòng và tiếc nuối. Điều đó làm Keyshi khó chịu cực điểm.

-Trong mắt tôi...người con gái này không hề thuộc về bất kì ai. -Saka lạnh lùng lên tiếng, sự vui vẻ, đùa cợt hàng ngày chớp mắt đã không thấy đâu.

-Nhưng tiếc là trong mắt cô ấy chỉ có mình tôi. -Keyshi kiêu ngạo như điều đó là chuyện tất nhiên.

-Tôi và cậu...làm vụ cá cược không? -Saka nhếch miệng. -Nếu trong vòng 3 tháng trong tim Zen có chỗ dành cho tôi thì...cô ấy sẽ trở thành người con gái của tôi.

-Còn ngược lại?-Keyshi mau lẹ hỏi tiếp.

-Dragon sẽ làm việc cho cậu. Chắc cậu cũng biết thế lực của Dragon lớn rộng cỡ nào. Chỉ cần có Dragon, Black Moon của cậu sẽ như hổ thêm cánh. Đến lúc đó, cậu muốn gì cũng được, tha hồ xưng vương xưng bá.-Saka cười tươi, trong ý cười mang theo vài phần thách thức.

-Được...Nhưng sau 3 tháng..nếu anh làm không được. Anh phải lập tức biến mất, mãi mãi không được xuất hiện trước mắt cô ấy.-Keyshi nhìn thẳng vào mắt Saka, thể hiện rõ sự khiêu khích.

-Thỏa thuận như vậy. Nếu đến lúc đó, tôi không làm được. Tôi sẽ vĩnh viễn biến mất, hòa mình theo gió.-Saka ngẩn đầu đón nhận ánh mắt Keyshi, không chút do dự, không chút chần chừ, mạnh mẽ, cương nghị.

Anh xoay lưng bước đi, sau lưng lại vang lên tiếng nói.

-Tôi muốn anh giao tên gấu cho tôi.

-Sẽ không. Đám thanh niên đó, tùy cậu xử trí, còn tên gấu là của tôi.-Saka tiến thêm vài bước đặt tay lên nắm cửa.-Cậu yên tâm...Nó sẽ không bao giờ biết được bình minh ngày mai...đẹp như thế nào đâu.-Giọng anh nhẹ như gió nhưng lại khiến người nghe không khỏi rùng mình.

Saka rời khỏi không bao lâu thì bên ngoài lại truyền đến tiếng gõ cửa.

-Có chuyện gì sao?-Keyshi nhìn người đàn bà trước mắt, giọng dịu lại không ít.

-Tôi đến đây để chào tạm biệt. Tôi đã đặt vé máy bay vào tối nay đi Mỹ và định cư bên đó. Sau này sẽ không quay về nơi này nữa.-Người đàn bà mỉm cười dịu dàng, bà rất an lòng khi thấy Zen có chỗ dựa tốt.

-Vậy chúc bà có chuyến đi thuận lợi.

-Cám ơn. Sau này con Zen làm phiền cậu rồi.-Người đàn bà vỗ nhẹ lên vai Keyshi. Bà đặt tất cả niềm tin vào người con trai này.

Bạn đang đọc truyện *Bông Hoa Nở Rộ Trong Tay Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Ma Vương

Janet và Mike vội vàng bước vào bệnh viện.

-Janet..cô đến phòng cô chủ trước đi. Tôi có việc phải đi một chút.-Không chờ Janet trả lời Mike đã rẽ qua hành lang khác đi mất.

Bệnh viện...Khoa tổng quát.

-Anh cần gì?-Cô y tá đứng quây về mặt hiện từ dịu dàng hỏi.

-Tôi muốn chụp X-quang tim.

Chiếc Thụy Điển Koenigsegg Agera R của Saka dừng trước một nhà hàng Pháp sang trọng. Từ xa nhìn thấy anh, tên đàn em liền chạy đến.

-Sắp xếp ổn thỏa rồi chứ?-Sửa ngay ngắn chiếc áo somi đang mặc, Saka bước nhanh vào nhà hàng.

-Đã xong... Cô ta đang chờ trong phòng vip.-Tên đàn em đi trước dẫn đường.

Saka bước vào gây không ít tiếng xôn xao từ phái nữ. Nhưng anh đều không để vào mắt. Anh khinh thường, nữ giới thật sự khiến anh thất vọng.

Cạch... Tên đàn em mở cửa giúp Saka.

-Anh Saka...Anh bảo người ta đến đây ăn. Thức ăn cũng ăn xong rồi. Giờ anh mới xuất hiện.-Tina hờn giận biểu môi, xoay mặt qua nơi khác.

Đáy mắt Saka xẹt qua tia sáng rồi nhanh chóng biến mất. Anh luồn tay qua chiếc eo thon của cô, dùng sức kéo, cả người Tina đã nằm gọn trong lòng ngực Saka.

-Người đẹp đừng giận. Để chuộc tội...anh sẽ đưa em đến nơi này.-Saka thì thầm, cắn nhẹ vành tai của Tina, làm cơ thể cô ta không tự chủ mà run lên.

Không lâu sau, ba chiếc xe hơi đen dừng trước một kho hàng bỏ hoang. Cảnh vật xung quanh vắng vẻ, chỉ có những con gió thổi nhẹ.

-Anh đưa em đến đây làm gì?-Tina nhìn cảnh vật xung quanh, trong lòng chợt dâng lên nỗi bất an.

-Đừng nôn nóng...vào trong...có người muốn gặp em.-Saka nhếch miệng. Tuy giọng nói vẫn dịu dàng nhưng ánh mắt Saka đã sớm bị một lớp sương che phủ, âm u, lạnh lẽo.

Tina bước từng bước nặng nề theo vào trong. Càng vào sâu, mùi thối của hàng hóa để lâu ngày, không ai cọ rửa khiến cô càng khó chịu.

-Anh Saka...ở đây làm gì có ai? Chúng ta trở về đi, em không chịu nổi mùi ở đây nữa đâu.-Tina níu tay anh. Ánh mắt chứa đầy sự chán ghét.

-Có chứ.-Saka vỗ yêu vào má Tina.-Lôi nó ra đây.-Saka hăng giọng.

Như chỉ chờ có thế, một người bị quăng không thương tiếc rơi xuống mặt đất lạnh tanh. Cả người tả tơi, rớm đầy máu như khối thịt nhão sớm đã bất tỉnh mất đi ý thức. Nhưng kì lạ chỉ có khuôn mặt vẫn tròn vẹn, không vết mẻ.

-Sao hà người đẹp? Quen không?-Không biết từ lúc nào Saka đã vòng ra sau lưng Tina. Tay nắm chặt đầu, tay còn lại ôm lấy eo cô ta, bắt buộc Tina nhìn vào người nằm vật vạ dưới đất kia.

-Em.em...em dĩ nhiên là không quen người này.-Khuôn mặt cô bắt chợt tái xanh, tay chân run rẩy.

-Thật không? Hẳn tên là Gấu. Hẳn ta bảo quen biết em. Chắc em đứng xa nhìn không rõ. Anh đưa em đến gần nhìn cho kĩ hơn nhé.-Saka thì thầm, lời như gió thoảng.

-A...A...A...đau quá...đau quá Saka...A làm em đau quá...hu hu...Buông em ra...-Không chờ Tina tiếp thu câu nói, anh đã nắm chặt lấy mái tóc dài của cô ta lôi kịch đi. Mặc cho những lời kêu đau thảm thiết, giọt nước mắt đáng thương, khuôn mặt Saka vẫn không cảm xúc, lạnh như băng son.-A...A...A...hu hu...đau quá Saka.-Tina khóc hết nước mắt, ôm lấy mái tóc mình. Đến nơi Saka quăng cô đến gần tên Gấu như thứ rác thải dư thừa không cần đến.

-Tại sao lại né ra hả? Nhìn cho rõ rồi nói cho tôi.-Thấy Tina muốn xoay mặt đi, Saka dùng sức nhấn đầu cô xuống sát mặt tên Gấu.-Sao hả? Nhìn rõ chưa?-Anh lôi đầu Tina dậy, đối mặt với anh. Vì khóc quá nhiều lớp trang điểm đã sớm lem đầy mặt cô ta. Tina bây giờ như con thú hoang lạc bầy, không biết đi về đâu. Nụ cười dịu dàng, giọng nói ấm áp chớp mắt đã không thấy đâu. Saka hung hãn, lạnh lùng như phán quan tại địa ngục. nắm trong tay quyền quyết định sự sống và cái chết.-CỔ CÂM RỒI SAO?-Vì quá đau mà Tina không thể trả lời. Saka nhanh tay bóp chặt chiếc cổ mảnh khảnh của cô ta.

Sự khó thở bắt chợt làm Tina choáng tỉnh, vội vàng hoảng loạn gật đầu. Saka nhếch miệng hài lòng buông tay. Như người chết được cứu, cô ta không ngừng thở gấp.

-Vậy nói cho anh biết. Em có quen người này không?-Saka mỉm cười, nụ cười nhẹ nhàng và ấm áp như những tia nắng đầu tiên ở Bắc Cực, làm tan chảy lòng người.

Tina cảm thấy lòng mình ấm lên nhưng cô cũng cảm nhận được...bên trong sự ấm áp đó là lòng người lạnh lẽo, sâu không thấy đáy. Người trước mặt đây thật sự là ma vương. Có những lúc xinh đẹp, mê hoặc lòng người nhưng giờ đây lại hung tàn đến mãnh liệt, lạnh lùng hơn cả hàn băng và...sự độc ác này có thể ngang ngửa cả ác ma.

Bạn đang đọc truyện *Bông Hoa Nở Rộ Trong Tay Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Xinh Đẹp Và Sự Hung Tàn

Trong lòng Tina run rẩy, cô đang thật sự sợ hãi. Sự lạnh lùng, độc ác của Saka còn đáng sợ hơn cả Keyshi. Người trước mắt mang đến cho cô áp lực nặng nề, cứ như có thể lập tức giết cô nếu cô phạm sai lầm.

-Em...em không có gì để nói...Em...em thật...thật sự không biết người đó. Anh tin em đi.-Tina van nài, giọng cô nghẹn lại và nước mắt bắt đầu rơi. Cô như đứa bé bị đồ oan đang tìm kiếm sự giúp đỡ.

-Em không có gì để nói nhưng...hắn ta có.-Saka ra dấu, bọn đàn em liền lấy xô nước tạt thẳng lên người tên Gấu.

Ào...Dòng nước lạnh chạm vào vết thương đang rỉ máu. Sự lạnh buốt và đau rất lập tức phủ lên da thịt. Làm người không muốn tỉnh dậy, bất giác phải nhúm mày.

-Hình như vẫn chưa tỉnh lắm.-Saka nghiêng đầu, về mặt hơi hợt nhìn tên Gấu.

Bóp..Bóp..Bóp..

-A..A..đừng đánh nữa..đừng đánh nữa...Anh Saka..anh Saka trong vụ này..Em không biết gì hết..Em chỉ nhận tiền rồi làm việc thôi...Anh Saka..anh Saka..-Tên gấu yếu đuối dùng đôi tay bầm tím cang lại những đòn đánh.

-Ngừng...Vậy mày cho tao biết..người đưa tiền cho mày là ai? Có mặt ở đây không?-Saka mở mắt nhìn về mặt sợ hãi, đang run rẩy sớm đã tái xanh của Tina. Trong lòng anh bất chợt dâng lên sự vui sướng kì lạ.

Ánh mắt tên gấu đảo quanh khắp nhà kho, dừng lại trên người Tina.

-Là cô ta...là cô ta đưa tiền cho em, bảo em dạy cho hôn thê của chủ tịch tập đoàn Black Moon một bài học. Em chỉ nhận tiền rồi làm việc. Em không hề biết cô gái đó là người của anh. Anh Saka...anh tha cho em...tha cho em..-Tên gấu khai nhận tất cả. Lời tên gấu nói ra, từng chữ một đều khiến tim Tina đập nhanh hơn một nhịp, ánh mắt bắt đầu hoảng loạn.

-Anh Saka...Anh đừng tin..

Bốp..Tina đau đớn ôm chặt má đã in đậm năm dấu tay của Saka.

-Suyt...Là người lịch sự...Người khác đang nói chuyện..phải biết lắng nghe. Hiểu không?-Saka nhẹ nhàng chậm rãi, nói ra từng chữ như người thầy đang cố sức mình dạy bài học quý giá cho học sinh.-Tiếp đi...Còn gì nữa?

-Cô ta còn bảo cô ta là bạn gái của anh. Việc cô ta làm cũng là việc anh muốn làm nên em...

-Nên mày mới ngu như con thiếu thân lao đầu vào để rồi nhận được hậu quả như thế này?-Saka nhếch miệng. Anh liếc mắt nhìn tên gấu đầy nuối tiếc.-Gấu ơi là gấu...Mày có biết cái đầu chứa toàn bã đậu của mày đã hại mày hay không? Mày có biết chỉ cần mày bước ra khỏi đây sẽ có hàng trăm cây súng chia vào đầu mày và sẽ không ngại ngần bóp cò. BẮNG..một tiếng..đến lúc đó cái tổ ong nhìn thấy cái đầu mày còn phải chào thua đó.

-Anh Saka..Anh Saka..Anh hãy cứu em, em không muốn chết...anh cứu em.-Tên gấu van nài, về mặt đầy khổ sở, hẳn chỉ nhận tiền làm việc. Hẳn thật sự không dính líu đến thù oán của hai người con gái kia. Hẳn không muốn phải chết như thế này.

-Cứu mày...cũng được...-Lời của Saka làm tên gấu vui mừng, trong lòng không ngừng bắn pháo hoa. Vì hẳn biết nếu người con trai này gật đầu chấp nhận bảo vệ hẳn thì trên thế gian không ai có thể động được vào hắn.-Nhưng mà...Tao đã hứa với một người bạn sẽ tìm tìm cho người đó. Đáng lẽ thời gian là 3 tháng, có thể từ từ mà tìm nhưng... vì sự ngu ngốc của mày, giờ chỉ còn lại một tháng. Gan mày to như vậy phải chăng tìm mày cũng to hơn bình thường.-Saka nhếch miệng, anh rõ ràng là đang cười, nụ cười sắc xảo có thể quyến rũ được bao cô gái nhưng tại sao lại khiến không gian quanh đây bất chợt trở nên âm u.

Những tên đàn em đứng bên cạnh từ đầu đến cuối không hề hé môi, nói đúng hơn chúng không dám lên tiếng. Vì chúng thừa biết lát nữa đây, tên gấu sẽ lãnh một kết cục rất tàn khốc. Dù biết đó là hậu quả mà hẳn đáng phải nhận nhưng sâu thẳm trong đáy lòng, cảm thấy hẳn thật sự đáng thương. Hoa hồng đẹp luôn có gai, loài nấm độc nhất luôn là loài có màu sắc sặc sỡ nhất.

-Anh nói vậy có nghĩa là sao?-Mặt tên gấu nhanh chóng tái xanh, cắt không ra giọt máu. Cả tòa tháp hi vọng trong lòng hắn, trong chốc lát sụp đổ một mảnh cũng không còn.

-Có nghĩa là...-Saka đi từng bước từng bước đến gần tên gấu. Nhẹ nhàng chậm rãi như chúa sơn lâm đang từ từ tiến đến con mồi.-Tao muốn lấy...-Anh ngồi xổm xuống, môi kề sát vào tai tên gấu.-Tim của mày.

-A...-Tên gấu trừng lớn mắt. Hắn thấy dưới bụng truyền đến cơn đau thấu xương. Như có vật gì đang xé đôi da thịt hắn.

Saka không chán chờ rút ra lưỡi dao đã cắm sâu vào bụng tên gấu. Tia máu bắn đầy vào mặt và áo anh, từng giọt rơi xuống đất như những bông hoa đại đang nở rực rỡ, xinh đẹp huyền ảo. Saka mở to mắt nhìn về mặt ngạc nhiên, không tin được của tên gấu. Anh quan sát thật kĩ, không hề bỏ qua một chút biểu hiện gì của hắn. Lúc trước làm bác sĩ cứu bao người nhưng anh lại không hề biết về mặt con người khi cận kề cái chết lại thú vị như vậy.

Tên gấu ngã phịch xuống mặt đất lạnh tanh. Hẳn không còn sức để gượng dậy, không còn đủ sức để cầu xin tha thứ và van nài sự giúp đỡ. Hẳn cảm thấy trước mắt trời đất như quay cuồng. Mí mắt hắn mệt mỏi quá và cứ như thế hắn dần dần ngất lịm.

Bạn đang đọc truyện *Bông Hoa Nở Rộ Trong Tay Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Tôi Chọn Cô Ấy

Trời tối, khu nhà kho bỏ hoang bao trùm bởi bóng tối tĩnh mịch. Không gian yên ắng chỉ còn nghe tiếng gió riết và ếch nhái kêu.

-Hắn ta chết rồi.-Tina yếu ớt như không tin những gì mình vừa chứng kiến nhưng cô nào biết lát nữa đây có điều còn khủng khiếp hơn cả thế này. Cô giương mắt nhìn người con trai đẹp tuyệt vời kia. Ánh mắt lạnh lùng như chứa đựng cả Bắc Cực, cơ thể anh nhuộm đầy máu tươi như tên ma vương khát máu điên cuồng. Bàn năng mạch bảo Tina nếu bây giờ không chạy thì cô chắc chắn chết ở nơi này.. Không hề chần chừ, cô lợi dụng lúc mọi người đang

tập trung vào cái chết của tên gấu, dùng hết sức bình sinh quay lưng bỏ chạy. Nhưng trên đời đâu phải chuyện gì muốn cũng có thể làm được. Chạy khỏi tầm mắt Saka không được bao xa, Tina đã bị bọn đàn em bao vây.

-Tôi xin các anh...tha cho tôi đi đi. Trờ vào trong đó sớm muộn gì tôi cũng sẽ chết.-Tina van nài. Cô giờ đây như cô gái nhỏ bị ức hiếp, hết sức đáng thương.

-Chúng tôi tha cho cô...ai sẽ tha cho chúng tôi? Cô cũng thấy đó, phản bội anh hai chỉ có con đường chết.-Tên có vẻ cảm đầu khó xử, không đành lòng nói.-Lời cô ta vào trong.-Cuộc sống luôn ích kỉ như vậy” sống không vì mình trời tru đất diệt “. Dẫu biết vào trong cô gái đáng thương này có thể gặp chuyện không may nhưng mà cô ta chết còn đỡ hơn bọn họ chết.

Mặc cho Tina vùng vẫy, la lối thì cô vẫn bị lôi ketch trở vào bên trong. Cô giương đôi mắt hoảng loạn nhìn Saka đang ngồi im lặng bên cái xác. Anh ta cứ nhìn chăm chú về phía bên trái ngực của tên gấu.

-Đưa cô ta đến đây.

-Anh Saka...Nể tình chúng ta từng vui vẻ với nhau...Anh tha cho em đi.-Sự sợ hãi đã tràn ngập trong lòng Tina. Cô không muốn như tên kia, cô còn quá trẻ để nhận những điều này.

-Người đẹp...Hãy nói đi..Anh muốn nghe em nói.-Saka nghiêng đầu nhìn Tina cười nhẹ. Anh như cậu bé đáng yêu đang đòi kẹo ngay thơ, đầy trong sáng.

-Em..Em.-Dù biết thời điểm này không phải lúc để thương thức sắc đẹp nhưng làm sao cô cưỡng lại được, người con trai này quá hoàn mỹ. Vẻ đẹp mà sao trắng trên trời phải ghen tị. Tina giờ đây chỉ muốn lập tức được nằm trong vòng tay anh, được anh yêu chiều, thương yêu.-Em lúc đầu chỉ muốn dạy cho con nhỏ đó một bài học thôi. Em..em không cố ý.

-Cô ấy bị bệnh tim, cần tìm thay thế. Một là tim của cô, hai là tim của tên này...hãy chọn đi.-Trên tay Saka đã cầm sẵn dao như chỉ cần có câu trả lời. Anh ta sẽ không ngần ngại moi tim của một trong hai.

Tina tròn mắt nhìn Saka, anh ta sẽ moi tim cô sao? Không...Không...cô không muốn chết.

-Anh Saka chúng ta có thể thương lượng...

-Một trong hai...Là cô hay là nó...Hãy chọn đi...Cô đừng quên...tên này là bị cô hại chết.-Saka đang nói đến việc sẽ moi tim người khác, một hành động khủng khiếp. Nhưng khuôn mặt anh vẫn tĩnh lặng như nước, bình thản như không có việc gì.

-Em...Em...-Tina bị dọa đến không nói thành lời.

-Em..em..có nghĩa là cô.-Anh lập lại câu nói, tay cầm dao bắt đầu di chuyển.

-Không phải...Không phải...là hấn..là hấn...

Phập...Con dao lập tức chuyển hướng đâm về phía bên trái ngực của tên gấu. Saka từng là bác sĩ, anh biết rõ hơn ai hết tim nằm ở vị trí nào để khi con dao đâm xuống, lưỡi dao không làm tim bị tổn hại. Vẫn để lưỡi dao cắm trong lòng ngực. Saka khoét một vòng tròn trên ngực tên gấu, máu ứa ra từ vết thương mỗi lúc một nhiều.

Phập...Phập...Phập... Saka đâm thêm vài chỗ quanh vòng tròn. Khi xác định cái lỗ đủ lớn, anh buông dao, tay trực tiếp đưa vào bên trong moi ra trái tim vẫn nhuốm màu đỏ tươi. Mùi máu tanh lập tức lan khắp nhà kho. Bọn đàn em thấy cảnh này có những tên chịu không nổi liền xoay mặt ra nơi khác nôn thốc nôn tháo.

-A...A...A.-Tina bị dọa đến hoảng loạn vùng vẫy, quơ tay múa chân lộn xộn.

-CÔ HÃY NHÌN KỈ ĐÂY.-Saka giữ chặt đầu của Tina, tay cầm trái tim nhuộm màu đỏ tươi đưa sát vào mặt cô.-Nhìn cho thật kĩ...Đây là tim của tên đó. Là ước muốn của cô...Cô đã hi sinh nó để cứu lấy bản thân mình. Cô hãy nhớ...Cô biết yêu quý mạng sống của mình thì người khác cũng vậy. Nếu cô coi thường mạng sống của người khác thì tính mạng của cô cũng không khác gì rác rưởi.

Tina nhìn khối thịt đỏ tươi trước mặt máu vẫn không ngừng chảy. Mùi tanh xông thẳng lên mũi khiến cô không thể chịu đựng được. Tina dùng sức lắc đầu thật mạnh, hi vọng thoát khỏi bàn tay gọng kềm của Saka. Cô sợ hãi mở trừng đôi mắt “Điện rồi..thật quá khủng khiếp...Anh ta làm những việc này vì con nhỏ đó sao?”

-Anh Saka...Anh làm những việc này không xứng đáng đâu...Anh có biết lúc nhỏ, con nhỏ đó cứu người có mục đích..trong trường học đánh nhau xém chút giết luôn cả chị em họ. Lớn lên dùng sắc đẹp của mình chiếm đoạt tài sản của người khác. Anh có biết vụ thảm sát ở căn nhà hoang ngoài ngoại ô cũng là do nó làm hay không? Vì không đủ chứng cứ nên cảnh sát không thể bắt nó thôi...-Tina gào lên. Cô không cam tâm...Tại sao?? Tại sao Keyshi đã vậy...Saka cũng như vậy...Tại sao ai cũng muốn bảo vệ con nhỏ đó. Cô có gì thua kém nó chứ? -Anh Saka..bên ngoài có rất nhiều người nói nó là ác ma, chết không đáng tiếc..Anh cần gì phải bảo vệ nó? Anh Saka...Em không đẹp sao? Có gì thua kém con nhỏ Zen đó chứ? -Tina bức xúc, chạy đến ôm Saka. Anh quẳng khối thịt xuống đất, bàn tay đầy máu không thương tiếc đẩy Tina ra khỏi người khiến cô ta ngã xuống mặt đất lạnh tanh. Saka không nói lời nào, quay lưng về phía cô.

-Tất cả cô gái trên thế gian này. Saka tôi chỉ chọn mình cô ấy. Nếu cô ấy là ác ma..Tôi tình nguyện mang chung dòng máu ấy.

Bệnh viện

Cạch..

-Mike...Anh vừa đi đâu vậy? Tiểu thư tỉnh rồi kìa.-Janet mắt bừng sáng nhìn Mike từ bên ngoài bước vào.

-Anh cũng đến à? Vết thương thế nào rồi?-Tuy vẻ mặt xanh xao nhưng giọng điệu của Zen vẫn lạnh lùng và cứng rắn.

-Đã khỏe hơn nhiều..thưa cô chủ..-Vẫn là khuôn mặt không cảm xúc thường ngày.

-Tốt.

-Ừa...Cái gì vậy?-Janet tò mò, mắt dán chặt vào túi hồ sơ Mike đang cầm.

-Chỉ là hình chụp X-quang thôi.

-À...Thì ra lúc nãy anh đi chụp X-quang vết thương.

Cốc...Cốc..Cốc..

-Vào đi.-Keyshi ngồi bên giường lên tiếng.

Cạch...

-Xin hỏi ai là cô Zen??

-Là tôi...Có chuyện gì?

-Lúc nãy có người nhờ tôi mang đến cái này cho cô.-Người lạ đưa cái hộp cho Janet.-Xong việc rồi tôi đi đây.

-Không biết gì đây ta?-Janet đưa cái hộp cho Zen, trong lòng không dẫu được sự tò mò.

Zen nhẹ nhàng, chậm rãi mở hộp. Vật trong hộp khiến vẻ mặt Janet từ hồng hào chuyển sang xanh méc, hai mắt trừng to.

Bạn đang đọc truyện *Bông Hoa Nở Rộ Trong Tay Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Giết Người Đền Mạng- Có Thù Phải Trả

Trong chiếc hộp là hình ảnh tên gấu đang nằm trên đất, máu me đầy người cùng với một lỗ khoét bên trái ngực. Bên cạnh là khối thịt nhão đỏ tươi. Tuy chỉ là những bức ảnh mang tính mô phỏng nhưng trên mặt hắn vẫn nhìn rõ được những nét đau đớn. Chúng tỏ trước lúc chết hắn ta đã trải qua những điều rất kinh khủng.

Zen, Keyshi, Mike nhìn những hình ảnh trước mắt, mặt vẫn không đổi sắc, chỉ mỗi Janet sợ hãi đã trốn sau lưng Mike. Dưới cuối hộp còn có một bức thư:

“-Em thấy không? Những ai làm tổn thương em..tôi sẽ không để chúng được yên. Saka này sẽ không cho phép ai làm hại đến em. Dù có phải đánh nhau với tử thần. Tôi cũng không để ông ta mang em đi.”

Keyshi ngồi bên cạnh lặng người nhìn bức thư.

-Sao vậy? Tại sao lại chau mày rồi?- Zen thắc mắc nhìn Keyshi.

-Hắn ta làm anh khó chịu.-Keyshi ngẩn đầu nhìn sâu vào mắt Zen.

Cô không nói gì, chỉ cười. Tay đặt vào giữa mày anh chậm rãi xoa nhẹ.

-Chau mày mãi không tốt đâu.

Reng...Reng...Reng...

-Có chuyện gì?-Keyshi nhắc máy.

-....

-Được...tôi về ngay.-Anh xoay qua Zen.-Công ty có việc anh phải về.

-Được.

Keyshi vẫn ngồi im, đưa hai tay về phía Zen như cậu bé đang đòi kẹo.

-Chuyện gì?-Cô nhưong mảy, đôi mắt to tròn, trong như nước.

-Cái hộp.

-Làm gì?

-Vứt sọt rác.-Keyshi thân nhiên trả lời, đôi con ngươi mở to ngây thơ.

-Trẻ con.-Zen mắng yêu, đưa cái hộp về phía Keyshi.

-Ngoan ngoan nghỉ ngơi... Xong công việc, anh sẽ đến với em.-Keyshi hài lòng, đứng dậy hôn tạm biệt.

Trong phòng chỉ còn lại ba người.

-Cô chủ...-Mike nhỏ giọng kêu, ánh mắt như có gì muốn nói.

-Janet... Tôi đói bụng. Cô ra ngoài mua cháo đi.

-Vâng.-Dù muốn ở lại nghe xem Mike muốn nói gì nhưng Janet cũng đành ngậm ngùi ra khỏi phòng.

-Thế nào?-Nét dịu dàng lúc này chớp mắt đã không thấy đây, chỉ để lại vẻ mặt lạnh lùng băng giá. Chỉ khi ở bên người con trai đó, nụ cười của cô mới trở nên ấm áp như đủ sức sưởi ấm cả vùng Bắc Cực lạnh giá.

-Người của chúng ta theo dõi Linda đã phát hiện...dạo gần đây bà ta hay gặp gỡ một người đàn ông. Kì lạ là mỗi khi gặp ông ta, bà ta đều rất lén lút, biểu hiện rất đáng nghi.

-Cho người bám theo ông ta. Điều tra mối quan hệ giữa hai người họ. Lần đầu tiên gặp nhau ở đâu? Lúc nào? Tình huống gì? Tôi đều muốn biết.-Nói đến đây mắt Zen ánh lên sát khí” Linda...Tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho những việc bà đã làm. Tôi sẽ cho bà biết...nếu bà dám lấy đi những giọt nước mắt của người khác thì bà nhất định phải trả lại bằng máu”.

Công ty Black Moon...Tĩnh..

-Hai vị cảnh sát đang chờ chủ tịch trong phòng khách.-Maya thấy Keyshi từ thang máy bước ra liền đến báo cáo.

-Được rồi... Cô mời họ vào phòng tôi đi.-Keyshi bỏ lại câu nói sau đó vào phòng.

Cốc...Cốc...Cốc...

-Vào đi.

Nhận được sự đồng ý của Keyshi. Cánh cửa lập tức được mở ra.

-Maya... Cô ra ngoài đi. Đừng để ai vào.-Sau đó Keyshi xoay qua hai vị cảnh sát.-Mời hai người ngồi.-Hai người cảnh sát không nói gì, im lặng ngồi xuống.-Hai vị muốn uống gì? Rượu không?-Keyshi nở nụ cười xã giao, mời khách.

-Chúng tôi không được phép uống rượu trong giờ làm việc.-Tuy lời nói vẫn lịch sử nhưng nét mặt đã sớm đành lại.

-À...Quên...Cảnh sát luôn có kỉ luật thép mà...Tiếc thật...Chai rượu này là năm 80 đấy...Rất ngon.- Mất chiêm ngưỡng tay vừa đổ những giọt rượu sóng sánh đỏ mọng vào ly thủy tinh trong suốt óng ánh. Tạo nên vẻ đẹp huyền bí.

-Chủ tịch Kuran...Anh đang uống rượu ăn mừng sao?-Người cảnh sát trào phúng hỏi, mắt chứa đầy sự tức giận. Đám thanh niên kia đã chết..tất cả đều chết trong một vụ tai nạn.Một chiếc xe du lịch lao thẳng xuống vách núi. Mọi người trên xe tử vong tại chỗ. Pháp y đã khám nghiệm trên xác nạn nhân có các vết thương mới cũ khác nhau. Nguyên nhân là các nạn nhân đã bị hành hạ, thậm chí là bị ngược đãi lâu dài.

-Dĩ nhiên rồi...Công ty tôi mới nhận được một hợp đồng lớn...Dĩ nhiên là phải ăn mừng rồi.-Keyshi thân nhiên trả lời, tay cầm ly rượu ngồi đối diện vị cảnh sát.

-Chúng tôi đến đây để báo cho cậu một tin...Vào lúc 19:00 tối hôm nay bên khe núi phía sau thành phố đã xảy ra một vụ tai nạn. Nhưng trùng hợp là tất cả nạn nhân trên xe đều là những thanh niên đã tấn công tiểu thư Zen ngày hôm đó.-Người cảnh sát dừng lại quan sát thật kĩ biểu hiện của Keyshi.

Nhưng đổi lại vẫn là về mặt trầm lặng như mặt hồ mùa thu.-Cậu có cảm thấy trùng hợp không?.

-Trùng hợp?? Chúng đã làm việc sai trái nên phải chịu sự trừng phạt..Đó là ý trời.-Keyshi nhắm mắt lại, thường thức vị rượu vang thơm ngon lan khắp khoang miệng

-Trùng phạt...hay là chính cậu muốn trả thù?

-Sếp nói vậy...Tôi có thể thừa sếp tội vu khống đây.

Rầm...

-Keyshi Kuran...Cậu đừng chơi quá trớn...Dù gì đó cũng là mạng người.-Vị cảnh sát như không chịu được nữa, đập bàn đứng dậy.

-Mạng người???-Keyshi tỏ vẻ khinh thường.-Bọn chúng là mạng người...VẬY HÔN THÊ CỦA TÔI KHÔNG PHẢI MẠNG NGƯỜI SAO?.

-Cậu đừng tưởng gia tộc mình có thế lực thì muốn làm gì cũng được. Trên đời này còn có pháp luật.-Vị cảnh sát bắt đầu lớn tiếng.

Keyshi từ từ đứng dậy, mặt đối mặt với ông ta.

-Trên thế gian này không phải chỉ có trắng và đen..còn có màu xám ở giữa. Luật pháp đưa ra cũng chỉ vì bảo vệ một quy luật đó là ”giết người đền mạng- có thù phải trả”. Đừng bao giờ đưa pháp luật để nói với một người...mà khi chính nó cũng không thể bảo vệ được họ.-Mắt Keyshi bắn ra tia sát khí, sự lạnh lẽo bao trùm cả căn phòng.-Sếp à...Sếp có thể đứng đây nói những lời này là vì người nằm trong bệnh viện kia không phải là người sếp yêu. Sếp có thể đứng đây lớn tiếng vì người nằm kia không phải người cả đời sếp muốn bảo vệ. Kim không đâm trúng thịt không thấy đau. Nếu đổi ngược lại...vợ sếp mắc căn bệnh không sống được bao lâu. Con sếp bị người khác tổn hại đến suýt chết. Tôi tin chắc...SẾP CÒN DÙ TỌN HƠN CẢ TÔI BẢY GIỜ.-Keyshi mặt đối mặt với người cảnh sát, anh nhìn sâu vào mắt ông ta không e dè, sợ sệt. Anh muốn cho cả thế giới này biết không ai có thể làm hại người anh yêu mà không phải trả giá.

Bạn đang đọc truyện *Bông Hoa Nở Rộ Trong Tay Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Mục Đích Sống

Dinh thự riêng Keyshi Kuran

Cốc...Cốc...Cốc..

-Anh Mike...quần áo của anh giặt xong rồi. Em đem đến cho anh.-Đứng hồi lâu không nghe thấy động tĩnh gì từ bên trong. Janet quyết định mở cửa bước vào.-Anh Mike...-Cô lộ đầu vào, nhìn bao quát căn phòng...trống rỗng, không có sự hiện diện của Mike trong phòng. Như có sự thôi thúc, Janet bước hăng vào trong, đặt quần áo lên giường. Cô bắt đầu quan sát xung quanh, căn phòng không trang trí cầu kì, nó được bao trùm bởi không khí âm ỉ. Ánh mắt Janet dừng trên bàn làm việc.-Sao lộn xộn vậy? Sắp xếp lại đùm anh ấy mới được.-Không suy nghĩ nhiều, cô liền bắt tay vào việc. Bàn tay Janet sơ ý di chuyển con chuột máy tính, màn hình liền sáng lên. Janet ngẩn đầu mắt không tự chủ nhìn vào màn hình.- Tìm hiểu về bệnh suy tim.-Cô bắt giác đọc dòng chữ trang web trên màn hình. Mắt cô chuyển sang sắp hình chụp x-quang bên cạnh. Tâm trí Janet giờ đây đã bị sự tò mò chiếm giữ. Cô cảm sắp hình..

-Đây là..

-Cô làm gì ở đây?-Một giọng nói lạnh lùng vang lên giữa không gian yên tĩnh.

-A.-Janet như người vợ đang ăn vụng bị bắt gặp, hoảng hốt làm rơi cả sắp hình.-Em..Em mang quần áo đã giặt đến cho anh.

Mike lạnh lùng liếc chòng quần áo trên giường.

-Xong việc rồi, cô ra ngoài đi.

-Vâng.-Janet cúi thấp đầu bước từng bước chậm rãi đi về phía cửa. Vừa đi vừa suy nghĩ...cô phải làm sao đây? Những hình chụp đó rõ ràng là...-Anh muốn hiến tim cho tiểu thư sao?- Cô đứng sau lưng Mike, lấy hết can đảm mở lời.

-Tôi sẽ bảo vệ cô chủ.

-Dù mất đi cả mạng sống...Xứng đáng sao?- Cả bản thân Janet cũng không biết mình đang nói gì.

Zen là người mà cô kính trọng nhất. Nhờ có tiểu thư mà cô có được ngày hôm nay. Tiểu thư cho cô cơm ăn, cho cô áo mặc. Thật sự cô ấy đã đối xử rất tốt với một người xa lạ, không ruột thịt như cô. Dù chỉ là người làm nhưng Zen chưa hề bạc đãi cô. Cô vẫn còn nhớ, tiểu thư đã từng nói ” Cô yên tâm...

Ngày nào Zen Akatsuki này còn sống..sẽ không ai có thể bắt nạt được cô”. Nhưng giờ đây Janet đang ích kỉ, cô biết rõ nếu không có tim, tiểu thư sẽ chết nhưng mà...cô không muốn mất người con trai này.

-Xứng đáng.. Cô biết không Janet...Lúc trước tôi đã sống một cuộc sống lang thang, không nhà không cửa, không mục đích sống. Tôi đã từng tự hỏi..Một thằng không cha không mẹ như tôi sống để làm gì? Sống để vì ai? Dù chỉ là một thằng du côn nhưng một ngày ba bữa tôi không cần lo, muốn có tiền đây túi đối với tôi không phải chuyện khó. Các anh hai không ngừng kêu tôi về làm việc cho họ. Nhưng trong mắt tôi...bọn chúng chỉ là những tên khò, thấy tiền sáng mắt, ham sống sợ chết. Bọn chúng không xứng đáng để tôi giúp đỡ. Từng ngày của tôi cứ trôi qua như thế...vô vọng và tẻ nhạt. Cũng có những thằng du côn giống tôi chúng có những ước mơ và hoài bão...Chúng muốn làm giàu, muốn làm đại ca. Chúng vì ước mơ của mình mà phấn đấu. Còn tôi?? Mục đích sống của tôi là gì? Tôi không muốn làm giàu...tôi không muốn người khác gọi tôi là anh hai...Tôi cũng không có cha mẹ để cố gắng vì gia đình. Tôi sống không có mục đích...bơ vơ trôi qua từng ngày...chỉ một mình trong con hẻm nhỏ.-Giọng Mike cứ đều đều, không lên không xuống như đang kể lại một câu chuyện rất buồn.-Nhưng một ngày tôi gặp được một người, đôi mắt lạnh lùng, sâu trong đôi con ngươi trong suốt chứa đựng một nỗi buồn sâu thẳm. Cô bé đã vật một thằng du côn lớn hơn mình đến 5 tuổi xuống sàn.

-Anh là...là tên trộm năm đó?-Từ lúc gặp Mike Janet đã cảm nhận được có điều gì đó quen thuộc ở anh.

-Từ giây phút đó, đôi mắt tôi đã không thể rời khỏi cô bé. Và cũng từ khoảng khắc đó, mục đích sống của tôi đã xuất hiện. Bảo vệ cô...dành những gì tốt nhất cho cô bé..đó là tất cả những gì tôi muốn làm. Ngay cả khi đó là luật nhân quả...tôi cũng sẽ bắt chấp mà chống lại tất cả.

Rầm...Janet ôm mặt đã thấm đẫm nước mắt, chạy ù về phòng mình. Cô không muốn nghe...không muốn nghe tiếp nữa...những lời nói đó làm tim cô đau quách.

-Janet...Janet...cô sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?-Những người bên ngoài không ngừng gõ cửa, nhưng cánh cửa không hề di chuyển, nó bị khóa bên trong.

Janet nằm trên giường ôm chặt gối vào lòng mà khóc. Nước mắt chảy rất nhiều như những viên ngọc trai thi nhau rơi xuống, không hề có điểm dừng. Một môi vì khóc quá nhiều, Janet đã thiếp đi lúc nào không hay. Cô không biết mình đã ngủ bao lâu, khi mở mắt đã là một ngày mới. Những tia nắng chiếu qua mặt kính, nhảy nhót trên khung cửa sổ. Bên ngoài truyền đến tiếng ồn ào của xe cộ, tiếng rộn rã cười nói của người đi đường. Janet thần thờ ngồi dậy, cô cảm thấy cả người ê ẩm. Khi chuẩn bị nằm xuống để tiếp tục ngủ. Trong đầu cô vẫn văng vẳng những câu nói của Mike ngày hôm qua. Janet lao ra khỏi phòng...chạy ù đến phòng Mike.

Cạch... Trống rỗng...Căn phòng ngập tràn ánh nắng buổi ban mai nhưng không hề có sự hiện diện của con người. Janet hốt hoảng giữ lấy người lao công đang quét hành lang.

-Mike đâu rồi?

-Sáng sớm anh ấy đã ra khỏi nhà rồi.

-Đi rồi? Có biết đi đâu không?-Vẻ mặt Janet phủ đầy sự hoảng sợ.

-Hình như là đến bệnh viện thăm...-Câu nói chưa dứt Janet đã biến đâu mất dạng. Cô lao nhanh ra khỏi nhà mặc cho quần áo xộc xệch, tóc tai rối bời. Janet bắt taxi đến bệnh viện. Cô phải nhanh lên...cô không thể để chuyện đó xảy ra.

Bệnh viện.

Cốc...Cốc...Cốc...

-Vào đi.-Keyshi đang nhẹ nhàng đỡ từng muỗng cháo giúp Zen. Thời gian càng kéo dài, sức khỏe Zen càng suy yếu. Các cơn đau cũng xuất hiện nhiều hơn. Những lần như thế, anh chỉ có thể bắt lực ôm cô thật chặt, mong những cơn đau sẽ sớm buông tha cơ thể gầy yếu của cô.

Bác sĩ từ bên ngoài bước vào, vẻ mặt vui mừng.

-Tôi đến đây để báo cho gia đình một tin vui. Đã có người tình nguyện hiến tim. Trái tim đó hoàn toàn thích hợp với cô Zen.

Bạn đang đọc truyện *Bông Hoa Nở Rộ Trong Tay Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Trao Tim

-KHÔNG ĐƯỢC.-Chưa kịp để Keyshi và Zen vui mừng, cánh cửa phòng bệnh bị bật tung, Janet xuất hiện trong phòng quần áo xộc xệch, tóc tai rối bời, lòng ngực phập phồng không ngừng thờ gập.

-Có chuyện gì?-Zen không khỏi ngạc nhiên khi thấy tạo hình của Janet.

Janet vương đôi mắt nhìn về phía Zen. Cô phải làm sao đây? Phải im lặng hay mở lời nói? Về mặt tiểu thư xanh xao quá, cô đã ốm đi nhiều so với lúc trước. Nhưng vòng tay ấm áp đó, khuôn mặt lạnh lùng kia... cô không muốn mất anh.

-Tiểu thư...Xin người đừng lấy..

-JANET.-Câu nói chưa ra khỏi miệng, tiếng quát lớn từ phía cửa vọng vào thu hút mọi ánh nhìn.

Janet giật thót nhìn về phía tên mình được nêu lên. Mike đang đứng đó, ánh mắt lạnh lùng chứa đựng sự tức giận như núi lửa đang phun trào hướng đến Janet. Đôi con ngươi cô bắt chợt run lên, nơi khóe mi đã trực chờ nước mắt. Trước ánh mắt dữ tợn và mạnh mẽ của Mike Janet không khác gì con thỏ trắng nhỏ bé yếu ớt.

Như nhận ra trong ánh mắt cả hai muốn che giấu điều gì đó.

-Đã có chuyện gì? Janet..cô nói.-Zen hắng giọng. Đôi mắt trong veo như nước nhìn về phía cô như muốn giải thoát cô khỏi ánh mắt dữ tợn đầy gong kièm của Mike.

Janet xoay mặt về phía Zen, Mike rất muốn ngăn cô nhưng anh không thể nào chống lại được ánh mắt trong như ngọc, lấp lánh như vì sao kia. Dù có lạnh lùng, tàn nhẫn với bất kì ai thì Zen luôn là một ngoại lệ. Người khác bảo cô nham hiểm và tàn độc nhưng đối với anh..cô là đóa hoa ác ma nở rộ thanh cao,sắc màu sắc sỡ,còn cây cối thấp kém xung quanh,chỉ đáng để nuôi hoa rồi mục nát. Anh cũng vậy, chỉ cần cô bình yên anh sẽ tình nguyện làm tất cả, kể cả cho đi mạng sống của mình. Vì đây là mục đích sống mà anh đã chọn.

-Hôm qua, anh ấy đã đi xét nghiệm... tìm anh ấy trùng khớp với tiểu thư...Nhưng Janet cầu xin cô..đừng lấy đi mạng sống của Mike.-Janet khóc, nước mắt lăn dài theo gò má hồng, từng giọt từng giọt rơi xuống sàn gạch. Cô biết yêu cầu của cô là quá đáng, cô cũng biết yêu cầu này là mạng mạng sống của tiểu thư ra bờ vực. Nhưng cô không thể làm trái lòng mình..rằng..cô yêu Mike. Tình yêu luôn đi cùng với sự ích kỷ..cô không muốn mất anh.

Nghe câu nói của Janet cả người Keyshi giật bắn. Ánh mắt anh hướng thẳng về phía Mike. Nếu thật sự có một cơ hội và người đó đang đứng ở đây. Anh sẽ không để nó vụt mất...Keyshi đã không thể chờ đợi. Dù việc đó khiến anh khó chịu. Anh không vui khi thấy một người con trai khác có thể hi sinh tính mạng vì người anh yêu trong khi anh chỉ có thể bất lực đứng nhìn. Keyshi chưa từng cảm thấy mình vô dụng đến vậy. Anh luôn nói sẽ bảo vệ cô nhưng anh không thể làm gì cả.

Chợt bàn tay cảm nhận được hơn ấm. Tay Zen đặt lên tay anh. Đường như cô hiểu được điều anh đang nghĩ. Zen nghiêng đầu, mỉm cười dịu dàng nhìn anh, đầu lắc nhẹ như muốn nói ” đừng suy nghĩ như vậy”.

-À..Mọi người cho tôi nói vài câu được không?-Vị bác sĩ nãy giờ bị bỏ quên lên tiếng.-Người hiến tim cho tiểu thư Zen không phải tên Mike. Người đó là bệnh nhân mắc bệnh ung thư phổi thời kì cuối. Ông ta đã đồng ý bán nội tạng cho bệnh viện.-Nói ra câu này ông cảm thấy nhẹ cả người. Từ đầu đến cuối đứng dưới những ánh mắt lạnh lùng và dữ tợn kia. Một vị bác sĩ như ông cảm thấy mình thật nhỏ bé. Quả thật không hổ danh cả đất nước Anh Quốc đều nể sợ hai gia tộc hùng mạnh Kuran và Akatsuki. Những con người mang trong mình dòng máu hoàng gia và bá tước. Chảy trong huyết quản thứ chất lỏng hoàng tộc quý giá. Sở hữu ánh mắt sắc bén khiến người khác không khỏi run sợ.

-Ừa..Không phải anh Mike sao?-Janet thờ phào nhẹ nhõm nhưng cô sức nhớ có gì đó không đúng. Nếu không phải là Mike...Vậy những cảm xúc của cô lúc này..Trời ạ...Nghĩ đến hai gò má bắt chợt ửng đỏ.

-Vậy chừng nào mới có thể phẫu thuật ghép tim.-Mike không hề để ý đến vẻ thẹn thùng của Janet. Giọng nói có phần không vui hỏi bác sĩ. Lúc này khi đến phòng ông ta, anh mới biết là mình chậm một bước.

-Nếu không có cản trở gì thì tuần sau có thể làm phẫu thuật. Trong thời gian này, cô Zen cần phải nghỉ ngơi nhiều.

-Cám ơn bác sĩ.

Trong lòng anh giờ phút này rất vui. Zen sẽ được cứu, cô sẽ sống và mãi mãi bên anh. Quan trọng là cô không cần mang trái tim của Mike. Điều đó khiến anh nhẹ lòng hẳn. Keyshi nhìn thấy được, đằng sau khuôn mặt lạnh lùng kia, không đơn giản chỉ là lòng trung thành giữa chủ và tớ. Trái tim anh ta đã sớm thuộc về Zen từ lâu rồi.

Như có cảm giác ai đó đang nhìn mình, Mike bắt chợt quay đầu lại. Mắt anh chạm mắt Keyshi, đây là lần thứ hai anh nhìn thẳng vào mắt cậu ta. Anh không phủ nhận tuy tuổi còn nhỏ nhưng Keyshi lại có ánh mắt sắc bén, cậu ta quả thật là người rất tài giỏi. Nhưng điều đó không bao gồm việc anh sẽ nhường nhịn cậu ta. Nếu Keyshi dám khiến Zen tổn thương, anh bắt cậu ta sống không được yên thân, chết cũng không được yên nghỉ.

Trong phòng không khí dần trở nên căng thẳng nhưng không hề biết là bên ngoài đã có người nghe thấy từ đầu đến cuối của cuộc đối thoại.

Bạn đang đọc truyện *Bông Hoa Nở Rộ Trong Tay Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Đồng Tiền

Cốc..Cốc..Cốc..

-Mời vào.

Cạch.

-Chào bác sĩ..Tôi là di của cháu Zen.-Linda từ bên ngoài bước vào. Nụ cười như tỏa sáng trên môi.

-Thì ra là phu nhân Linda...Mời bà ngồi.

-Hôm nay đến đây, tôi muốn biết bệnh tình cháu tôi thế nào rồi.-Giọng bà nhẹ nhàng, dịu dàng. Đôi con ngươi ánh lên sự lo lắng, quan tâm.

-Tôi có tin vui cho bà đây. Chúng tôi đã tìm được tim phù hợp cho cô Zen rồi.-Vị bác sĩ vui mừng trả lời.

Chính ông cũng cảm thấy nhẹ lòng. Nếu thật sự không may Zen phải chết...ông cũng không dám tưởng tượng tương lai của bệnh viện này sẽ ra sao? Nhớ lại lời đe dọa của Keysi, đến bây giờ ông còn cảm thấy sợ hãi.

Vị bác sĩ mãi đắm chìm trong suy nghĩ, không hề thấy được bàn tay Linda đã sớm nắm chặt nhưng vẻ mặt vẫn bình tĩnh.

-Bác sĩ...Ông có thể cho tôi biết người đó là ai không? Tôi muốn cảm tạ họ.-Linda vẻ mặt hiền từ mỉm cười nhẹ.

-Được..Đây là tài liệu của họ.

Linda rời khỏi bệnh viện, nét mặt dịu dàng, hiền từ cũng không còn. Đây là cơ hội hiếm có, bà quyết không để nó vụt mất, con Zen nhất định phải chết. Linda lần theo địa chỉ trong tập tài liệu đến một khu hộ nghèo nàn. Bà đứng trước một căn hộ tồi tàn, nhìn cảnh vật xung quanh với ánh mắt khinh thường. Đồi lại bà cũng nhận được những ánh mắt nghi hoặc từ người dân nơi đây.

King..Kong...Linda nhấn chuông.

Cạch.

-Xin hỏi bà tìm ai?-Một người đàn ông ánh mắt ngạc nhiên nhìn Linda. Giữa chốn nghèo khổ người không có ăn, chó không nơi trú ẩn này lại xuất hiện người đàn bà quý phái, cao quý. Ngạc nhiên hơn là bà ta lại nhấn chuông nhà ông.

-Cho tôi hỏi..ông có phải là người sắp tới đây sẽ bán nội tạng cho bệnh viện lớn hay không?-Linda đứng ngoài cửa vẻ mặt hỏi hốt nhìn người đàn ông.

-Phải.

-Ông định để khách đến nhà đứng ngoài cửa nói chuyện sao?-Linda thể hiện vẻ mặt không vui. Bà không muốn đứng đây làm cái bia để những con người nghèo nàn kia chỉ chỏ, thật là một đám người không ăn học.

-À..Mời bà vào.-Người đàn ông mở lớn cửa, tránh đường mời Linda vào. Bà nhìn khái quát căn nhà, ập vào mắt là sự dơ bẩn, tồi tàn, nóng nực còn có mùi thối từ những nhà máy xí nghiệp phía sau khu nhà. Linda không chịu nổi, khó chịu nhíu mày, tay che lại mũi. Bà không thể hiểu được lại có loại người nghèo nàn, thấp kém đến như vậy, có thể sống ở nơi tồi tàn như thế này.

-Căn nhà hơi bừa bộn một chút, bà thông cảm. Bà nhà tôi đưa con đi học rồi. Lát nữa về sẽ dọn dẹp ngay.-Như nhìn được sự chán ghét trong mắt Linda nhưng ông không nói gì. Nhìn cách ăn mặc của bà ta, ông cũng biết bà là người giàu có, sang trọng sống nơi nhà cao cửa rộng, chỗ tồi tàn này sao có thể sánh bằng.

-Tôi cũng không vòng vo nữa. Hôm nay đến đây, tôi có chuyện muốn bàn với ông...Tôi muốn ông đừng bán nội tạng nữa.-Linda vẻ mặt bình thản nói ra yêu cầu của mình. Bà từ trong túi xách lấy ra một bìa sơ mi đặt lên bàn.-Đổi lại..ông sẽ có được số tiền này.

Người đàn ông vẻ mặt không tin hết nhìn Linda lại nhìn túi sơ mi trên bàn. Ông ta chộp lấy cái túi mở ra xem. Đôi con ngươi người đàn ông mở to hết cỡ, từ nhỏ đã sống trong cảnh nghèo khổ, ông chưa từng được thấy số tiền lớn như vậy bao giờ. Nếu có số tiền này vợ con ông sẽ được sống sung túc, đầy đủ. Gia đình ông có thể rời khỏi nơi nghèo nàn này để bắt đầu cuộc sống mới. Nhưng mà người đàn bà trước mặt quý phái, sang trọng lặng lẽ đường xa đến nơi ổ chuột, tồi tàn này. Bằng lòng cho ông số tiền mà cả đời này dù làm công việc khổ cũng không thể có được. Chỉ để yêu cầu một điều là ông không bán nội tạng cho bệnh viện.

-Bà có mục đích gì?-Người đàn ông nhìn Linda với ánh mắt nghi hoặc.

-Chuyện của tôi, ông không cần biết. Tôi biết là ông đang mang trong người căn bệnh lao phổi, sống không được bao lâu. Nếu ông chết đi vợ con ông sẽ ra sao? Không lẽ ông nỡ lòng để con mình chôn vùi tương lai ở nơi tồi tàn này sao? Ông không nghĩ cho con cũng phải nghĩ cho người mẹ. Một người đàn bà chân yếu tay mềm, dắt theo đứa con có thể làm gì trong cái xã hội cá lớn nuốt cá lớn này. Sao ông không nhân lúc còn sống, trước khi chết kiếm một số tiền. Để khi ông chết nó có thể thay ông lo cho tương lai của vợ con mình.

Người đàn ông lặng người với những câu nói của Linda. Bà ta nói không sai, nếu ông chết đi vợ con ông sẽ ra sao? Từ khi đám cưới đến nay, ông chưa hề lo cho vợ mình được một cuộc sống ấm no, hạnh phúc. Con ông còn quá nhỏ, nó không thể chôn vùi tương lai ở cái nơi tồi tàn này được.

-Được..Tôi đồng ý với bà.

Ở mọi thời đại, con người luôn bị chi phối bởi đồng tiền. Sức mạnh của nó có thể vùi chôn một tương lai sáng lạng xuống đến tận đáy của xã hội. Quyền năng của đồng tiền có thể cứu vớt một con người nghèo đói trở thành một ông hoàng giàu có.

Linda nghe được câu trả lời, khóe miệng lập tức nhếch lên, ánh mắt bắt chợt lóe tia sáng. Bà đang nhìn thấy một tương lai rộng mở, không một rào cản.

Bạn đang đọc truyện *Bông Hoa Nở Rộ Trong Tay Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Ai Cũng Có Thể Chết..nhưng Em Thì Không

Từ khi biết tin bệnh tình của Zen có hi vọng. Cả tộc Kuran cứ như một lần nữa tìm lại được sự sống. Frank và Laura vui mừng vì con trai của họ cuối cùng cũng có thể vứt bỏ được gánh nặng. Nick thì không cần nói, vừa gác máy của Keyshi, anh đã nhảy nhót chạy khắp nhà, miệng không ngừng cười toe toét. Tuy bên ngoài vẻ mặt Jack vẫn lạnh lùng không thay đổi nhưng sâu trong lòng khi nghe tin, trái tim anh đã đập lồi nhịp.

Từ khi biết tin Zen phải nằm viện, Jack chỉ dám đứng ngoài cửa nhìn vào. Anh không bước vào phòng không phải anh e ngại Keyshi..mà là anh đang sợ. Anh sợ phải thấy khuôn mặt nhợt nhạt vì bệnh của cô..Anh sợ chứng kiến con đau cứ chiếm giữ trái tim cô... Và anh sợ chính mình không kiềm lòng được sẽ chạy đến ôm cô thật chặt. Jack không biết tình cảm của anh đối với Zen là gì nhưng anh biết từng ngày chứng kiến cơ thể Zen dần ốm yếu... khiến dây thần kinh của anh như tắc nghẽn, khó chịu vô cùng.

Hôm nay cũng như mọi ngày, Jack đến bệnh viện nhưng anh không vào trong, chỉ đứng bên ngoài cửa ngắm nhìn Zen.

-Anh là..-Phía sau Jack vang lên tiếng nói.

-Tôi là Jack Kuran.- Vì là phòng cách âm nên dù bên ngoài có nói gì, người bên trong cũng không thể nghe được.

-À...Thì ra cậu Jack..Anh trai cả của gia tộc Kuran.-Vị bác sĩ điều trị cho Zen cười nhẹ.-Haizzz... Thật là không may cho cô Zen.-Ông bác sĩ lắc nhẹ đầu, mày chau lại về mặt nuôi tiếc.

-Ông nói vậy có nghĩa là sao?-Như cảm nhận điều bất thường. Jack bắt giác chau mày, về mặt lạnh lùng nay có phần chau lại.

-Tôi cũng không giấu gì...Đúng là có người muốn bán nội tạng nhưng bỗng nhiên lúc này ông ta gọi bảo đổi ý. Tôi đến đây là để báo tin cho gia đình.-Vị bác sĩ bước lên trước, tay vói lấy tay nắm cửa. Nhưng tay ông chưa chạm đến đích thì đã bị một bàn tay khác ngăn lại.

-Khoan đã...chuyện này cứ để tôi...-Jack ngẫm nghĩ một chút.-Ông hãy đưa tôi tài liệu của người đó... Có thể tôi khuyên được ông ta.-Anh sẽ không để chuyện này xảy ra. Cơ hội đã đến, anh sẽ không để nó vụt mất. Anh không thể làm kẻ đứng nhìn mãi như thế được. Trên thế gian này ai cũng có thể chết nhưng Zen thì không được. Jack xoay lưng nhìn qua khe cửa, Zen đang trò chuyện với Janet. Cô cười nhẹ, nụ cười tựa gió xuân ấm áp khiến lòng người rung động. Anh sẽ vì nụ cười đó, ánh mắt đó mà cố gắng. Anh sẽ giành lại nó từ tay thần chết.

Khu nhà chung cư cũ nát.

Linda rời khỏi căn nhà một lúc lâu thì vợ người đàn ông trở về.

-Này...Ông làm gì cứ ngồi thừ ra đó vậy.-Bà vợ vừa bước vào nhà đã bắt đầu cằn nhằn.

-Bà này...Chúng ta sẽ chuyển nhà. Tôi sẽ mua một căn nhà thật to cho bà.

-Ông hôm nay bị sao thế? Cứ ăn nói linh tinh. Trưa này có cơm vào bụng hay không còn không biết nữa là..-Bà vợ nhẹ trách cứ, tay chân không ngừng bận bịu dọn dẹp nhà cửa.

Nghe vợ nó vậy, người đàn ông liền chạy đến gần bà, mắt láo lia lảo lia nhìn ngó xung quanh. Khi chắc chắn không có ai rình mò, ông mới đẩy bìa sơ mi vào tay bà.

-Bà mở ra đi.-Ông thủ thỉ to nhỏ như sợ người khác nghe thấy.

Quan sát hành động của chồng, bà thắc mắc không biết có phải bệnh phổi đã ăn lên đến não hay không? Căn nhà tồi tàn này có gì đáng giá mà ông phải canh chừng như thế.

-Ông làm gì thế không biết.-Người đàn bà mở bìa sơ mi, nhìn vào. Khuôn mặt bà giờ phút này không khác gì của người đàn ông lúc nãy.Mắt chữ A miệng chữ O, không nói được lời nào. Người đàn ông ra dấu cho vợ mình im lặng.

-Tôi sẽ mua một căn nhà đáng hoàn tử tế cho bà. Tôi sẽ cho con mình vào trường nổi tiếng. Sẽ không ai khinh thường gia đình mình nữa. Với số tiền này

chúng ta sẽ bắt đầu một cuộc sống mới.-Người đàn ông vui mừng, hùng hổ về ra một tương lai sáng lạn.

-Nhưng mà..Nhưng mà ở đâu ông có số tiền này.-Lấy lại bình tĩnh người vợ mới bắt đầu nêu ra câu hỏi trong lòng.

Số tiền lớn như vậy, dù vợ chồng bà cùng nhau làm lụng cực khổ cả đời cũng không có được. Nó có thể giúp mẹ con bà cơm no áo ấm đến cuối đời.

-Bà đừng lo, tôi không ăn cướp cũng không ăn trộm. Số tiền này là của chúng ta, là tiền chân chính.-Thấy vẻ mặt vợ mình vẫn không tin, ông đành phải giải thích.-Bà còn nhớ lúc trước tôi từng nói với bà sẽ bán nội tạng cho bệnh viện ở thành phố không?

Người vợ ngẫm nghĩ vài giây rồi gật đầu.

-Lúc này có một bà nhà giàu đến đây. Bà ta bảo nếu tôi không bán nội tạng nữa, số tiền này sẽ thuộc về tôi.

Người đàn bà ngờ nghệch vẫn không tin lắm nhưng cũng đành gật gù. Gia đình đang gặp khó khăn, cần một số tiền để xoay xở. Tiền bất chính hay chân chính cũng được, dùng nó để giải quyết khó khăn trước đã.

Sau khi thống nhất với nhau về số tiền. Hai vợ chồng liền trở lại với cuộc sống hàng ngày như không có việc gì xảy ra.

Đến buổi chiều, bà vợ lại ra ngoài đón con tan học. Buổi tối, người đàn ông bắt đầu đứng ngồi không yên. Vợ ông đi đón con đã mấy tiếng đồng hồ, gọi di động thì không ai nghe máy, nhắn tin thì không thấy trả lời, gọi đến trường con đang học thì cô giáo bảo học sinh đã về hết. Vậy rốt cuộc vợ con ông đã đi đâu? Ông sực nhớ đến số tiền, nỗi bất an lại dâng lên.

Không lâu sau, điện thoại reo, người đàn ông vội lao đến nghe máy.

-A lô.

-Ông ơi...đến cứu mẹ con tôi.

-Ba ơi...ba ơi...

Bạn đang đọc truyện *Bông Hoa Nở Rộ Trong Tay Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Nghi Ngờ

Người đàn ông nghe tiếng vợ con mình liền hoảng cả lên.

-Bà đang ở đâu...Alô...Alô..

-Nghe rõ rồi chứ.-Đầu dây bên kia không còn là tiếng cầu cứu thảm thiết thay vào đó là giọng nói lạnh lùng uy nghiêm.

-Các người là ai? Tại sao bắt vợ con tôi...Các người muốn gì?.

-Tôi muốn tìm của ông. Tôi muốn ông tiếp tục việc bán nội tạng cho bệnh viện..

Lời yêu cầu bất chợt làm người đàn ông khựng lại. Chờ hồi lâu vẫn chưa có câu trả lời, đầu dây bên kia lại truyền đến tiếng kêu la thảm thiết.

-Đừng...đừng đánh vợ con tôi...Tôi sẽ làm...cái gì tôi cũng làm.-Người đàn ông hiện không suy nghĩ được gì. Ông sẽ làm tất cả chỉ cần vợ con ông được bình an.

-Được...Nếu ngày mai phía bệnh viện vẫn không có động tĩnh gì. Tôi không biết mình sẽ làm gì đâu.

Câu nói vừa kết thúc, đầu dây bên kia đã gác máy, để lại người đàn ông bàng hoàng trong cơn sợ hãi.

Cùng lúc đó, tại bệnh viện...phòng bệnh của Zen.

-Bác sĩ, trước khi phẫu thuật không phải đi xét nghiệm mấy cái gì đó xem có phù hợp hay không sao? Tại sao không thấy gì cả vậy?-Janet thắc mắc lên tiếng.

-À...Cái này..đột nhiên người đó không chịu bán nội tạng nữa. Tôi cũng không biết phải làm thế nào?-Vị bác sĩ ngập ngừng.

Cạch...Cô y tá từ bên ngoài ló đầu vào.

-Bác sĩ...có điện thoại tìm ông.

Vị bác sĩ xin phép sau đó đi ra ngoài.

Không khí trong phòng bắt chợt trầm xuống. Vừa mới có tia hi vọng giờ lại không còn nữa. Janet đắm mình trong suy nghĩ, nỗi sợ hãi chôn sâu trong lòng giờ phút này đang dần dâng lên.

-Cô chủ...

-Đền đây.-Câu nói của Mike chưa ra khỏi miệng thì đã bị Zen ngăn lại.-Ngồi xuống đi.

-Cô chủ...Xin hãy lấy tim của tôi.-Mike ngồi cạnh giường, vẻ mặt lạnh lùng lần đầu tiên có chút bất lực.

-Nếu có một ngày, tôi thật sự vì căn bệnh này mà chết. Thì anh phải sống để giúp tôi hoàn thành những việc còn dang dở. Anh sẽ giết những người tôi căm ghét, trừng phạt những kẻ đã có lỗi với tôi.-Giọng Zen nhẹ nhàng, đều đều mà vang lên.

-Tiểu thư...Hức hức...-Janet khóc, giọt nước mắt lăn trên khóe mi như cơn mưa nhỏ không ngừng rơi xuống.

-Những việc đó...cô có thể tự làm được.-Lần đầu tiên Mike tranh cãi với Zen, sâu trong đáy mắt có vài phần van xin.

-Đúng vậy...Những điều đó tôi có thể tự làm. Nhưng có một việc mà chỉ mình anh mới có thể thực hiện được.-Zen cười nhẹ.

Mike nhìn cô, lần đầu tiên Zen nhìn anh cười. Nụ cười đó là dành riêng cho anh, trong thâm tâm lạnh giá như có ngọn đuốc bùng sáng, sưởi ấm con sói lâu nay chìm trong tuyết trắng.

-Anh phải thay tôi chăm sóc thật tốt cho Janet. Biết không?

Janet giật bắn người, vội ngăn đầu. Nước mắt sớm đã khô nơi khóe mi lại trực trào chảy. Tiểu thư đang lo cho cô sao? Tiểu thư sợ sau này cô sẽ bị ức hiếp sao? ” Janet..cô yên tâm..đã có tôi ở đây sẽ không ai có thể khi dễ cô”.

-Nhưng...

-Không nhưng nhị gì cả. Mike..hôm nay anh thật to gan..cả lời của chủ nhân cũng dám cãi.- Zen nhún mày, vẻ mặt có vài phần không vui.

-Mike không dám.-Dù không cam tâm nhưng anh cũng đành cuối đầu.

-Janet...đến đây.-Janet nghe nhắc đến tên mình liền bước đến nhưng không biết phải nói gì.-Janet..không phải tôi đã từng nói với cô: “Muốn tồn tại thì phải biết cách che giấu cảm xúc sao?”.-Zen vờn tay lau đi nước mắt còn đọng trên má Janet.-Cô lại không nghe lời.

Janet vội gạt đi những giọt nước trên khóe mi, không cho phép chúng rơi xuống. Miệng không ngừng biện minh.

-Không có...Không có...Janet sẽ nghe lời, tiểu thư đừng giận.

Cạch..Một lần nữa cánh cửa phòng bệnh được mở ra.

-À...Xin lỗi các vị...Lúc này, tôi nhận được cuộc gọi, người đàn ông kia đã một lần nữa chấp nhận bán nội tạng cho bệnh viện. Và để tránh tình huống lại có chuyển biến. Ngày mai chúng ta sẽ lập tức làm phẫu thuật.- Bác sĩ từ bên ngoài về mặt hớn hờ bước vào.

Lời thông báo của ông cứ như một khúc khai hoàng một lần nữa mang đến ánh sáng hi vọng cho người trong phòng.

-Ông nói thật chứ?-Janet như người mơ mới chợt tỉnh mộng, không tin vào tai mình.

-Thật...Vì vậy lát nữa đây, tôi sẽ sắp xếp cho cô Zen làm vài cuộc kiểm tra sơ bộ. Không ngờ cậu Jack lại có sức thuyết phục như vậy.

-Jack?-Zen ngạc nhiên nhướn mày.

-Phải. Hôm trước tôi có gặp cậu ấy trước cửa phòng bệnh. Tôi có nói cho cậu ấy biết về lần trục trặc này. Cậu ấy còn bảo sẽ giúp khuyên người đàn ông đó. Không ngờ lại thuận lợi như vậy.- Vị bác sĩ thật thà kể.

-Vậy thì phải cảm ơn người anh rể này rồi..Janet tiễn bác sĩ ra cửa.

-Tôi xin đi trước...Cô hãy nghỉ ngơi đi.-Bác sĩ chào mọi người sau đó ra khỏi phòng.

Zen và Mike về mặt đắm chìm suy nghĩ về lời nói lúc nãy của vị bác sĩ. Muốn khiến một người đã hạ quyết tâm thay đổi quyết định không đơn giản chỉ dùng lời nói để thuyết phục. Tại sao Jack lại giúp cô? Người anh rể này tuyệt đối không tầm thường.

Như hiểu được Zen, Mike nhìn cô gật nhẹ đầu. Anh sẽ điều tra tất tần tật về người tên Jack này. Trong cái xã hội kẻ mạnh chà đạp kẻ yếu như hiện nay, khi một người đối xử tốt với một ai đó chắc chắn không đơn giản chỉ xuất phát từ tấm lòng.

Bạn đang đọc truyện *Bông Hoa Nở Rộ Trong Tay Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Một Mạng Đôi Một Mạng

Reng...Reng...Reng..

-Alô.

-Cậu chủ..phía bệnh viện đã có quyết định. Ngày mai ca phẫu thuật sẽ được tiến hành.

-Tốt.

-Vậy còn hai mẹ con kia.

-Vào đúng thời khắc người đàn ông đó vào phòng mổ. Hãy để gia đình họ gặp nhau lần cuối.

-Vâng.

Người được gọi là cậu chủ gác máy.

Cốc..Cốc...Cốc..

-Vào đi.

-Chủ tịch..Ông bà Kuran đã đến.-Thư kí từ bên ngoài bước vào thông báo.

-Cho họ vào.

Không lâu sau cánh cửa được mở ra lần nữa.

-Sao nào Jack, đi được chưa con?-Laura cùng Frank bước vào.

-Xong rồi..Chúng ta có thể đi. Con mới biết được một nhà hàng Pháp rất ngon. Hôm nay chúng ta sẽ đến đó.-Jack đứng dậy, khoát vạt áo vect vào.

-Xem ra..hôm nay tâm trạng con rất vui.-Frank quan sát thấy tia sáng hiếm hoi len lỏi trong đôi mắt vốn lạnh lùng của con trai mình.

Jack không nói gì chỉ cười nhạt, nụ cười chỉ như con gió nhẹ thoảng qua.

Đúng ngày hôm sau ca phẫu thuật được diễn ra. Hầu hết cả đêm qua Keyshi không hề chớp mắt để giải quyết tất cả công việc bù cho ngày hôm nay. Sáng sớm Mike và Janet đã có mặt rất sớm, Saka cũng đến góp vui.

-Một lát nữa đây, chúng tôi sẽ tiến hành ca phẫu thuật thay tim cho cô Zen. Từ bây giờ đến lúc ấy, bệnh nhân không được ăn bất cứ thứ gì.-Vị bác sĩ dặn dò những điều cần thiết trước khi vào phòng mổ.

-Bác sĩ...Ca phẫu thuật này có nguy hiểm không?-Janet đứng bên cạnh, lo lắng không yên.

-Tính nguy hiểm của ca phẫu thuật này không cao. Mọi người có thể yên tâm. Bây giờ, tôi xin phép ra ngoài trước để chuẩn bị.

-Cám ơn bác sĩ.

Ở một phòng khác trong bệnh viện.

-Không phải lúc đó chúng ta đã thỏa thuận rồi sao? Tại sao bây giờ ông lại đổi ý? Có phải là tiền không đủ?-Linda tỏ vẻ bất mãn, cặp chân mày cũng không tự chủ chau lại.

-Ở đây không phải vấn đề tiền bạc, mà là họ đã bắt vợ con tôi. Tôi không thể làm khác.-Người đàn ông bắt đầu dõng dạc lên tiếng.

-Bọn bắt cóc yêu cầu ông bán nội tạng? Ông có nhận ra được giọng nói là trai hay gái không?-Linda đặt nghi vấn.

-Là giọng trai...rất lạnh lùng.

” Không ngờ thằng nhãi Keyshi lại ra kế này...thật là tức chết”.

Cuộc đối thoại chìm trong im lặng. Bất chợt cánh cửa phòng bệnh bị đẩy vào.

-Ca phẫu thuật sắp bắt đầu rồi. Mời ông đi theo chúng tôi.-Cô y tá từ bên ngoài thông báo.

-Cô ra ngoài trước...tôi sẽ ra ngay.-Chờ cô y tá ra khỏi phòng.-Có thể những kẻ thất học như tôi không biết bà đang suy tính điều gì. Nhưng đối với tôi người thân là quan trọng nhất. Bây giờ, tôi thà liều mạng còn hơn sau này ôm cả khối tiền mà hối hận cả đời.-Người đàn ông cuối chào Linda liền bước ra ngoài.

Cuối cùng giây phút Zen phẫu thuật đã đến. Các y tá chậm rãi đẩy cô vào phòng cấp cứu. Tất cả mọi người chờ ngoài phòng đều mang tâm trạng nặng trĩu.

Thời gian cứ dần trôi qua... 1 tiếng... 2 tiếng... 4 tiếng rồi 6 tiếng... Số lượng người ngoài phòng cấp cứu vẫn không suy giảm. Họ không hề rời khỏi vị trí của mình dù là nửa bước. Như những vệ sĩ túc trực bên nạng công chúa đang lâm bệnh, như những ngọn gai cổ sức bảo vệ đóa hồng sắp tàn lụi. Tất cả chỉ mong người bên trong kia thuận lợi an toàn, vượt qua ải này.

Bỗng nhiên các y tá ra vào vào phòng mở mỗi lúc một đông, mỗi lúc một gấp gáp.

-Đã xảy ra chuyện gì? Có phải ca phẫu thuật có vấn đề không?-Keyshi vội giữ cô y tá lại hỏi.

-Nạn nhân đang trong tình trạng mất máu, ngân hàng máu không đủ để cung cấp.

-Vậy thì lấy máu của chúng tôi.-Mike ở bên cạnh xen vào.

-Thì phiền các anh theo tôi đi xét nghiệm.

Saka, Mike, Jack và Keyshi lần lượt theo sau cô y tá. Sau khi xét nghiệm, kết quả cho thấy người thích hợp cho máu là Saka. Anh ta liền về mặt hôn hờ, ngoan ngoãn ngồi yên cho y tá rút 300 Cc máu. Không lâu sau, ca phẫu thuật kết thúc. Một quả tim bệnh tật bị vứt bỏ, một trái tim được thay thế. Đây vốn là trò chơi sinh tử, ai không có bản lĩnh sẽ bị loại trừ...một mạng đổi một mạng.

Zen được đưa vào phòng bệnh, ca phẫu thuật thành công, không để lại di chứng, giờ chỉ còn việc là chờ đợi thuốc mê tan.

Zen mở mắt, người đầu tiên cô nhìn thấy là Keyshi và ba khuôn mặt xinh đẹp như yêu nghiệt.

-Chào mừng em trở lại với cuộc sống một lần nữa.-Saka hí ha hí hửng chạy đến bên giường về mặt đáng yêu, ánh mắt lấp lánh nhìn Zen.

Sau một tháng tịnh dưỡng, Zen được bác sĩ kí giấy xuất viện dưới sự vui mừng không ngớt của Keyshi. Suốt quãng đường rời bệnh viện. Keyshi cứ lo lắng hỏi đi hỏi lại về tình hình sức khỏe, khiến Zen cũng phải lắc đầu chào thua.

-Anh cứ nói mãi như vậy sẽ thành ông già đấy.-Zen nhỏ giọng cần nhắng.

-Anh là đang lo cho vợ mình vì vậy trời sẽ thương anh, sẽ không biến anh thành ông già đâu.-Keyshi hai mắt mở to, vẻ mặt ngây thơ biện minh.

-Anh yên tâm, em không sao rồi,em có thể tự qua đường được. Anh xem.-Để chứng minh lời mình nói, Zen rời khỏi vòng tay của Keyshi bắt đầu bước xuống lề đường.

Bỗng từ xa một chiếc xe hơi như đứt thẳng, lao thẳng về phía Zen. Khi nhận ra thì cô chỉ cảm giác có một lực đẩy rất mạnh, khiến cả người nhào về phía trước, nghe được tiếng va chạm rất lớn, rồi không biết gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Bông Hoa Nở Rộ Trong Tay Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Lộ Diện

Zen ngồi như chết lặng, đôi mắt đẹp mở to nhìn cảnh tượng trước mắt. Keyshi nằm đó... bất động, trên người đầy máu. Khi lấy lại ý thức, đôi chân dường như không còn nghe lời, nó cứ mềm nhũn. Cô chống tay xuống đường, gấn sức bò thật nhanh về phía Keyshi. Miệng không ngừng ní non.

-Keyshi...Keyshi... anh nghe em không...Keyshi...

Vì chưa rời xa bệnh viện nên Keyshi nhanh chóng được đưa vào phòng cấp cứu. Tin dữ được báo về gia đình cả nhà Kuran và Barbara hốt hải đến bệnh viện.

-Lúc này nhìn rõ chứ?-Zen bình ổn lại cảm xúc, vẻ mặt lạnh như khối đá, ánh mắt dán chặt vào cánh cửa phòng cấp cứu.

-Rõ.-Mike bên cạnh không bỏ qua một nét giận dữ nào trong mắt cô.

-Dù bất cứ giá nào cũng phải moi được tên tài xế đó ra.-Mắt cô ánh lên ngọn lửa, hận như không thể lập tức giết chết tên kia.

Keyshi đã được đưa vào phòng chăm sóc đặc biệt. Zen muốn mở lời hỏi thăm...

-Bác sĩ...bác sĩ...con trai tôi thế nào rồi?-Laura vội chạy đến, không cần thận đậy ngă Zen.

Vì không phòng bị, cô không thể tránh khỏi chao đảo. Zen nhanh chóng ngã vào vòng tay rắn chắc.

-Keyshi.-Cô bắt chợt ngắn đầu, gọi cái tên quen thuộc.

-Cô chủ... không sao chứ.-Câu nói của Mike làm tia hi vọng trong mắt Zen vụt tắt, chỉ còn lại một lớp sương mù.

-Tôi không sao.

-Tình trạng của cậu Keyshi tạm thời đã ổn định. Nhưng vì va chạm mạnh, ảnh hưởng đến dây thần kinh nên hiện giờ cậu ấy đang lâm vào tình trạng hôn mê kéo dài.-Vị bác sĩ trả tuổi từ tốn trả lời.

-Vậy có cơ hội tỉnh lại không?-Barbara bên cạnh gấp gáp xen vào.

-Chuyện này thì phải phụ thuộc vào ý chí của cậu ấy.

-Cảm ơn bác sĩ.

Vị bác sĩ rẽ qua hành lang khác đi mất để lại đây không khí nặng nề bao trùm.

-Tất cả cũng tại cô. Nếu không có cô anh Keyshi đâu ra nông nỗi này. Lúc nhỏ khắc chết cha mẹ, lớn lên cả hôn phu cũng không buông tha.-Barbara nặng lời mắng chửi. Zen không nói gì, trên mặt cũng không biểu hiện sự biết lỗi, nó dường như là lớp phòng vệ tuyệt đối, giữ chặt cảm xúc của cô trong lòng. Cô từng bước chậm rãi đi đến cửa phòng. Barbara tức giận nắm lấy vai Zen, kéo lại không để cô vào trong.

-Cô còn tư cách vào trong sao? Anh ấy không muốn gặp cô.

-CÔ BARBARA. Tôi nghĩ cô đã đi quá giới hạn của mình rồi đấy.-Jack đứng bên cạnh, ánh mắt lạnh lùng tiến thẳng đến Barbara, khiến cô ta không khỏi run rẩy trong lòng, bàn tay đặt trên vai Zen không biết khi nào đã rơi xuống.-Cô nghĩ Keyshi tỉnh lại người nó muốn gặp không phải em dâu tôi, không lẽ là cô Barbara đây sao? Cô nghĩ cô là gì của nó...người xa lạ? Bạn bè? Bạn gái? hay là...vợ?-Barbara không biết phải nói gì, hai gia tộc cô và anh hợp tác trên công việc thì không phải người xa lạ. Cô và anh gặp nhau, nói chuyện có thể gọi là bạn bè. Nhưng Keyshi chưa hề nhẹ nhàng, dịu dàng, nuông chiều cô thì không thể là bạn gái, vợ thì càng không? Barbara hiểu Jack dùng câu hỏi này cô là muốn tự cô hiểu rõ thân phận của mình. Nhưng Barbara này tự hỏi...từ trước đến nay tình cảm cô dành cho Keyshi chưa hề thua kém bất cứ ai.

Cạch...Zen không hề quan tâm đến cuộc đối thoại của hai người. Cô mở cửa bước vào trong, sâu dưới đáy mắt là khoảng không trống rỗng. Keyshi nằm đó, hai mắt nhắm nghiền, anh đang nghỉ ngơi sau chuỗi ngày dài mệt mỏi. Zen vươn những ngón tay thon dài luồn vào mái tóc nâu đỏ trượt xuống sống mũi cao đến đôi môi hồng mềm mại. Các chi tiết tạo nên khuôn mặt hoàn mỹ, lộng lẫy đến động lòng người, khắc sâu vào trí óc cô.

Tin tức chủ tịch tập đoàn Black Moon lâm vào tình trạng hôn mê nhanh chóng lan rộng. Các công ty đối đầu còn không ngừng tung ra tin đồn thất thiệt khiến cổ phiếu và việc làm ăn của công ty không ngừng tụt dốc. Tập đoàn Black Moon hiện giờ như rắn không đầu, hỗn loạn vô cùng.

Và như thế cuộc họp nội bộ của gia tộc Kuran được mở ra và với danh phận là con dâu tương lai của tộc, một chân đã bước vào hào môn dĩ nhiên trong cuộc họp Zen cũng có mặt.

-Cuộc họp hôm nay là để quyết định chủ tịch tạm thời cho Black Moon. Nếu không buộc lòng ta phải xác nhập Black Moon vào Grey.-Frank lên tiếng mở lời cuộc họp.-Nick...con thấy thế nào? Trong ba đứa, con là đứa vẫn còn long nhong đấy.

-Papa... sao lại bảo con long nhong. Chẳng phải bộ đồ papa đang mặc là do con thiết kế đó sao? Nghề nghiệp của con vĩ đại thế cơ mà.-Nick làm ra vẻ oan ức, giọng điệu đau lòng, vẻ mặt hết sức đau khổ.

Nick là nhà thiết kế, nói đúng hơn là một thiên tài trong giới thời trang. Những tác phẩm của anh nếu không nổi tiếng thì cũng xuất hiện trên các sàn đấu giá. Nhưng trong mắt Frank, người có gia sản hơn bạc tỉ, ông ta muốn con trai mình phải tung hoành trong thương trường. Nên dù Nick có thành tích trong giới fashion đến mấy thì Frank cũng không hề để vào mắt.

-Trong thời gian này, Black Moon, con sẽ phụ trách.-Tiếng nói lạnh lùng chậm rãi vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Bông Hoa Nở Rộ Trong Tay Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Huyền Thoại

Tất cả dồn mắt về phía Zen, thấy vậy cô tiếp.

-Lúc trước Keyshi đã chuyển nhượng tài sản cho con, nói đúng hơn trên pháp luật Black Moon cũng thuộc quyền sở hữu của con. Trước khi nằm viện, con cũng đã đến công ty nhiều lần, công việc cũng có thể theo kịp.

Không khí trong buổi họp một lần nữa chìm vào im lặng.

-Tôi tán thành.-Jack ngồi đối diện lên tiếng bầu cử.

-Em đã giúp anh vát gánh nặng này, dĩ nhiên là anh tán thành.-Nick hào hứng như vừa thoát khỏi số kiếp.

-Nhưng mà, con vừa mới xuất viện, lao lực quá có tổn hại đến sức khỏe không?-Laura ngồi bên cạnh không khỏi lo lắng. Địa vị của Zen trong lòng Keyshi quan trọng đến nhường nào? Đến thời điểm hiện tại ai cũng nhìn thấy được. Và lại bà đã sớm xem Zen như con gái ruột.

-Không sao đâu mẹ, Keyshi là vì con mà ra nông nổi này. Con không thể ngồi im như vậy mãi được.-Khi nghĩ về Keyshi giọng Zen không tự chủ mà dịu lại.

-Nếu đã vậy thì vị trí chủ tịch này ta sẽ giao cho con. Nhưng trong vòng ba tháng, con nhất định phải tạo được thành tích.-Frank ra điều kiện, ông rất hài lòng về đứa con dâu này. Không những thông minh, ánh mắt lại sắc bén là thiên tài hiếm thấy trong giới kinh doanh nếu được mài dũa chắc chắn sau này sẽ vương cao bay xa.

-Được.-Một tiếng trả lời từ nay cô sẽ là chủ tịch của Black Moon, ngày cô lật đổ Akatsuki sẽ không còn xa nữa.

Ngay sáng hôm sau, tin tức được công bố ra ngoài, làm xao động không ít trong giới kinh doanh. Một lần nữa cái tên Zen Akatsuki được nhắc đến như huyền thoại trong giới nữ cường nhân : 19 tuổi nắm trong tay gia tài bạc tỉ.

Đại sảnh.

-Này..nghe nói hôn thê của chủ tịch sẽ đến đây tiếp quản mọi việc đấy.

-Là cô gái hôm trước sao?-Ai kia bên cạnh gật đầu.

Văn phòng.

-Có biết chừng nào cô ta đến không ?

-Nghe tin nội bộ là ngày mai đấy.

Mọi nhân viên trong công ty không ngừng xây dựng một hình tượng tốt, chuẩn bị nghênh đón cô chủ mới.

Khi màn đêm buông xuống, mọi con phố đã bắt đầu lên đèn, các cửa hàng đông nghẹt người, những cặp tình nhân nắm tay nhau truyền hơi ấm dạo bước trên đường.

Trong căn phòng xa hoa lộng lẫy, người con gái với đôi vai gầy vẫn còn đang cặm cụi không ngừng dán mắt vào mớ tài liệu dày cui.

-Tiểu thư...cô cần gì không? Đã khuya rồi, cô nên nghỉ ngơi sớm.-Janet đau lòng nhìn Zen cực khổ.-Em thật vô dụng, không giúp gì được cho cô.

-Cô muốn giúp tôi.-Zen ngẩn đầu, đôi mắt đẹp nhìn thẳng Janet.

-Vâng.

-Vậy thì sáng mai, mang theo máy ảnh đến Black Moon đi khắp nơi trong công ty, chụp tất cả những gì cô thấy. Sau đó lập tức đi rửa ảnh mang đến phòng làm việc của tôi.-Thấy Janet vẫn còn ngơ ngẩn.-Hiểu chứ?

-Vâng.-Janet tràn ngập tinh thần sắp ra trận.

-Được rồi, cô ra ngoài đi, gọi Mike vào đây.

Janet ra ngoài, một lần nữa cánh cửa được đẩy ra.

-Cô chủ.-Mike lên tiếng thể hiện sự có mặt của mình.

-Việc tôi giao.. Thế nào rồi.-Zen tựa lưng vào ghế, đôi mắt khép hờ, vừa xuất viện cơ thể cô vẫn chưa thích nghi với sự mệt mỏi này.

-Những điều cô cần, tôi đã sao chép tất cả vào đây.-Mike đặt cái đĩa lên bàn. Anh ngẩn đầu, hình ảnh mệt mỏi của Zen chiếm trọn đôi mắt anh. Mike cứ đứng đó, không bước ra khỏi phòng cũng không hề di chuyển. Đôi con ngươi lặng thầm thu hình bóng Zen vào tầm mắt.-Cô chủ...đã đến lúc phải nghỉ ngơi rồi.

Cả ngày hôm nay Zen cứ ngồi lì trong phòng, xem hồ sơ kinh doanh của Black Moon mấy năm nay.

-Bé tôi đến giường.-Mắt vẫn nhắm môi mấp máy ra lệnh.

Không để Zen chờ lâu, cả người cô lập tức được nhắc bổng. Mike điều chỉnh tư thế để Zen có thể thuận lợi tựa vào vai mình. Anh bước từng bước thật nhẹ nhàng, chậm rãi không làm cô giật mình.

-Tất cả tài liệu trong cái đĩa đó, anh nhớ chứ?-Zen không ngần ngại tựa vào vai rắn chắc của Mike. Nhưng trong lòng cô không hề cảm thấy ấm áp. Bởi vai Mike mang đến cảm giác an toàn nhưng chỉ như người anh bảo vệ cô em gái bé nhỏ, như hàng rào chắc vững vãn giúp những bông hoa che mưa, tránh nắng.

-Vâng.

-Lập lại tất cả cho tôi.-Giờ phút này mắt cô đã không mở nổi lên nhìn bất cứ thứ gì nữa.

Mike đặt Zen xuống giường cẩn thận đắp chăn lên giúp cô. Giọng nói khàn khàn của anh bắt đầu vang lên. Zen vẫn nằm đó, tuy đôi mắt nhắm nghỉ ngơi nhưng cặp chân mày không khỏi chau lại khi nghe từng nội dung trong chiếc đĩa.

Khi không gian trong phòng chìm trong im lặng cũng là lúc cơ thể Zen hoàn toàn thả lỏng. Cô dần chìm vào giấc ngủ không hề biết người con trai ngồi bên cạnh giường luyện tiếng nhìn cô không muốn rời.

Sáng hôm sau tại Black Moon diễn ra cuộc họp ban quản trị, giám đốc các phòng ban đều có mặt đầy đủ, nghe theo lời của Frank Jack, Nick cũng đến tham gia, cả Barbara cũng có mặt với thân phận là người đại diện cho Akatsuki. Chỉ còn vị trí chủ tịch là còn trống. Phòng họp bắt đầu có tiếng ồn ào

-Ngày đầu đi làm đã đến rồi? Không biết sau này sẽ ra sao đây?

-Đâu có. Tôi nghe Maya bảo cô ta đã đến từ sớm, đang ở phòng làm việc.

-Vậy sao không ra đây? Chắc là chưa chuẩn bị đâu ra đâu chứ gì. Tôi không biết chủ tịch Frank đang nghĩ gì mà lại đưa đứa con gái không biết gì ngồi chức này nữa.

Jack và Nick ngồi một góc không phản ứng cũng không biện minh hay nói giúp cô em dâu tội nghiệp. Họ chỉ lẳng lặng mắt quan sát, tai lắng nghe từ đầu đến cuối cuộc đối thoại, nơi khóe miệng chỉ nhếch lên đường cong rất nhẹ.

Bạn đang đọc truyện *Bông Hoa Nở Rộ Trong Tay Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Phượng Hoàng

Zen ngồi trong phòng làm việc tựa vào ghế nhắm mắt nghỉ ngơi. Gương mặt bình tĩnh như nước, Mike vẫn lẳng lặng đứng bên cạnh.

Bíp..Bíp...Bíp... Chiếc điện thoại bàn được dùng trong nội bộ công ty reo lên. Zen chậm rãi mở mắt, nhấn vào nút loa ngoài.

-Chủ tịch...có bưu thiếp gửi cho cô.

-Mang vào đi.

Maya mở cửa bước vào, đặt một bìu giấy lên chiếc bàn lớn.

-Trong phòng họp thế nào rồi?-Zen vẫn thư thả. giọng điệu không có gì gấp gáp như những chuyện ngoài kia thực chất không liên quan gì đến cô.

-Những người trong phòng họp vẫn đang rất nôn nóng. Có vài người không chờ được còn nói...-Nói đến đây Maya ngập ngừng.

-Nói gì.-Đôi con ngươi Zen nhìn thẳng cô, đôi mắt trong như nước như tiếp thêm cho cô can đảm.

-Họ nói nếu 15 phút nữa chủ tịch không ra ngoài thì...thì sau này không cần ra nữa.-Maya nói ra liền cuối đầu xuống, khỏi phải nói trên người chủ tịch tàn rã khi lạnh dọ người không khác gì Keyshi lúc trước.

-Được rồi...Cô ra ngoài nói với họ tôi sẽ ra ngay.

Maya nhận lệnh liền đi ra ngoài.

Dám uy hiếp cô, mắt Zen nheo lại hiện lên tia lửa nhỏ. Trên đời này cô ghét nhất là ai uy hiếp cô. Đã định từ tốn với họ... nếu đã vậy đừng trách cô không nương tay. Cô sẽ dạy cho họ biết, ở đây...ai mới là chủ.

Zen cầm theo bìa giấy và một chiếc đĩa hướng phía phòng họp đi đến, Mike vẫn theo sát phía sau.

Cạch...Zen đẩy cửa.

-Xin chào mọi người.-Cô bước vào, một lời xin lỗi cũng không có. Jack và Nick nhìn cô cười nhẹ, cô cũng gật đầu xem như chào hỏi.

-Cô Zen.. hôm nay là buổi họp quan trọng mà cô lại đi trễ như vậy. Chúng tôi cần lời giải thích hợp lý.-Một người không chịu đựng được lên tiếng chỉ trích.

-Phải đó...Mới nhận chức đã không xem ai ra gì. Tưởng mình là khổng tước trên cao nhưng thật ra chỉ là con chim sẻ dơ bẩn. Đúng là cáo mượn oai hùm.-Barbara vui sướng khi thấy người gặp nạn, không ngừng châm dầu vào lửa.

-Hôm nay tôi đến trễ là vì chờ đợi cái này.-Zen mang bìa giấy trút ngược đầu, thứ bên trong đua nhau rơi xuống mặt bàn.

Các giám đốc ngạc nhiên nhìn những tấm ảnh trước mắt, những người trong ảnh nhìn rất quen mặt.

-Nhìn cho thật kĩ... Ai cũng có phần.

Càng nhìn kĩ thì mặt các giám đốc càng xanh. Những người trong ảnh đều là nhân viên cấp dưới của họ đang vật vờ trên bàn làm việc, ăn uống...quá đáng hơn còn nấu cháo điện thoại của công ty.

Zen nhìn đến sắc mặt của họ thì khỏi cười lạnh một tiếng.

-Tôi làm sao có thể là khổng tước được chứ, chỉ có cô Barbara cao sang, quý phái mới là khổng tước mà thôi.-Chưa kịp để Barbara đắc ý.-Nhưng mà...trên thế gian chỉ có phụng hoàng mới có thể tắm lửa hồi sinh, mãi mãi trường tồn. Khổng tước dù có xinh đẹp cách mấy, một ngày cũng phải nằm rạp dưới chân phụng hoàng... chết một cách cực kì khó coi.-Zen không trốn tránh, ánh mắt nhìn thẳng Barbara.

-Cô...-Barbara bị chính lời mình phản lại, tức đến không biết nói gì.

Các giám đốc đã sớm im thinh thích, không dám mở lời. Nhân viên làm sai cấp trên như họ phải chịu trách nhiệm, huống hồ chứng cứ đã bày ra trước mắt, muốn trốn tránh cũng không được.

-Đừng đổ mồ hôi sớm thế. Chuyện hay còn ở phía sau. Cái đĩa này là chi thu gần đây của Black Moon.-Zen giơ cái đĩa lên.-Trong đĩa có vài con số tôi xem mãi vẫn không hiểu. Tôi không biết phòng kế toán ” sơ xuất ” sai sót hay là có người đánh máy nhầm. Giám đốc khâu kế toán... anh có thể giải thích cho tôi không.-Zen chậm rãi, nhẹ nhàng nói ra từng chữ, không gấp gáp, không nhấn mạnh mà khiến cho nhiệt độ trong phòng vốn đã thấp nay lại rét run hơn.

Vị giám đốc khâu kế toán nghe nhắc đến tên mình lông tơ liền dựng đứng. Những người khác đều vương ánh mắt, âm thầm trao đổi. Đúng là họ đã nhận lúc Keyshi hôn mê mà làm sổ sách giả. Nhưng điều họ không ngờ là có người thay thế vị trí chủ tịch nhanh như vậy và họ càng không ngờ trong vòng một đêm cô ta có thể điều tra ra việc này.

-Chủ tịch à... chắc chắn có sự nhầm lẫn nào ở đây. Công ty chúng ta làm sao có người thực kết được.-Giám đốc khâu kế toán nhìn Zen cười giả lả. Rõ ràng là anh ta đang ngồi trong phòng máy lạnh. Tại sao mồ hôi sau lưng không ngừng chảy.

-Vậy thì tốt quá... Ngày mai tôi sẽ mở tài khoản của công ty kiểm tra lần nữa. Tôi cũng mong là chính mình nhìn lầm.- Từ đầu đến cuối cô chưa hề nhắc đến trong công ty có người thực kết, chỉ là họ có tật giật mình thôi.-Còn nữa.. Black Moon là tập đoàn có tiếng tăm. Tôi không muốn tồn tại những kẻ ăn không ngồi rồi, bắt tài vô dụng trong công ty. Có phải các vị nghĩ Black Moon đang xuống dốc sớm muộn gì cũng sụp đổ, có phải các vị nghĩ không có Keyshi ở đây, các người có thể làm gì cũng được.

RẦM...

-PHẢI KHÔNG?- Tiếng đập bàn làm cho những người bên dưới giật bắn, choáng tỉnh giấc trong cơn mộng mị. Từ khi biết tin người mới đến là đứa con gái chỉ mới 19 tuổi. Họ đã không ngừng mường tượng trong lòng, định hôm nay sẽ đánh đòn phủ đầu. Nhưng không ngờ sự việc lại xảy ra như vậy.-Trưởng phòng bảo vệ có người lên vào công ty chụp những tấm ảnh này mà không bị chút cản trở nào. Anh có thể giải thích cho tôi được không?

Bạn đang đọc truyện *Bông Hoa Nở Rộ Trong Tay Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Tôi Là Chủ Tịch Mới..mong Mọi Người Chỉ Bảo

Trời ạ ! Họ phải làm sao đây? Họ chỉ nhân lúc người gặp nạn lấy số tiền nhỏ cho riêng mình. Số tiền ấy thật sự không ảnh hưởng gì đến Black Moon và họ càng không nghĩ đến Black Moon sẽ sụp đổ. Vậy mà hiện giờ cô gái này lại nói những lời như vậy, khác nào đổ hết lỗi lên họ. Mà tội này tương đương với phản quốc nha, họ làm sao có thể lãnh nổi.

Các vị giám đốc trao đổi với nhau qua ánh mắt, cuối cùng nhìn về hướng trường phòng bảo vệ. Họ đang chờ xem anh ta sẽ trả lời như thế nào.

-Đó chỉ là chút sơ suất nhỏ thôi.- Cuối cùng trường phòng bảo vệ cũng lên tiếng. Phó giám đốc trong công ty là chú anh ta nên từ trước đến nay anh ta không xem ai ra gì.

-Sơ sót nhỏ? – Zen cười lạnh, ánh mắt cũng lập tức đánh lại.-Không phải tôi đã nói rồi sao? Black Moon là tập đoàn lớn tuyệt đối không chấp nhận sai sót. Nếu anh đã nói vậy thì phiền anh hãy đi tìm công ty nào chấp nhận sai sót mà làm. Từ giờ phút này anh bị đuổi việc.

-Cái gì ? Cô biết tôi là ai không mà dám... .

-Vậy anh có thể cho tôi biết anh là ai không? Là cậu chủ của tộc Kuran hay chủ tịch của Black Moon. Dù anh là ai? Đã làm sai thì phải chịu phạt. Phải không... phó giám đốc?- Zen nhướn mày nhìn ông, vẻ mặt như đang xin ý kiến của tiền bối nhưng làm sao cô không biết phó giám đốc là chú của tên kia. Cô giờ đây đang giết gà dọa dọt khi.

-Phải...phải...- Bản thân chính mình, ông còn lo không xong. Làm sao có thể nói giúp đứa cháu ngỗ nghịch này. Nhìn thế nào ông cũng không ngờ được, cô bé 19 tuổi trước mắt từ đầu đến cuối, từng cử chỉ, lời nói đều không dư thừa. Một phát trúng đích, trong thời gian ngắn có thể biết hết tình hình công ty, mối quan hệ nhân sự cũng nắm rõ trong lòng bàn tay mà không cần chút chỉ dẫn, không cần ai dẫn dắt. Tâm cơ của cô bé này thật khiến người khác không ngờ đến. Hình ảnh này thật làm ông nhớ đến ngày đầu Keyshi bước vào Black Moon. Vẫn ánh mắt lạnh lùng này, lời nói đánh thép, kiêu ngạo mà tài giỏi, thật sự không kiên dè bất kì ai.

-Hừ..cô chờ đấy tôi sẽ không bỏ qua chuyện này.-Sau khi để lại lời đe dọa, anh ta hùng hăng bước ra ngoài.

-Bây giờ ghế trường phòng bảo vệ còn trống. Tôi ứng cử Mike mọi người thấy thế nào?-Zen ngồi xuống ghế ở vị trí cao nhất lên tiếng.

Mike nghe nhắc đến tên mình liền bước lên trước.

-Dĩ nhiên là không thành vấn đề.

-Đúng là tuổi trẻ tài cao.

-Đúng vậy.

-Đúng vậy.

...

Những kẻ bên dưới không ngừng lên tiếng nịnh hót, lấy lòng. Nhưng trong họ đều biết, cô gái này đưa người của mình vào công ty, mà còn là vị trí trường phòng bảo vệ. Tuy chức vụ không cao nhưng trên dưới Black Moon, mọi góc ngách dù lớn hay nhỏ đều có camera theo dõi. Các camera đều nối đến phòng bảo an, nói đúng hơn chỉ cần Black Moon có động tĩnh gì đều không qua mắt được trường phòng bảo vệ. Điều này không khác gì tai mắt của Zen rải khắp mọi nơi. Cô gái này hôm nay xuất hiện ở đây, tin chắc đã suy tính kĩ lưỡng, một đòn đánh xuống, nắm cả thế cờ.

Jack và Nick ngồi bên cạnh quan sát từ đầu đến cuối buổi họp, trong lòng không khỏi cười lạnh. Cô em dâu này thật là...

Đám người này sau lưng tộc Kuran làm loạn, không phải họ không biết. Chỉ vì đám người này đều là nhân viên lâu năm, tồn thất gây cho công ty cũng không lớn. Và lại tin Keyshi nằm viện đã gây không ít xôn xao của dư luận, thêm một chuyện không bằng một chuyện nên cũng đành nhắm mắt cho qua. Nhưng lần này gặp phải Zen chỉ có thể trách các người không may thôi. Keyshi.. em quả thật mang về cho gia tộc ta một viên kim cương đắt giá đấy.

-Mọi người còn ý kiến gì không?-Zen tựa vào ghế, chân bắt chéo, hai tay để hờ trên tay ghế. Cô giờ đây như đóa hoa quý nở rộ trên núi cao, hờ hững vờn mắt nhìn sinh linh phía dưới. Vẻ mặt bình thản, mắt mang theo ý cười nhìn lướt qua những khuôn mặt đang căng thẳng phía kia.

-Không.. Không.. Không...- Trời ạ ! Họ muốn nhanh chóng kết thúc sự tra tấn tinh thần này. Ánh mắt cô bé không khác gì ác ma lạnh lùng, áp lực vô cùng. Trò chơi mèo vờn chuột, chỉ sợ họ đã thua một cách thảm hại rồi.

-Vậy thì tốt... À... Hôm nay là ngày đầu tiên tôi vào làm, ít nhất cũng phải có lời giới thiệu chứ nhỉ.-Zen tươi cười đứng dậy, những người kia cũng bắt giác làm theo.-Tôi là Zen Akatsuki, con dâu thứ 3 của tộc Kuran. Hôm nay là ngày đầu tiên nhận chức. Tuổi trẻ còn non yếu mong các vị tiền bối chỉ bảo.- Nếu câu này nói từ lúc đầu thì họ còn mỉm cười nới lời khách sáo nhưng lúc này thật sự....

-Không nên nói vậy. Chủ tịch đúng là tuổi trẻ tài cao.

-Đúng vậy.

-Đúng vậy.

...

Các giám đốc nở nụ cười so với khóc còn khó coi hơn. Sau một hồi cùng chủ tịch mới chơi trò mèo vờn chuột. Buổi họp kết thúc dưới sự hài lòng của Zen, ánh mắt ganh tức của Barbara, vẻ mặt ảo não của giám đốc các khâu và nụ cười lạnh của anh em tộc Kuran. Và như thế khắp công ty không ngừng có tin đồn, các câu chuyện cũng nổi lên từ đó.

Thời gian cứ âm thầm trôi qua, Zen đã cai quản Black Moon được một tháng, không ngừng đưa công ty phát triển và mở rộng, trở thành một trong 5 tập đoàn lớn mạnh nhất thế giới. Thành tựu đạt được hơn cả mức dự tính ban đầu. Nhưng dù bận bịu đến đâu, Zen vẫn đến bệnh viện ngồi cạnh giường Keyshi và kể anh nghe những chuyện xảy ra bên ngoài. Cô kể cho anh về thành tựu mình đạt được, về việc Nick đã tìm được cô bạn gái xinh đẹp, chuyện Jack đã thành công đưa công ty của anh lên thị trường. Và cứ thế một tháng nữa lại trôi qua, Keyshi vẫn nằm bất động và vẫn bỏ lại mình Zen ban ngày vật lộn với cái cuộc sống đầy bẽ bộn lo toan. Khi màn đêm buông xuống cũng chỉ một mình trên chiếc giường đôi rộng lớn.

Kết thúc một ngày làm việc, Zen và Mike xuống gara lấy xe.

-Chính là con nhỏ đó.-Từ xa một đám người tay cầm gậy sắt mặt mày hung dữ đi đến, dẫn đầu là tên lúc trước bị Zen sa thải.-Con nhóc, mày còn nhớ tao chứ.-Tên đó hất mặt, vờn đôi mắt kiêu ngạo nhìn Zen.

-Là anh sao? Anh mang nhiều người đến đây không phải chỉ để hỏi tôi câu này thôi đấy chứ.

-Tối giờ phút này cô còn phách lối được. Hôm trước cô làm nhục mặt tôi trước mọi người. Hôm nay tôi bắt cô phải chuộc tội.

Bạn đang đọc truyện *Bông Hoa Nở Rộ Trong Tay Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Hồi Hận

-Tối giờ phút này cô còn phách lối được. Hôm trước cô làm nhục mặt tôi trước mọi người. Hôm nay tôi bắt cô phải chuộc tội.

-Chuộc tội? - Zen nhếch miệng cười như đang nghe lời nói đùa của trẻ con.-Vậy anh sẽ làm gì? Để bắt tôi chuộc tội.

-Nếu bây giờ cô chịu quỳ xuống xin lỗi. Tôi có thể sẽ tha cho cô. Còn không... đừng trách tôi ý đồng ăn hiếp ít.-Tên đó vẻ mặt đầy đắc ý.

-Vậy thì phải thử mới biết được.

-Lần này là do cô từ tìm đến, đừng có trách tôi... Tội bây... LÊN.- Lập tức những tên phía sau hăng hái tiến lên.

Zen nhìn đám người đang đến cười nhẹ, chân lùi về sau một bước, Mike không chần chừ từ sau Zen hướng thẳng đám người kia đi đến. Anh không cho phép bất kỳ ai làm thương tổn đến Zen, một lần đứng trước bờ vực đối với anh đã là quá đủ,

Chứng kiến người của mình từng tên từng tên một ngã xuống, đôi con người đã dần hoàn loạn.

-Có điều anh chưa biết, người vệ sĩ này của tôi sở hữu đai đen taekwondo. huyền đai karate, là người được chọn lọc xuất sắc trong hàng trăm người đây.

Tình thần vốn hỗn loạn lại vì câu nói của Zen mà trở nên kích động, đầu óc không ngừng xoay chuyển ”bắt rắn phải bắt đầu, giết giặc phải giết được tên tướng”. Không hề nghĩ ngợi nhiều, tên kia lập tức cầm gậy lao về phía Zen. Nhưng hần nào hay biết hướng hần đang lao đến, không khác gì cánh công địa ngục đầy tăm tối.

Hần ta vung gậy.

Bốp...

Tường chừng đã đạt được mục đích nhưng hần vẫn chậm một bước, Mike đã giải quyết xong phận sự của mình và sẵn tiện cho kẻ đánh lên một gậy. Tên cầm đầu không hề phòng bị, lãnh trọn cú đánh của anh. Zen chỉ việc nghiêng người, mở to mắt chứng kiến thân hình tên kia ngã xuống. Đúng lúc ấy bảo vệ chạy đến vì là chủ của nghi can nên phó giám đốc cũng không tránh khỏi việc có liên quan. Xuống đến nơi thấy tình hình trước mắt, phó giám đốc cũng chỉ có thể thảm máng đứa cháu ngỗ nghịch, thật sự đã phạm phải sai lầm lớn.

-Chủ tịch...cô không sao chứ?-Phó giám đốc đứng cạnh Zen khúm núm. Cô không nói gì chỉ liếc nhìn về phía ông ta.-Giám đốc, mong cô nể mặt già

này làm ở công ty đã nhiều năm đừng thừa cháu tôi. Cô người lớn đại lượng không trách trẻ nhỏ. Cô mà thừa nó thì nó sẽ không còn tương lai gì nữa. Tôi hứa sẽ về dạy dỗ lại thằng hư hỏng này một trận. -Phó giám đốc hết lời nài nỉ, mong sẽ làm nguôi ngoai phần nào cơn giận.

-CẬU...TẠI SAO CẬU LẠI PHẢI HẠ MÌNH VỚI CON LĂNG LOÀN ĐÓ ?- Tuy bị đám bảo vệ kiềm giữ nhưng tên kia vẫn hung hăng.

-CON CẬM MIỆNG.... còn không mau xin lỗi.

-TẠI SAO CON PHẢI CẦU XIN CON NHỎ VẮT MŨI CHƯA SẠCH ĐÓ?-Hắn gào lên.

-Anh vừa nói gì?-Zen gằn giọng.

-Tôi nói cô là con nhỏ vắt mũi chưa sạch.

-Câu trước.-Zen cố gắng kiềm nén.

-À... Tôi nói cô là đứa con gái lăng loạn. Cô đừng tưởng tôi không ở công ty thì cái gì cũng không biết. Tôi đã cho người tra rõ rồi. Hàng ngày, các người ở chung trong phòng làm việc từ lúc đi làm cho đến tan sở, đi đâu cũng như hình với bóng, còn sống chung một nhà. Người mù cũng có thể nhìn thấy. Mà cũng phải thôi, người hôn phu nằm trong bệnh viện sống chết chưa rõ, nói không may một ngày nhắm mắt buông tay, con gái thì cũng phải kiểm sẵn cái phao chứ.

-Anh...-Mike không kiềm được cơn giận nhưng kịp thời được Zen ngăn lại.

-Ế...Ế... Đừng kích động. Tuy không thích anh nhưng tôi phải công nhận anh rất giỏi, tướng tá cũng không tệ. Tại sao cứ lao đầu vào ổ kiến lửa thế. Anh đừng nên bị sắc đẹp bên ngoài của cô ta mê hoặc..” Trên đầu chữ sắc một con dao ” đây. Lần này coi như chủ tịch của chúng tôi xui xẻo, anh đừng nên bước vào vết xe đổ của anh ta.

-Nói xong rồi chứ.-Zen lạnh lùng lên tiếng.

-Cũng sắp xong rồi.-Tên kia vẽ mặt đắc ý.

-Nếu những gì tôi biết không sai thì... nhà anh còn một mẹ một em trai thì phải..-Zen kéo dài câu nói, ánh mắt sắc bén nhìn thẳng vào tên kia.

-Cô định làm gì họ?

-Anh biết được nhiều thứ như vậy. Vậy anh có biết sắp tới đây người nhà anh sẽ gặp phải kiếp nạn hay không?- Zen hiện giờ như dã thú bị chọc giận. Câu nói tưởng chừng như là hoang tưởng ấy không khỏi khiến người xung quanh run mình.

-NẾU CÔ DÁM LÀM GÌ HỌ TÔI SẼ LIỆU MẠNG VỚI CÔ.-Tên kia như mất tự chủ mà gào lên.

-Bản thân anh định lấy gì liệu với tôi? Mạng sống của anh đối với tôi không khác gì miếng giẻ rách, chẳng đáng một xu.

Hắn mở to mắt nhìn người con gái trước mặt, sờ hữu làn da trắng đặc trưng của Châu Âu, cái liếc mắt hóp hờn, một nụ cười quyến rũ... nhưng tại sao sâu trong đáy mắt lại lạnh lẽo và đáng sợ như vậy.

-Người nào làm người đó chịu đừng làm hại những người không liên quan.-Hắn hạ giọng mang theo vài phần cầu xin.

-Sao hả? Lo lắng ,hối hận rồi sao ? Ngay từ lúc anh để những lời khi này phát ra từ miệng mình thì đồng nghĩa với việc anh đã ném mạng sống của người thân anh xuống vực thẳm rồi. Nếu muốn trách thì hãy tự trách bản thân vì chính anh...đã hại chết họ.-Nói rồi, cô xoay lưng bước về hướng xe đã chờ sẵn. Để lại phía sau con người đang cúi đầu hối hận. Cô thừa nhận, bản thân mình ích kỷ, nhỏ nhen. Vì vậy những người làm tổn thương cô, cô sẽ không bao giờ tha thứ, đối với những kẻ ngang đường và uy hiếp mình, cô cũng không hề nương tay.

Cô ngồi vào xe, cửa xe đóng lại cắt đứt mối quan hệ với thế giới bên ngoài. Xe bắt đầu lăn bánh rời khỏi gara. Hối hận, van xin đó tất cả đều là hành động sau khi đã phạm sai lầm. Nhưng dù ân hận cách mấy thời gian cũng không thể quay lại, như những lời đã nói, mãi mãi không thể xem như là không có gì.

Bạn đang đọc truyện *Bông Hoa Nở Rộ Trong Tay Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: Rời Đi

Chiếc xe lăn bánh trên con đường quen thuộc đến bệnh viện. Sự im lặng bao trùm cả không gian xe.

-Cô chủ.. tên đó, xử trí như thế nào ?-Mike lên tiếng phá vỡ bầu không khí.

-Tổng hán vào tù, cho người lan truyền tin tức vào trong... vừa xảy ra một vụ hỏa hoạn, nạn nhân là một phụ nữ và một người thanh niên. Còn nữa... tuyệt đối không cho bất cứ người thân nào của hán vào thăm tù.

Giây phút khó chịu nhất trên thế gian này là những giây phút của sự chờ đợi. Chờ đợi càng lâu niềm hi vọng trong con người càng dấn sâu vào nỗi thất vọng. Nhưng con người vốn sinh ra là loài động vật tò mò, càng chưa biết kết quả thì càng muốn chờ. Nhưng khi trong lòng đã không thể đợi được nữa... thì giờ phút ấy như cá gặp nước, như vùng đất khô cằn gặp được cơn giông. dù chỉ là một thông tin nhỏ nhoi. Họ cũng xem nó là thật và hoàn toàn tin tưởng vào nó.

Nếu thông tin đó là điều may mắn thì sẽ tiếp thêm sức mạnh để tiếp tục sinh tồn. Nhưng khi biết được chính sự ngu ngốc của bản thân đã hại chết những người mình yêu thương. Nỗi đau và sự sợ hãi đó sẽ cứ như cơn sâu từ từ, từ từ mà gặm nhấm. Zen muốn cho tên đó nếm thử, mùi vị chờ đợi lời phán quyết thật sự sợ hãi và đau khổ đến nhường nào.

Cô nhìn ra ngoài cửa sổ, ngẩn đầu nhìn bầu trời xanh yên tĩnh. Cô giờ đây cũng đang chờ đợi.

Đến bệnh viện, cũng như thường lệ, Mike ở bên ngoài canh chừng. Zen vào trong chậm rãi ngồi vào ghế cạnh giường bệnh. Bàn tay ân cần sửa lại từng nếp gấp chăn, góc áo. Bất chợt không gian chìm vào tĩnh lặng chỉ còn nghe tiếng “bíp...bíp...” đều đều của điện tâm đồ. Zen nhìn khuôn mặt đang ngủ say của Keyshi, đôi mắt đẹp dần trở nên mờ lung.

-Keyshi... Anh có biết người bên ngoài nói gì không? Họ bảo anh sẽ không bao giờ tỉnh lại, rằng anh sẽ bỏ lại mình em mà đi. Keyshi... anh có còn nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, là em đã cứu mạng anh. Mạng sống này, là em ban cho anh... trừ phi là em lấy lại nó. Còn không... nếu anh dám tùy tiện rời bỏ nơi này. Em vĩnh viễn sẽ không cần đến anh nữa.

Cốc..Cốc..Cạch...

-Đến thăm anh ấy sao? -Zen liếc nhìn ra cửa.

-Cũng chỉ một phần nhỏ mà thôi. Tôi đến tìm em.-Người lúc này bước vào, bước đến đối diện Zen.

-Có chuyện gì? -Vẫn là giọng nói hờ hững.

-Tôi vừa mới nhận được nguồn tin đáng tin cậy. Công ty con bên Na Uy đang có người thừa nước đục thả câu, không biết yên phận.

Mỗi câu nói không ngừng khiến chân mày Zen chau lại.

-Anh đang muốn chuyển nghề? Từ quản lý vũ trường qua đầu tư kinh doanh?-Zen dời mắt về phía người đối diện.

-Tôi không mấy có hứng thú với việc làm ăn chân chính. Chỉ là tình cờ nghe tin từ một đối tác thôi.-Anh nhìn Zen cười nhẹ. Vẫn là ánh mắt của lần đầu tiên gặp gỡ. Nhưng giây phút này đã hòa lẫn thêm một nỗi buồn mong manh. Càng khiến anh muốn ôm cô vào lòng bảo vệ và che chở. Nhưng liệu đôi tay này có thể giữ được cô? Anh tự đặt câu hỏi rồi lại tự cười nhạo bản thân.

-Cô chủ, có cuộc gọi khẩn cấp từ ngài Frank.-Mike từ ngoài thông báo.

Trong phút giây tình cờ, ánh mắt của hai chàng trai chạm nhau. Người lạ bước vào lúc này chính là Saka. Anh đã từng trong lòng không ngừng nhạo báng Mike chỉ là tên giúp việc thấp hèn bên cạnh Zen. Nhưng cũng đã từng có lúc, anh muốn đứng ở vị trí đó. Saka muốn người đứng cạnh Zen là anh, có thể dùng thân phận một vệ sĩ đường đường chính chính đứng phía sau cô, dõi theo từng cử chỉ hành động.

Mike và Saka lúc trước dù có thù hằn như thế nào, có căm ghét nhau ra sao. Thì đó cũng đã là quá khứ, giờ đây trong tâm trí họ đều có chung một mục đích, đó là bảo vệ che chở người con gái đã vô ý lấy đi trái tim họ.

-Tôi ra ngay.-Zen đứng dậy, bước ra cửa.

-Nếu có chuyện gì thì hãy gọi tôi.-Giọng nói từ phía sau vọng đến.

-Cám ơn anh vì thông tin lúc này... việc sau này tôi có thể tự giải quyết.-Zen không quay đầu mà đi thẳng ra ngoài.

Cánh cửa phòng bệnh khép lại. Saka một mình đứng trong phòng cười khổ. Anh thật sự tệ như vậy sao? Cả một người đang hôn mê cũng không sánh bằng. Saka kéo ghế bên giường bệnh ngồi xuống.

-Keyshi này, cậu cứ nằm yên, giả vờ ngủ mãi như vậy không được đâu. Cậu còn nhớ vụ cá cược của chúng ta chứ?- Saka vươn mắt nhìn vào không gian giữa phòng.- Thời gian cá cược là 3 tháng nhưng... chắc chắn.. Cậu đã nằm đây 4 tháng rồi còn gì? Nhưng cậu có thể yên tâm Saka này là ” chính nhân quân tử ” sẽ không thừa nước đục thả câu. Nhưng mà Zen xinh đẹp như vậy, tài giỏi như vậy, tôi không biết chính mình sẽ chịu đựng được bao lâu.- Saka dừng lại bày ra vẻ mặt đầy tiếc rẻ.-Đừng nói tôi không cảnh báo cậu. Nếu cậu cứ nằm mãi thế này thì dù tôi không ra tay thì cũng có kẻ phóng tay trên.

Như nghe được những lời Saka nói, tiếng bíp..bíp.. đều đặn của điện tâm đồ không ngừng tăng tốc.

Zen vừa găt điện thoại thì thấy bác sĩ không ngừng nói đuổi nhau vào phòng Keyshi. Cô lập tức lao đến nhưng lại bị y tá đuổi ra ngoài. Đành cùng Mike

và Saka đợi bên ngoài. Từng phút trôi qua cứ như tảng đá đè nặng trong lòng cô.

-Anh ấy sao rồi bác sĩ.

-Máu bầm trong não đã có dấu hiệu tan dần, theo y học mà nói đây là hiện tượng tích cực.-Vị bác sĩ thông báo tình hình cụ thể.

-Vậy có phải anh ấy có cơ hội tỉnh lại không?

-Điều này vẫn chưa thể nói trước được. Đây chỉ là kết luận ban đầu, chúng tôi cần thời gian để theo dõi thêm.

-Cám ơn bác sĩ.

Ngay tối ấy, cuộc họp nội bộ của tộc Kuran được mở ra. Nội dung không gì khác ngoài công ty con bên Na Uy. Zen quyết định ngày hôm sau sẽ đích thân bay sang bên đó. Frank và Laura cũng đi cùng, ông muốn đưa vợ đi đâu đó cho khuây khỏa sau những chuyện đã xảy ra. Buổi họp kết thúc trong bầu không khí trầm lắng.

Laura ngó lơ mời Zen ở lại dùng bữa nhưng cô đã từ chối. Zen và Mike, một trước một sau, một thấp một cao hướng phía cửa ra về. Những người trong nhà dõi theo bóng lưng họ. Rõ ràng là có đến hai người nhưng tại sao lại cô tịch như vậy. Không lâu sau, bóng tối của màn đêm ôm trọn bóng hình của cả hai. Chỉ còn lại phía xa kia, từng cơn gió rít khe khẽ làm xao động những tán cây, tạo nên thứ âm thanh đặc trưng của màn đêm huyền ảo.

Bạn đang đọc truyện *Bông Hoa Nở Rộ Trong Tay Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Trình Diễn

Vừa vào đến cửa, từ xa đã thấy Janet về mặt hớn hờ chạy ra nghênh đón. Zen lắc đầu cười khổ không biết lúc nào cô gái này mới trưởng thành đây.

-Cô chủ mới về.-Về mặt tươi rồi.

-Ừ.

-Anh Mike mới về.-Nét mặt thẹn thùng, khẽ cúi đầu, hai má ửng hồng.

Mike nhìn Janet, tình ý của cô không phải anh không hay biết nhưng anh không muốn cho cô hi vọng hay có một ai đó hiểu lầm vì vậy anh chọn cách im lặng và phớt lờ. Mike lướt ngang qua cô như hai người xa lạ, lòng Janet trùng xuống, cặp mắt sáng ngời bị che lấp bởi hàng mi umber. Janet sẽ cứ mãi đứng đó nếu không có tiếng gọi của Zen từ nhà vọng ra. Cô khôi phục về mặt rồi chạy nhanh vào trong. Sau khi căn dặn công việc và những thứ cho chuyến đi ngày mai. Zen cùng Mike vào phòng, trước khi đi cô phải hoàn thành việc còn dang dở.

-Việc tôi báo anh chuẩn bị thế nào rồi? – Zen ngồi vào bàn làm việc, tư thế thoải mái nhìn về phía Mike.

-Mọi việc đều đã sẵn sàng, chỉ còn chờ cái gật đầu của cô chủ.

-Nếu đã vậy... thì hãy bắt đầu, diễn một vở kịch hay đi nào.

Cũng vào thời gian này, tại vũ trường xa hoa nhất nhì thành phố, trong một góc khuất.

-Chà chà.. Có phải người mẫu tạp chí Tina đây không?

-Hai anh nhận ra tôi sao? -Tina vui mừng khi có người biết đến mình.

-Tất nhiên, chúng tôi rất ngưỡng mộ cô, có thể chụp chung một tấm ảnh không? -Hai chàng trai đề nghị. Tina liền vui vẻ gật đầu đồng ý nhưng cô nào có biết ly rượu cô đang uống đã được thêm chút "gia vị". Không lâu sau cô ta nằm bất tỉnh trên ghế.

-Giờ làm sao đây?

-Cứ làm theo kế hoạch, đưa cô ta về phòng.-Hai tên lúc này thì Tina đang không biết gì vào căn phòng đã chuẩn bị sẵn.

Nửa đêm, Tina khẽ cựa mình, cô cảm thấy cả cơ thể đau nhức, có gì đó không hợp lý "Đây không phải phòng cô", đầu cô đau quá. Bên cạnh... là một người đàn ông đang ngủ say. Tina hốt hoảng bật người dậy nhưng cô lại bàng hoàng khi phát hiện, trên người... không mảnh vải che thân. "Đã có chuyện gì xảy ra?" Hàng loạt câu hỏi xuất hiện trong đầu cô nhưng không thể suy nghĩ nhiều. Tina gượng người, nhanh chóng mặc quần áo sau đó trở về nhà. Bàn tay run rẩy cầm chìa khóa mở cửa, bật đèn, đập vào mắt cô là phòng khách bị dán đầy những hình ảnh cô đang trên giường với người đàn ông lúc này. Tina cả người mền nhũn ngồi phịch xuống đất. "Thật sự đã xảy ra chuyện gì? Tại sao lại như vậy? Chuyện điên rồ gì đang diễn ra thế này? Tại sao mình lại không nhớ gì cả?" Cô không ngừng vò đầu bứt tóc. Reng..Reng..Reng.. Tiếng chuông điện thoại phòng khách vang lên giữa căn phòng yên

tỉnh, đánh thức Tina trong cơn hoảng loạn, cô chần chừ lắng nghe điện thoại.

-Alô.

-Cô thấy những tấm ảnh thế nào ? – Giọng thánh thót của một cô gái trẻ vang từ đầu dây bên kia.

-Cô là ai ?

-Nếu không muốn những tấm ảnh này trở thành đề tài nóng cho tờ báo ngày mai thì trong vòng 15 phút đến khách sạn QH phòng 51A...

-Alô.. Alô... Đầu dây bên kia chỉ truyền lại tiếng tút dài.

Tina cả người bắt lực chống tay ngồi dậy, không cần suy nghĩ lao ra khỏi nhà đến nơi hẹn. Trước mặt cô giờ là phòng 51A.

Cốc..Cốc..Cốc.. Không để Tina chờ lâu, một chàng trai bước ra mở cửa.

-Anh là người trong quán bar đã chụp hình với tôi.-Tina trừng mắt nhìn người trước mặt, thì ra từ đầu cô đã bị lừa như con thiêu thân ngu ngốc lao vào đám lửa.

-Vào đi, có người đang chờ cô bên trong.-Chàng trai không hề biểu lộ chút cảm xúc trước vẻ mặt của Tina.

Tuy lúc đầu còn chần chừ nhưng nghĩ đến những tấm ảnh cô liền dứt khoát bước vào trong.

Trước mặt Tina là một dáng người hoàn mỹ đang xoay lưng về phía cô, tựa nửa người bên cửa sổ, ánh mắt nhìn mong lung ra bầu trời xanh ngoài kia. Tuy chỉ nhìn được nửa khuôn mặt của anh ta nhưng đôi con ngươi đượm buồn như chứa đựng cả khoảng không trống trải, không ngừng thu hút người xung quanh, khiến họ phải lạc vào không gian huyền ảo, muốn ngắm nhìn nó, càng ngắm nhìn lại càng si mê, khó có thể thoát ra được.

-Đến rồi sao ?

Tina mãi mê nhìn ngắm mà không biết người con trai đã xoay mặt đối diện mình. Khi nhìn rõ khuôn mặt người trước mắt. Có gì đó rất quen thuộc, dường như đã gặp ở đâu rồi thì phải.

-Anh là...?

-Tôi là Mike, vệ sĩ bên cạnh tiểu thư Zen.

Tina trầm mặt nhưng sức nhớ mục đích ngày hôm nay đến.

-Tôi với anh vốn không quen biết nhau, sao anh lại hăm hại tôi ?

Mike không trả lời chỉ đi đến gần bàn xoay màn hình laptop đã khởi động sẵn về phía Tina.

-Cô chủ tôi muốn nói chuyện với cô.

Bạn đang đọc truyện *Bông Hoa Nở Rộ Trong Tay Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.